

Giới thiệu Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em

Thể loại: hiện đại, điền viên, sủng, cuộc sống hằng ngày, đường bánh bao.

Nhân vật chính: Trần Hạ, Lục Lăng Tranh, Tiểu Bánh Bao Hạt Dẻ

Ba năm trước anh đã hủy hoại đi cuộc đời tươi đẹp của một cô gái, một cô gái xa lạ bởi chính sự cố chấp ngồng cuồng của mình. Từ đó, anh đã thay đổi, muốn trở thành người tốt hơn, bù đắp lại những gì mình đã làm cho cô gái yếu đuối kia. Thế nhưng khi anh tìm cô thì cô lại biến mất như chưa từng xuất hiện.

Ba năm sau, anh gặp lại cô trên một hòn đảo nhỏ, cô đã chẳng còn nhận ra anh chính là người năm nào đã lấy đi sự trong trắng của cô. Càng bất ngờ hơn là bên cạnh cô xuất hiện một bóng dáng nhỏ bé khác. Thì ra cô đã có gia đình, hẳn là sống rất hạnh phúc, anh tiếc nuối nhưng chẳng thể làm gì hơn ngoài việc chúc cô hạnh phúc.

Từ từ tiếp xúc với cô, tình cảm của anh dành cho cô càng ngày càng sâu sắc, anh càng ngày càng khát vọng cô, khát vọng sự ôn nhu, bình yên khi ở bên cô, khát vọng nụ cười của cô, cơ thể cô đến nỗi anh muốn giết tên đàn ông đã có được cô. Lục Lăng Tranh anh đã muốn, thì phải có được.

Thì ra bên cạnh cô chưa hề có người đàn ông nào khác, hơn nữa thằng nhóc này, lại giống anh đến vậy, chẳng lẽ... Mặc kệ, dù sự thật là như thế nào, anh cũng phải biến điều anh muốn thành sự thật, cô chỉ có thể là vợ anh và con cô cũng chỉ có thể là con trai anh.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đảo Rùa

Trong gian phòng sang trọng tối tăm, mọi thứ đều trở nên mờ ảo dưới ánh trăng, dưới đất là những mảnh quần áo được vứt lung tung, trên giường, hai bóng dáng chồng lên nhau, lay động kịch liệt.

Tiếng thở dốc dồn dập của đàn ông cùng tiếng khóc thút thít của phụ nữ vang lên trong không gian tĩnh mịch, kèm theo đó là những tiếng da thịt chạm nhau, tiếng nước, tiếng rên rỉ.

“Đừng... làm ơn tha... cho tôi... làm ơn...” – cô gái vẫn chưa nói hết câu, người đàn ông đã cúi xuống, dùng môi của mình chặn lấy, bắt đầu hôn cô một cách động tình.

“Chưa đủ... như vậy vẫn chưa đủ.” – giọng nói khàn khàn đầy dục vọng của người đàn ông vang lên, át đi tiếng khóc của cô gái.

Bên ngoài trời dần dần sáng, nhưng người bên trong dường như vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, cứ kéo dài mãi không thôi.

--

Tôi giật mình tỉnh giấc, đập vào mắt là trần nhà quen thuộc, thì tôi liền biết là mình vừa nằm mơ. Đã lâu lắm rồi tôi mới lại mơ giấc mơ đó. Tôi cứ tưởng là mình đã quên nó rồi, quên đi cuộc sống ở nơi đó, quên đi những con người đáng ghét đó, quên đi cái ngày mà tôi mất hết tất cả đó.

Bé con bên cạnh có vẻ như đã bị tôi chọc tỉnh, đó là con trai tôi, Trần Thừa Hy, nhũ danh là Hạt Dẻ, vì khi mang thai nó, tôi bỗng nhiên rất thèm hạt dẻ, nó hí hóp mắt mơ màng nhìn tôi, sau đó đưa tay lên xoa xoa mắt một cách tội nghiệp, còn ngáp một cái thật to, vừa ngáp vừa nói: “Chào... mẹ... sớm!”

“Chào con trai, buổi sáng tốt lành!” – tôi tặng lên má nó một nụ hôn, rồi ngồi dậy gấp chăn, đệm. Hạt Dẻ cũng có khuôn có dạng, vụng về gấp lại cái chăn hình siêu nhân của nó. Nhìn thấy trên gương mặt đáng yêu bầu bĩnh là vẻ mong chờ, tôi liền không hề keo kiệt mà cảm ơn: “Cảm ơn Hạt Dẻ rất nhiều, con ngoan quá!”

Nhìn nụ cười ngại ngùng nhưng cũng đầy vui sướng của nó, tôi bật cười. Trẻ con ấy mà, chúng nó luôn muốn người lớn xem mình như người trưởng thành, cho nên chuyện gì cũng muốn giúp tôi một tay. Lần trước khi tôi giặt chăn màn, nó còn dùng đôi chân bé xíu của mình, ra sức đạp lên chăn.

Nhìn con, trong lòng tôi liền trào ra một cảm giác thỏa mãn, tôi chưa từng hối hận khi sinh nó ra, cho dù nó là kết quả của một cuộc cưỡng hiếp, từ một người đàn ông mà bây giờ tôi thậm chí còn không nhớ mặt. Thật ra đã 3 năm trôi qua, tôi đã học được cách hài lòng với những gì mình có, hơn nữa anh cũng không cố ý, anh cũng chỉ là bị người khác làm nhầm lẫn mà thôi. So với anh, những kẻ đã thiết kế nên toàn bộ vở kịch, còn dẫn người đến “bất gian” thì chẳng là gì.

Thậm chí có đôi lúc tận hưởng những giây phút thanh bình như thế này, tôi đã cảm tạ trời xanh, cảm tạ anh đã cho tôi Hạt Dẻ, thằng bé rất đáng yêu và ngoan ngoãn, nhưng ngoại trừ đôi mắt, trông nó không hề giống tôi chút nào, vậy nên tôi đoán anh rất đẹp trai.

Đánh răng rửa mặt, mở hết tất cả các cửa trong nhà, một làn gió mát mang hương thơm của trà từ khu vườn gần đây tràn ngập trong không gian. Tôi lấy

sủi cảo còn dư của ngày hôm qua ra, dự định lấy nó làm bữa sáng. Hạt Dẻ đã mặc xong quần áo đi ra, còn mang theo cái cặp nhỏ của nó.

Nó lại cài nút sai rồi, tôi liền đi lại sửa một chút. Một chiếc áo sơ mi ca rô nhỏ và một cái quần short ngắn, trông nó rất đẹp trai. Vừa ăn sáng vừa nhìn ra bên ngoài, mấy cây hoa dại trước nhà đã nở rồi, cò ở trong sân cũng hơi nhiều, chắc lát nữa đưa con đi học xong, tôi phải ra sức nhổ bớt cò, điều đáng mừng là cây xoài nhà tôi đã ra trái, tôi rất thích chua và thích ăn xoài non, có lẽ chừng một tuần nữa là ăn được rồi.

Nhà tôi là một ngôi nhà 3 gian, có một gác xếp, được xây theo phong cách cửa kéo của Nhật Bản, nên lúc nào tôi cũng thích mở rộng cửa để đón gió và ngắm cảnh bên ngoài.

Ăn xong, tôi dắt chiếc xe đạp của mình ra, cho Hạt Dẻ ngồi vào chiếc ghế con ở đằng trước, rồi chở nó đi học. Tôi vừa dắt ra đến cổng thì đã nghe thấy tiếng gọi từ bên nhà bên cạnh: “Chào buổi sáng, Hạ, dẫn Hạt Dẻ đi học à?”

Là ông anh họ của tôi, Trần Hạo, anh ấy là một lập trình viên chuyên ở nhà làm việc, nhà anh ấy kế bên nhà tôi, chỉ cách nhau một cái hàng rào gỗ thô sơ có mấy cây hoa hồng leo bên trên, nên cho dù không qua nhà nhau, chúng tôi cũng có thể giao tiếp với nhau. Thậm chí hôm trước vợ anh – Thẩm Mạn Thanh còn leo luôn qua cái hàng rào “cho tiện”, khiến tôi toát hết cả mồ hôi.

“Này, anh nhìn thấy cây xoài nhà em ra trái rồi, đến lúc đó có ngâm chua thì cho anh xin một hũ nhá!”

Trần Hạo không thích ăn chua, nên tôi biết anh xin là để cho chị Mạn Thanh. Họ hàng nhà chúng tôi đã mất hết, chỉ còn lại tôi với anh, anh cũng đã giúp đỡ tôi rất nhiều, nhất là khi đó, nếu không có anh ra sức giúp đỡ, đưa tôi về đây, còn nhờ người quen tìm cho tôi một công việc phiên dịch tiểu thuyết, có lẽ tôi đã không có cuộc sống ổn định như ngày hôm nay, vì vậy tôi coi anh còn hơn cả anh ruột và chắc anh cũng vậy.

“Em không tính ngâm, đợt này em muốn mua mắm ruốt về chấm ăn, chắc chị Mạn Thanh sẽ thích món này hơn đấy.”

Tôi thấy anh nhăn mặt, rồi ghét bỏ nói: “Anh thật không hiểu con gái bọn em, thích ăn toàn mấy thứ là lạ.”

Tôi bật cười, ai bảo vợ và em gái anh đều thuộc hàng ngũ “chua cay”, mà anh thì không ăn được “khẩu vị nặng”. Tôi phát tay tạm biệt, cả Hạt Dẻ cũng quơ tay lên chào cậu của nó, rồi đạp xe ra khỏi nhà. Nhà dưới quê hầu như không có cổng, mà chỉ được phân biệt bằng những lùm cây xanh, riêng nhà tôi là hai giàn hoa ti gôn hai bên, hoa này là do tôi trồng sau khi về đây.

Đạp xe trên con đường mòn vang đầy tiếng chim hót, tôi thoải mái tận hưởng làn gió mát phất qua trên mặt. Quê tôi là một hòn đảo nhỏ, tên là đảo Rùa, gọi vậy vì hòn đảo trông rất giống một con rùa khi nhìn từ xa. Người dân ở đây nghề chính là làm nông, đánh bắt hải sản và trồng trà, những rượu đem lên thành phố bán.

Ở đây không có sân bay, không có nhà máy, cũng không có những xô bồ như trên thành phố. Có chăng cũng chỉ là những con đường mòn đầy cây xanh, những cánh đồng trà thơm ngát, cánh đồng trái cây dùng để酿酒, những chiếc xe lam cũ làm xe buýt, nhà nào giàu có thì mua một hai chiếc xe máy, nhưng hầu hết mọi người đều chỉ thích đi xe đạp. Chính điều đó đã tạo nên không khí trong lành, sạch sẽ yên tĩnh của hòn đảo.

Người dân đều thật thà chất phác, thể hệ này đến thế hệ khác gắn với quê hương. Cho dù đi xa đến đâu, cuối cùng cũng sẽ về nơi đây, cùng cha mẹ, anh chị em vác cuốc lên trồng trọt, làm xanh mảnh đất quê hương. Lãnh đạo đảo cũng nhiều lần hỏi ý kiến người dân về việc cải tạo lại đảo, thế nhưng mọi người chẳng mặn mà gì. Nếu như hòn đảo này bắt đầu nhiễm lên khói công nghiệp, không còn vang tiếng chim hót nữa mà chỉ đầy những tiếng ồn của các phương tiện giao thông, thì liệu rằng đây có còn là đảo Rùa, là quê hương của chúng tôi nữa không.

Nhìn bầu trời trong xanh, tôi lại nhớ đến một câu nói của tác giả Diệp Lạc Vô Tâm:

“Cám ơn trời cám ơn đất,

Cám ơn ánh mặt trời chiếu xuống nhân gian”

Không cần phải có nhiều tiền, không cần phải có danh vọng hay những thứ phù hoa, chỉ cần mặt trời mỗi ngày lên xuống đều đặn, ban ánh sáng cho hòn đảo này, điều đó đã là món quá quý giá nhất của thiên nhiên.

--

Hồng Trà: Lần này sẽ chăm chút từng chút cho đứa con của mình, xong cốt truyện nên sẽ không drop. Mọi người ủng hộ nhé. Lần này bạn Trà muốn để xưng hô cho thuần việt chút xem thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chào anh, người khách xa lạ

Hôm nay sau khi đưa Tiểu Hy đi học xong, tôi liền hẹn chị Mạn Thanh đi dạo một vòng trên thị trấn, muốn mua một ít đồ. Chả là tối hôm qua ông trưởng

thôn sang nhà tôi, nói là có một người khách nhà ông ta từ thành phố xuống, muốn thăm ông cụ đang bệnh nhà mình, nhưng dạo gần đây do nhiều người đến nhà thăm bệnh quá, trong nhà đã không còn phòng trống. Nhờ đến việc tôi có đăng kí làm “khách sạn dân túc” nên muốn hỏi nhà tôi xem còn phòng trống không.

Đảo của chúng tôi tuy không có khu di tích hay đặc sản nổi danh gì, thế nhưng được cái thuần thiên nhiên, nên cũng có một vài khách du lịch có nhu cầu du lịch “về nông thôn” ghé. Vì chẳng có khách sạn, nên người trong thôn ai muốn thì đăng kí làm dân túc. Tôi lúc đầu do thấy cũng buồn, nên liền đăng kí, có khách đến cho vui. Nhưng nhà tôi chỉ có hai mẹ con, tuy ông anh họ ở kế bên nhưng cũng không đảm bảo 100% là không có chuyện, nên tôi chỉ đồng ý cho khách nữ thuê thôi, còn người khách này của ông trưởng thôn rõ ràng là nam.

Ông ấy phải năn nỉ hết mức, thậm chí lấy danh dự ra cam đoan là người này đáng tin thì tôi mới đồng ý. Xét thấy trong nhà lâu quá chưa có khách, vì vậy lần này tôi muốn mua một ít khăn và bán chải, cùng những vật dụng khác.

Ngày hôm sau, trời nắng. Tuy là mùa hè nhưng trên đảo có nhiều cây nên cũng không nóng lắm, lại thường có gió nên không khí rất dễ chịu. Tôi ra vườn hái vài trái cà chua và dưa leo vào, tính làm salad rau củ. Người ta thường nói, trồng trọt và nấu ăn thường khiến tâm hồn dễ chịu, nhất là khi nhìn thấy cây mình trồng sinh sôi nảy nở, nếm món ngon mình nấu.

Khu vườn này tôi trồng rất nhiều thứ, như cà chua, dưa leo, mướp, bầu, mồng tơi, còn có cả quất, chanh và ớt. Riêng các cây ăn trái như xoài, quýt, ổi, bưởi và mận thì là do mẹ tôi trồng, giờ chúng đã lớn và tỏa tán cây thật to. Ngoài trừ những thứ này, tôi cũng chăm chút cho nhà mình bằng hoa hồng leo, hoa giấy, hoa ti gôn, hoa mười giờ,... đến mùa hoa nở, nhà tôi trở thành nơi đẹp nhất thôn.

Vừa bung rở rau ra thì đã nghe thấy tiếng trưởng thôn gọi ý ới, tôi liền chạy nhanh ra. Đi cùng với ông trưởng thôn là một người đàn ông, anh có đôi mắt nâu rất đẹp, trong tay còn xách một cái va li đen bóng loáng. Tôi không dám nhìn anh lâu, vì trông không lễ phép, chuyển mắt sang bác trưởng thôn:

“Chào bác.”

Bác trưởng thôn nhanh chóng giới thiệu: “Hạ Hạ, người này chính là người khách mà bác đã nói, cậu ấy tên Lục Lăng Tranh, thời gian tới phiên cháu rồi.”

Lục Lăng Tranh, tôi thì thầm cái tên anh trong lòng, tên rất hay, được đặt tên như thế này thì có vẻ như là con nhà gia giáo, tôi lại yên tâm hơn phần nào. Hơn nữa anh rất đẹp trai, ở chung với tôi, chắc người cẩn thận nên là anh ta mới phải.

“Bác khách khí quá, anh Lục dù sao cũng là khách hàng của cháu, cháu có thu tiền mà. Hai người đi theo cháu, phòng của anh Lục cháu đã dọn dẹp xong rồi.” – Nói xong, tôi dẫn đầu vào nhà, đến trước một căn phòng, tôi kéo cửa ra, bước vào, lại mở cái tủ đựng nệm chần ra, nói:

“Đây là phòng của anh Lục, chỗ này là để chần, nệm. Ở đây không có giường, không biết anh Lục ngủ có quen không.”

“Không, như vậy là được rồi.” – anh đáp.

Giọng của anh rất trầm, khàn khàn, có nét quyến rũ. Tôi ngược lên, sau đó liền đỏ mặt, anh đang nhìn tôi, nhanh chóng quay mặt sang nơi khác, tiếp xúc với trai đẹp, tôi cũng có tí áp lực, liền tìm chủ đề để nói: “Chần nệm đều vừa được giặt sạch và phơi khô, có hương vị của nắng đó!”

Tôi nghe thấy giọng anh cười nhẹ, nói: “Cảm ơn em!” – Trong lòng thầm than, người đã đẹp mà giọng còn hay như vậy. Tối nay tôi phải rủ chị Mạn Thanh sang ngắm, chị ấy là tác giả tiểu thuyết ngôn tình, biết đâu tìm được hình mẫu mới thì sao, tôi cũng thuận tiện yy chút.

Bác trưởng thôn tới đây liền cười xòa, nói: “Vậy nhé, bây giờ bác về đây, Tiểu Lục cứ ở đây sắp xếp hành lí đi, nghỉ ngơi một chút, hôm nay cháu cũng mệt rồi.” – Nói xong, bác liền ra về.

Tôi đi tiễn bác trưởng thôn, quay đầu lại thì vẫn thấy anh đang nhìn tôi, lần này cũng ngại ngùng một phen, nhưng nghĩ tới anh còn ở đây 2, 3 ngày, cứ ngại ngùng như thế này thì không ổn, liền mỉm cười: “Anh có chuyện gì sao?”

Tôi thấy anh mỉm cười, trong mắt là sự dịu dàng: “Không có gì, mọi thứ đều rất tốt, em đã vất vả rồi.”

Nói chuyện lịch sự, lễ phép, tính tình có vẻ cũng rất ôn nhu, hiền hòa, đây là bước đầu đánh giá của tôi về anh: “Anh đã ăn gì chưa, em sắp xuống bếp nấu bữa trưa, anh có yêu cầu gì không?”

“Không, anh không kiêng ăn, em quyết định là được rồi.” – Anh ôn hòa nói, sau đó dường như nghĩ tới cái gì, anh hỏi tôi: “Phòng tắm ở đâu vậy? Anh muốn tắm rửa thay đồ.”

Tôi liền nhanh chóng chỉ phòng tắm cho anh, phòng tắm nhà tôi là loại phòng tắm gỗ cũ, cách nhà bếp chỉ một bức tường, tuy đã lắp nước máy nhưng lại không có hệ thống nóng lạnh tự động, chỉ có thể lấy củi đun, chỗ bỏ củi vào nằm ở bên ngoài, ngay trong phòng bếp.

Biết anh muốn tắm, tôi liền chạy ra sân lấy mấy cây củi khô vào, tôi hốt chừng 4,5 cây to, vừa đứng dậy thì củi đã bị anh lấy mất, không biết anh theo ra hỏi nào, chỉ thấy anh nghiêm nghị, ôm đống củi, mặc cho nó làm dơ cái áo sơ mi trắng của anh, nói: “Mấy chuyện này để anh làm.”

Anh thật lịch sự, cũng tốt bụng, tôi nghĩ vậy, thế nhưng có ai lại bắt khách đi làm mấy chuyện này, nên liền từ chối một phen. Nhưng không ngờ anh chẳng những không nghe lời, kiên quyết cầm bó củi đưa vào bếp, sau đó còn xoa đầu tôi một cái, nói: “Nghe lời, ngoan.”

Nhìn bóng lưng thẳng tắp bước vào phòng tắm, anh vừa xem tôi như con nít sao, còn cái vụng xoa đầu đó nữa. Lắc lắc đầu, chắc chỉ là thói quen của anh thôi. Bỏ chuyện này qua một bên, tôi nhanh chóng lao vào nấu nướng.

Trưa nay tôi nấu món thịt kho tàu với trứng, canh nghêu nấu khế, thịt nhồi nấm hương sốt cà chua, cùng với sallat rau quả, vì có khách nên khi nấu nướng tôi không dám cho nhiều ớt vào, chứ thường ngày khi nấu món gì tôi đều thích cho ớt, Tiểu Hy tuy còn nhỏ nhưng nó cũng thích ăn cay, chắc điểm này giống tôi.

Tôi vừa nấu xong thì anh cũng tắm xong. Anh mặc một chiếc áo sơ mi ca rô ngắn tay thoải mái, trên đầu vẫn còn chưa khô, thỉnh thoảng có nước nhỏ xuống. Anh vừa đi vừa lau tóc, động tác vô cùng gọi cảm. Anh rất tự nhiên bước đến gần tôi, hít vào một hơi, sau đó cười nói: “Thơm quá, có lẽ hôm nay anh có lộc ăn rồi.”

Tôi biết là anh đang cố vũ tôi, nhưng quả thật tay nghề nấu nướng của tôi cũng được nên cũng mặt dày không phản bác: “Nếu vậy thì anh ăn nhiều một chút.”

Anh giúp tôi dọn đồ ăn lên nhà, tôi không thể không cảm thán thêm lần nữa, anh rất tốt bụng và dễ chịu. Ngồi trên nhà trước, cửa kéo mở hết ra, chúng tôi vừa ăn vừa ngắm giàn hoa giấy nở đầy phía trước, tôi nghe thấy anh nói: “Bây giờ anh đã biết vì sao có nhiều người thích về nông thôn sống như vậy, nơi đây quả thật khiến cho tâm hồn người ta dễ chịu.”

Tôi mỉm cười: “Quê bọn em đương nhiên là tốt. Để mấy hôm nữa nếu anh thích, em sẽ dẫn anh đi tham quan xung quanh, anh sẽ thích nơi này thôi.”

Anh lại nhìn tôi chăm chú, lại ánh mắt dịu dàng lấp lánh ánh cười, có lẽ anh có chuyện vui: “Vậy thì làm phiền em rồi.”

--

Hồng Trà: Anh nam chính đã xuất hiện, tiếc thay cho chị không hề nhận ra anh. Chương sau là cuộc đụng độ giữa Lục ba ba và Trần bảo bảo.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cô đã có con!

Sau khi ăn cơm xong, tôi nghĩ nghĩ, liền đem một ít đồ ăn sang cho chị Mạn Thanh, Trần Hạo đã rời đảo lên công ty bàn giao công việc một tháng một lần rồi, để cho chị ấy một mình thế nào cũng không ăn uống đàng hoàng.

Quả nhiên, khi tôi qua thì chị ấy đang ngồi trước cái máy tính, tận tình chiến đấu, nhìn thấy tôi với đồng đồ ăn trên tay, gương mặt liền hiện ra vẻ cảm động muốn khóc, lập tức nhào tới: “Quả nhiên là em gái tốt của chị, chị đang cay đắng đến sắp điên rồi, đói quá!”

Đây không phải lần đầu tiên chị vì đánh bản thảo mà quên ăn uống, nhưng bình thường có Trần Hạo ở thì anh ấy lo cho chu đáo, anh ấy đi rồi thì chị ấy lại lộng hành, tôi nhìn dáng vẻ ăn uống thô tục của chị, lắc đầu:

“Đã đói bụng sao không biết qua nhà em, em không đem đồ ăn qua thì chị tính nhịn luôn đúng không?”

“Đâu có, chị tính đánh thêm một tí nữa thì sẽ sang nhà em, ai ngờ quên mất.”

Tôi nghe vậy đành lắc đầu, chị như vậy cũng không phải lần đầu tiên, đành nhận nhiệm vụ đưa cơm đưa nước này vậy. Nói chuyện với chị một lát, đợi khi chị ăn xong thì đem chén đĩa về, tôi cũng phải về làm việc, mấy cuốn tiểu thuyết tôi nhận cũng sắp đến hạn chót rồi.

Phòng làm việc của tôi nằm ở gian giữa của ngôi nhà, vô cùng rộng mở và thoáng mát, thậm chí thông luôn với sân. Tôi mở laptop phiên dịch tiểu thuyết, chốc chốc mỗi mắt thì lại nhìn ra ngoài vườn một lát, sau đó lại làm việc tiếp.

“Em đang phiên dịch tiếng Hoa à?”

Giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên làm tôi giật mình, tôi quay ra nhìn, anh đang đứng bên cạnh tôi từ lúc nào, có lẽ là biết hành động của mình đã làm tôi hoảng, anh liền tỏ vẻ xin lỗi nói:

“Thật có lỗi, anh làm em sợ à?”

“Không, không có gì, chỉ là hơi giật mình thôi.”

Anh cười, sau đó lại hỏi lại câu hỏi lúc nãy: “Em là phiên dịch sao?”

Tôi nhìn màn hình vì tính, chắc là anh nhìn thấy cái này nên mới hỏi: “Đúng vậy, công việc chính của em là phiên dịch tiểu thuyết, có tiếng Anh, tiếng Hoa và tiếng Nhật.” – tôi tiện thể khoe khoang một phen.

Anh có vẻ bất ngờ khi biết tôi thông thạo nhiều thứ tiếng như vậy, liền thắc mắc hỏi: “Em giỏi 3 thứ tiếng như vậy, ở thành phố cũng nhất định không lo

không có việc làm, vì sao lại về đây?”

Tôi không ngờ anh lại hỏi như vậy, nghĩ cũng phải thôi, thời đại mở cửa như vậy, một người biết đa ngữ như tôi lại ở một vùng quê hẻo lánh, làm công việc phiên dịch tiểu thuyết thì thật...phí, tôi có hơi ấp úng trả lời: “Ừ thì...cũng có một vài lí do. Có lẽ là em không hợp với thành phố, đảo Rùa rất tốt, hiện tại em cũng rất hạnh phúc.”

Tôi thấy anh nhìn tôi chăm chú, ánh mắt như nhìn thấu sự thật sau lời nói của tôi, liền bất giác né tránh ánh mắt của anh, sau đó lại nghe anh nói: “Nãy giờ anh đi lòng vòng trong vườn nhà, nơi này rất đẹp, lại có nhiều cây ăn quả, rất thú vị.”

Nghe anh chuyển chủ đề, tôi thở phào một hơi, không biết sao, khi đối diện với anh mắt của anh, khi nói dối tôi lại cảm thấy chột dạ, giờ nghe anh nói sang chuyện khác, tôi liền đáp: “Em khá thích trồng cây, cho nên trong vườn trồng rất nhiều.”

Nói rồi, tôi nhìn đồng hồ, bây giờ cũng 4 giờ chiều rồi, tôi cũng nên đi đón Hạt Dẻ từ nhà trẻ, vì vậy liền nói: “Anh bây giờ có muốn đi tham quan nơi đây một chút không, chúng ta đi luôn.”

Anh nhìn tôi, cười rất dịu dàng: “Như vậy thì còn gì bằng.”

Thấy anh đồng ý, tôi liền ngưng công việc đang làm, khép sơ cái cửa, một điều tốt ở quê nữa là khi ra ngoài không cần khóa cửa, vì người dân ở đây đều rất thật thà, sẽ không ăn trộm, rồi dắt chiếc xe đạp nhà tôi ra. Anh nhìn thấy chiếc xe đạp thì lộ vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Chúng ta sẽ đi bằng cái này sao?”

Tôi gật đầu: “Nhà em chỉ có xe đạp thôi, xung quanh thôn bọn em cũng có ít nhà có xe máy lắm.”

Dù sao anh cũng là dân thành phố, trông cách ăn mặc có vẻ là con nhà giàu, chắc bình thường ra đường chỉ đi bằng xe hơi thôi ấy chứ, không khéo lại không biết lái xe đạp, nghĩ vậy, tôi liền ngồi lên yên trước, nói: “Anh lên đi, em chở.”

Anh có vẻ chần chừ, mảy hơi nhịu, sau đó đón lấy tay lái từ tay tôi, nói: “Em ngồi sau đi, anh biết đi xe đạp.”

Tôi có vẻ hơi nghi ngờ, nhưng thấy vẻ kiên quyết của anh thì cũng ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau. Quả nhiên, anh vừa đạp một cái thì xe liền lượn theo hình chữ S, khiến tôi sợ đến bất giác đưa tay ôm lấy hông anh, cũng may mà sau đó anh đã điều chỉnh lại được, chiếc xe lại lấy lại thăng bằng.

Tôi vừa định buông tay đang ôm hông anh ra, thì tay anh lại như vô tình nắm lấy hai bàn tay đang để trước bụng anh, nói: “Lâu rồi anh mới động đến xe đạp, vẫn còn chưa lấy lại cảm giác, cho nên ôm cho chắc vào.”

Tôi tính nói, nếu như anh còn chưa lấy lại cảm giác, thì thôi để tôi chở cho, nhưng nghĩ lời này có thể động chạm đến tự tôn của anh, nên im miệng, bàn tay thành thành thật thật để hờ ở hông anh, không dám nắm quá chặt, thế nhưng đường mòn ở quê vô cùng gập ghềnh, nên tôi lại nhanh chóng ôm chặt hông anh. Điều này có được coi là ăn đậu hũ của anh không nhỉ.

Tôi chỉ hướng cho anh đến nhà trẻ, vừa đi vừa giới thiệu khung cảnh xung quanh. Đảo Rùa vào mùa hè như một hòn đảo đầy màu sắc, với đủ thứ loại cây, rau quả chín chờ thu hoạch, nào là vườn trà thơm ngát, vườn nho chín của ông trưởng thôn, cánh đồng lúa vàng thơm chờ gặt, vườn rau cà đầy màu sắc của người dân, cùng với đó là vô số hàng cây to tỏa bóng xanh ngắt theo dọc suốt con đường.

Khi đi quanh theo một ngọn đồi, tôi nghe thấy anh ngạc nhiên nhìn sang trái, nói: “Là biển.”

Tôi không thấy gương mặt anh lúc này, nhưng nghe giọng anh có vẻ khá vui vẻ, liền nói: “Anh thấy chỗ có mấy hòn đá lớn đằng kia không? Chỗ đó có thể câu cá đấy, để ngày mai em dẫn anh đi.”

Ông trưởng thôn đã nói, anh chỉ ở đây 3 ngày, nên tôi muốn cho anh biết thêm nhiều điều tốt đẹp ở quê tôi, tôi yêu vùng đất này, yêu thiên nhiên và con người nơi đây, vì vậy tôi cũng muốn có thêm nhiều người yêu mến nó.

Nhà trẻ nằm khá gần thị trấn, khi gần đến nơi, tôi liền chỉ vào một khúc quẹo, rồi nói: “Đằng kia, anh quẹo vào đó một lát, em muốn đón con trai em rồi sau đó chúng ta đi tiếp.”

Xe đạp bỗng lượn một cái, làm tôi hết hồn, rồi dừng lại, tôi không hiểu sao cả, liền hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Tôi có cảm giác lưng anh cứng đờ, một lúc sau thì nghe anh nói bằng một giọng rất là áp lực: “Em...có con trai?”

Tôi chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả, rất hồn nhiên đáp: “Đúng vậy, em có một đứa con trai, hiện đang đi nhà trẻ, sao vậy, em chưa nói với anh à?”

Tôi nghe thấy anh đáp bằng một giọng không hề có cảm xúc: “Em chưa nói.”

Không khí lúc này hơi lúng túng, làm tôi chẳng hiểu tại sao, tuy chỉ là bóng lưng, nhưng từ anh tỏa ra một cảm giác rất lạnh lẽo, rất khó chịu, khiến tôi cũng thấy hơi sợ. Sau đó tôi nghe thấy anh nói: “Ồ đâu?”

“Sao cơ?”

“Nhà trẻ ở đó ở đâu?”

Hoa Sơn Trà: Hôm nay Trà lại bận việc đột xuất, về trễ. Nhưng hôm qua lỡ hứa có chương rồi, nên vừa về là lo tranh thủ đánh chương mới luôn. Viết đến đây rồi thì mệt quá, thôi ngừng vậy. Vẫn chưa gặp được bánh bao như đã hứa, hẹn chương sau vậy. Chúc mọi người một ngày tốt lành.

Bạn đang đọc truyện *Cám On Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Đứa bé ấy

Đến trường mẫu giáo, giờ này cũng đã có một vài người đến đón con về, tôi và họ chào hỏi với nhau một chút, sau đó liền đi thẳng vào bên trong.

Trường mẫu giáo mà Hạt Dẻ đang theo học tên là Hoa Hường Dương, là một ngôi nhà nhỏ, ấm áp, có khu vui chơi dành cho trẻ con ở bên ngoài và cả khu chơi trong nhà, tất cả đều là những trò chơi đơn giản làm bằng gỗ, nghe nói những thứ này đều do hai anh em trai của nhà trẻ làm.

Quản lý nhà trẻ tên Diêu Hoài, là một thanh niên 25 tuổi, anh ta cùng với vợ Đỗ Kiều và em trai Diêu Tự cùng nhau làm việc trong nhà trẻ, mặc dù công việc chính thật ra đều do Đỗ Kiều và Diêu Tự làm, còn anh ta chỉ phụ trách ăn không ngồi rồi.

Khi tôi bước vào trong, Diêu Hoài đang nắm tay Hạt Dẻ, ngáp ngáp dài từ từ đi ra. Vừa nhìn thấy tôi, Hạt Dẻ liền nhanh chóng chạy tới, vừa chạy vừa gọi mẹ, tôi cũng ngồi xuống ôm lấy nó, hôn một cái lên má nó, nói: “Hạt Dẻ ngoan, mẹ tới đón con về nè!”

Diêu Hoài lúc này đã dựa vào cửa ngủ khò khò, tôi thật không biết phải nói sao với người này, có buồn ngủ đến vậy sao. Dù sao những chuyện như vậy tôi cũng quá quen thuộc rồi, cho nên cũng không tốn công đánh thức người ta, chỉ dùng chân đá đá anh ta một cái, nói: “Cám ơn cậu ngày hôm nay, tôi về nhé!”

Sau đó không đợi cậu ta đáp lời, nói vọng vào bên trong: “Diêu Tự, anh trai cậu lại ngủ ngoài đường nữa kia!”

Sau đó liền đi ra cửa, đằng sau tôi vang lên tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của một thanh niên: “Diêu Hoài, anh mau dậy cho tôi, hôm nay tôi quyết không khiến anh vào đầu, Diêu Hoài, dậy!”

Tôi bế Hạt Dẻ ra, nhìn thấy anh đang đặt ánh mắt lên người nó, liền nhanh chóng giới thiệu: “Đây là con trai tôi.” – Sau đó nói với Hạt Dẻ: “Chú này là chú Lăng Tranh, chú là khách của nhà mình đó, con chào chú đi!”

“Chào chú.”

Thằng bé chỉ nói hai tiếng liền im lặng, sau đó cứ nhìn chằm chằm vào anh. Tôi biết con trai mình ít nói, hơn nữa tâm trạng anh từ lúc này cũng đã không được tốt, liền cũng im lặng. Anh lại chờ hai mẹ con về, lần này do tôi không đem cái yên con nít gắn lên xe, nên chỉ có thể ôm con ngồi ở phía sau, anh đi xe đã vững vàng hơn lúc này nhiều, nhưng lại không nói chuyện nữa.

Về đến nhà, trời cũng tối hẳn, tôi lại vào bếp hâm nóng đồ ăn lên, rồi dọn ra bàn. Tôi vốn tính mời chị Mạn Thanh sang ăn cơm chung, nhưng chị ấy lại lo chạy bán tháo, không chịu rồi mấy tính, tôi đành phải mang sang cho chị.

Ngồi trên bàn cơm, Hạt Dẻ đã có thể tự ăn, tôi buộc một cái khăn dưới cổ nó, để cơm không thể dây ra ngoài, thằng bé từng miếng từng miếng ăn, như chợt nghĩ ra cái gì, nó gọi: “Mẹ.” Nó chỉ vào khung ảnh tôi để trên tủ: “A Hạo?”

Đó là khung ảnh chụp hồi 1 năm trước, lúc đó Trần Hạo chưa lấy vợ cho nên trong ảnh không có chị Mạn Thanh. Chắc nó muốn hỏi là Trần Hạo chừng nào trở về. Có lẽ là do khát vọng tình thương của cha, nên thằng bé rất thân với Trần Hạo, nghĩ tới đây, tôi lại cảm thấy có lỗi với con, tôi không thể đưa nó đi tìm cha, thậm chí trông anh như thế nào, tôi cũng chẳng còn nhớ.

“A Hạo chừng 2 ngày nữa sẽ về, nếu như con ngoan, một lát nữa mẹ sẽ cho con gọi điện cho A Hạo nhé!”

“Ừn.” – Thằng bé cười, gật đầu thật mạnh, sau đó lại từng miếng ăn cơm.

Lục Lăng Tranh từ nãy giờ luôn im lặng bỗng đứng lên: “Tôi ăn xong rồi, thật có lỗi, tôi có việc về phòng trước, hai người cứ tiếp tục ăn.”

Ngay từ hồi chiều tôi đã cảm thấy anh là lạ, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào, thấy anh đứng lên, tôi liền nói: “Anh không ăn thêm chút nữa sao? Là do đồ ăn không hợp khẩu vị à?”

Anh nhìn tôi, ánh mắt của anh bây giờ không còn sự dịu dàng như lúc sáng, mà là sự lạnh lùng, phức tạp, còn có gì đó đau đớn, không biết sao tôi lại có thể thấy điều đó trong mắt anh, anh nói: “Không phải, chỉ là bụng tôi không được tốt thôi. Tôi về phòng đây.”

Tôi nhìn theo bóng anh, trông anh như đang chạy trốn một cái gì đó vậy, chẳng lẽ tôi là mãnh thú sao. Ăn cơm xong, tôi sang nhà chị Mạn Thanh lấy chén về rửa, không muốn suy nghĩ về những chuyện này nữa, dù sao ngày mốt anh cũng đi rồi.

--

Lục Lăng Tranh vào phòng, sau đó ngồi thừ ra, bên ngoài là tiếng dế kêu râm ran, bầu trời đầy sao sáng chứ không giống như trên thành phố, nhưng anh bây giờ lại không có tâm trạng thưởng thức. Trong đầu anh chỉ là hình ảnh cô bé con trai, mỉm cười hạnh phúc cùng với tám ảnh gia đình ngoài phòng khách thôi.

Anh nằm xuống, đặt tay lên trán, nhắm mắt lại, lần đầu tiên anh cảm thấy sự thất bại, hụt hẫng, tuyệt vọng cùng với đau âm ỉ trong tim.

Cánh cửa bị kéo ra, anh quay sang nhìn, là đứa bé đó, đứa bé rất đáng yêu, đôi mắt rất sáng, lại rất ngoan, tuy chỉ tiếp xúc với nó từ lúc chiều giờ, nhưng anh lại không thấy ghét nó, đáng ra anh phải ghét nó.

Nó đi vào phòng, đến gần chỗ anh nằm, cầm cuốn sách tranh ảnh đưa cho anh, mỉm cười, dùng giọng ngọng nghịu nói: “Ế mền (ế mền)!”

Anh nhìn nhìn bìa sách, là “Ế mền phiêu lưu kí”, chắc nó muốn anh đọc cho nó nghe, thế nhưng tâm tình anh đang phiền chán, vì vậy liền từ chối: “Chú mệt, con để mẹ đọc cho con nghe đi.”

Thằng bé nghe xong, đôi mắt to của nó liền sụp xuống, anh nghĩ là nó muốn khóc, nó cũng giống như mấy đứa cháu họ của anh, không được cái gì liền gào cả lên, làm âm ỉ cả nhà.

Thế nhưng đợi một hồi lâu, nó vẫn không khóc, chỉ ôm cuốn sách ngồi đó, cúi đầu xuống, trông rất tội nghiệp. Nó như vậy, lại khiến anh có cảm giác tội lỗi, trong lòng có một cảm giác gì đó rất khó chịu.

Chết tiệt, anh chửi thầm một cái, sau đó ngồi dậy, cầm lấy cuốn sách trên tay nó, nói: “Được rồi, để chú đọc cho con nghe, nhưng chỉ cuốn này thôi, được chứ.”

Thằng bé ngược mặt lên, dường như còn không hiểu chuyện gì, thế nhưng khi thấy anh mở cuốn sách ra, ánh mắt nó liền sáng lên, rất hưng phấn kêu: “Ừ, ế mền!” Sau đó liền dùng thân hình nhỏ bé ấy chen vào lòng anh, ngồi bên trong, nghiêm chỉnh nghe chuyện.

Anh thở dài một cái, liền nhận mệnh, một trang lại một trang đọc cho nó nghe, anh không ngờ rằng có một ngày anh lại có thể vì một đứa bé đọc truyện, hơn nữa, nó lại còn là con của người đàn ông khác.

Khi anh đọc đến hết cuốn truyện, trong lòng cũng truyền ra từng tiếng ngáy nhỏ, anh nhẹ nhàng để cuốn sách xuống, đặt nó sang một bên, rồi nhẹ nhàng bế thẳng nhóc nằm lên cái nệm của anh, còn anh nằm sang bên cạnh.

Nhìn gương mặt bầu bĩnh đáng yêu của nó khi ngủ, anh khẽ vuốt mặt nó, lại nhớ đến tám hình trong phòng khách, anh liền thở dài.

--

Hồng Trà: Trà xây dựng hình tượng Hạt Dẻ dựa vào bé Kotaro trong Gakuen Babysitter đó, các bé trong ấy đáng yêu lắm, các bạn nên xem thử đi, bảo đảm sẽ không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Cám On Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nếu chúng ta là một gia đình

Tôi thật không ngờ mình sẽ nhìn thấy hình ảnh như thế này, anh và con trai tôi nằm ngủ bên cạnh nhau, cái đầu nhỏ nhắn của Hạt Dẻ gối lên cánh tay rắn chắc của anh, tư thế ngủ của cả hai thật thần kì giống nhau như đúc, như thể một phiên bản lớn nhỏ của nhau vậy.

Tôi thật không biết cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì, chỉ là đột nhiên tôi muốn biết, người đàn ông năm đó, trông anh như thế nào. Ngay giây phút này, tôi đã nghĩ, nếu như anh biết sự hiện diện của Hạt Dẻ, thì anh sẽ như thế nào, anh sẽ yêu thương nó chứ, sẽ bế nó, sẽ vác nó lên vai, đưa nó đi chơi, sẽ làm nựng cho nó cười hay là anh sẽ chối bỏ trách nhiệm.

Tính ra thì, anh không nợ chúng tôi cái gì, chuyện năm đó, anh cũng coi như người ngoài cuộc, vốn muốn tình một đêm với một cô nàng xinh đẹp, chỉ là một chút nhầm lẫn, một chút âm mưu, người đó biến thành tôi. Vì vậy tôi không thể yêu cầu anh cái gì, bao nhiêu năm nay nuôi con một mình, tôi cũng chưa hề có ý nghĩ sẽ tìm anh, nhưng giây phút khi thấy Lục Lăng Tranh và Hạt Dẻ nằm bên cạnh nhau, tôi lại bất giác nghĩ tới anh, trong lòng lại là một nỗi tiếc nuối.

Thở dài một cái, trời tối rất lạnh, thấy hai người ngủ say như vậy, tôi cũng không muốn đánh thức cả hai, liền tự lấy cái chăn, cẩn thận đắp cho hai người. Lại nhìn hai gương mặt lớn nhỏ đang ngủ say một lần nữa, rồi mới cầm cuốn truyện của Hạt Dẻ đi ra khỏi phòng.

--

Tôi đeo dây phone, bên tai là giai điệu quen thuộc của “The Path of The Wind”, tôi rất thích bản nhạc này, ngay từ khi lần đầu nghe thấy nó trong Tonari Totoro, tôi đã rất thích, giai điệu nhẹ nhàng, trong sáng, có hương vị của vùng quê bình yên mà xinh đẹp.

Mỗi lần nghe bài hát, tâm hồn tôi đều rất tốt, trong đầu không tự giác đã hiện lên hình ảnh những cánh đồng trà xinh đẹp của đảo Rùa, những vườn trái cây đầy màu sắc mà xinh đẹp, vùng biển trong vắt, đến nỗi có thể thấy mấy chú cá bơi lặn tận bên trong. Tay tôi khuấy đều đều nồi súp gà, miệng đã bắt đầu à ời theo giai điệu.

“Chào buổi sáng!”

“Chào mẹ, buổi sáng!”

Tôi quay người lại, tháo dây phone ra, một lớn một nhỏ đang đứng sau lưng tôi, còn đưa tay dụi dụi mắt, một bộ chưa tỉnh ngủ, bộ dạng của hai người làm tôi muốn cười, tôi nhanh chóng đưa cho mỗi người một cái bàn chải đánh răng và một ca nước, nói:

“Cả hai đã dậy rồi sao, đánh răng đi rồi ăn sáng.”

Hạt Dẻ rất nể tình gạt đầu một cái, sau đó ngoan ngoãn cầm lấy ca nước và cái bàn chải hình hạt dẻ của mình, bước từng bước ra giếng nước ngoài sân. Tôi mỉm cười nhìn hình bóng nhỏ nhắn của nó, vốn tính quay lại thêm một ít gia vị nữa vào món súp, nhưng lại thấy Lục Lăng Tranh vẫn chưa đi, anh cứ đứng đó cầm cái cốc nhìn tôi đầy ân ý, ánh mắt đã không còn vẻ buồn ngủ nữa mà đầy sắc bén,

“Sao vậy?” – Chẳng lẽ mặt tôi có gì sao, đưa tay lên lau lau một hồi, đầu có gì đâu. Rốt cuộc là anh lại mắc chứng gì nữa chứ, việc anh cứ nhìn chăm chăm vào tôi như vậy, thật sự khiến tôi có áp lực rất lớn.

Lúc này Hạt Dẻ ngoan nhà tôi lại bước vào, khẽ kéo kéo ống quần của anh, cuối cùng ánh mắt của anh cũng chịu rời khỏi người tôi, khiến tôi thở phào một hơi, ánh mắt của anh rất sắc bén, khi anh nhìn tôi, tôi thật không có can đảm lên tiếng hỏi anh là vì sao.

Hạt Dẻ nhà tôi nhìn anh, rất là ngây thơ nói: “Đánh răng... ở ngoài này nè!” – thằng bé chỉ tay ra ngoài sân, sau đó còn nghiêm túc vỗ vỗ ống quần anh: “Không đánh răng sạch sẽ... là không ngoan đâu... mẹ không thích trẻ không ngoan.”

Phốc, tôi cười ra tiếng, con trai của tôi thật đáng yêu, tôi nhìn sang anh, lúc này anh đang nhìn Hạt Dẻ, thế nhưng tôi vẫn có thể nhận ra ánh mắt của anh đang có ý cười, tôi thấy anh ngồi xuống cho ngang tầm với Hạt Dẻ, nói với nó:

“Chú biết rồi, chú sẽ ngoan ngoãn đi đánh răng, như vậy thì mẹ sẽ thích đúng không?”

Tôi biết lời này là để dỗ trẻ con, nhưng không hiểu sao cứ thấy nó là lạ, chưa để cho tôi suy nghĩ, con trai của tôi rất không khách khí mà gạt đầu một cái, còn tặng kèm một nụ cười ngây ngô dễ thương. Anh đi ra ngoài sân đánh răng, trước khi đi còn liếc tôi một cái đầy thâm ý, khiến tôi lại càng hoang mang.

Ngồi trên nhà ăn sáng, bữa sáng là súp gà với bánh mì, vừa nóng hổi, thổi thổi rồi ăn, rất ngon, bên ngoài là tiếng chim hót líu lo, điều này chỉ có ở dưới quê mới có, yên tĩnh, sạch sẽ, chỉ có tiếng của động vật và hương vị của thiên nhiên.

Ăn xong, tôi tranh thủ đi giặt đồ, để một lát nắng lên phơi nó lên là vừa, đồ phơi trong nắng thì mới ấm và không sợ ẩm mốc. Tôi vào phòng lấy quần áo, hôm nay là chủ nhật nên Hạt Dẻ không cần đi học, vì vậy trông nó như một cái đuôi nhỏ của tôi, đi đâu cũng đi theo.

Khi đi ngang qua phòng khách, thấy anh đang ngồi uống cà phê và xem laptop, tôi liền hỏi: “Bây giờ em giặt quần áo, anh có muốn em giặt giúp anh luôn không?”

Anh rời mắt khỏi laptop, nhìn nhìn tôi, lại nhìn rỏ quần áo trong tay tôi, suy nghĩ một lúc, tôi có thể thấy ánh mắt anh lóe lên, sau đó anh gạt đầu: “Phiền em vậy, đợi anh một lát, để anh lấy quần áo.”

Khi anh bỏ quần áo vào rổ, tôi chợt cảm thấy xấu hổ, không bởi lí do nào khác, mà bởi vì tôi nhìn thấy ở trong ấy có một cái quần đùi và một cái quần lót của anh, lúc này tôi đã không suy nghĩ mà hỏi câu đó, thế nên bây giờ có muốn nuốt lại cũng không được.

Nghĩ nghĩ, dù sao thì anh cũng là khách của tôi, tôi cũng không thể không giặt đồ giúp anh đi, chỉ là do anh là khách nam, lại đẹp trai như vậy, cho nên không tránh khỏi suy nghĩ lung tung một chút, cũng may là tôi không đến nỗi là dân quê hèn, trong nhà có cái máy giặt, tôi chỉ cần bỏ đồ vào đó là xong, chỉ có những món không giặt được bằng máy thì mới giặt tay.

Tuy đồ của anh nhìn thế nào cũng rất cao cấp, tôi cũng tìm thấy biểu tượng không giặt máy trên đồ của anh, nhưng cũng may đồ lót có thể giặt máy được, nên không sao.

Lựa những quần áo không thể giặt máy ra, tôi đem chúng ra giếng. Hạt Dẻ cũng đi theo, nó còn ra sức gặm gặm lên quần áo chứa xà phòng trong thau cho quần áo dễ thấm, tôi cũng dễ giặt hơn. Bình thường khi ở nhà, mẹ con chúng tôi làm gì cũng đều làm cùng nhau, tôi thỉnh thoảng cũng nhờ Hạt Dẻ giúp một số thứ, cho dù con có làm được hay không, tôi cũng rất kiên nhẫn chờ, bởi vì như vậy tôi sẽ không cảm thấy cô đơn, Hạt Dẻ cũng không cần tự chối một mình khi chờ tôi.

Tôi đang giặt đồ thì thấy anh mở cửa phòng ra, sau đó không ngồi trong phòng nữa mà cầm lấy ly trà ra hành lang ngồi, ánh mắt nhìn bên này, trong mắt là sự ấm áp và dịu dàng, anh nhìn chúng tôi cười một cái, tôi cũng bắt gặp cười theo.

Hạt Dẻ thấy anh ra thì rất vui, có vẻ như từ khi anh đọc truyện cho nó ngày hôm qua, nó đã không còn xa lạ với anh nữa, chỉ thấy nó hưng phấn gọi: “Chú...Hạt Dẻ...giúp mẹ giặt...quần áo!”

Anh mỉm cười, ngay cả trong ánh mắt cũng là ý cười, chỉ thấy anh đứng lên, vừa đi về phía chúng tôi vừa nói: “Hạt Dẻ giỏi quá, chú cũng muốn giúp hai người giặt đồ, được chứ.”

Thấy anh đã tự giác cầm lấy quần áo mà giặt, tôi liền từ chối, làm sao có thể để anh làm những chuyện này cơ chứ, anh dù sao cũng là khách, thế nhưng anh lại kiên quyết giặt, mặc cho xà phòng văng lên áo anh, còn cười nói: “Nhìn hai người giặt trông rất vui, hơn nữa trong này cũng có quần áo của anh mà, không sao.”

Thế là 3 người chúng tôi đã cùng nhau giặt quần áo, anh còn giúp tôi đem quần áo phơi lên cây sào cao cao nữa. Đứng bên dưới nhìn đồng quần áo phấp phơ trong nắng, trong lòng tôi lại cảm thấy thỏa mãn một cách kì lạ, cảm giác cứ như, chúng tôi là một gia đình vậy.

Hồng Trà: Chương bù cho nên khá dài nhé, vậy là thỏa mãn rồi nha. Cứ nghĩ tới bé Hạt Dẻ là bé Kotarou là tui...hưng phần à. Tình hình là nam chính còn chưa biết sự thật, tội anh, tội luôn Hạ Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Cám On Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Câu cá

Giặt quần áo xong cũng đã gần 10 giờ, anh và Hạt Dẻ đều đi thay quần áo, hai người bọn họ lúc này đã nghịch ướt hết cả đồ, khiến tôi cũng bị liên lụy. Tôi vốn hôm nay định ăn cơm đã ngoại nên cũng không tính nấu cơm, vừa thấy anh ôm Hạt Dẻ ra đã hỏi:

“Anh còn nhớ cái chỗ hôm qua em chỉ không? Hôm nay anh có hứng thú không, chúng ta tới đó câu cá đi!”

Anh vẫn còn bế Hạt Dẻ trên tay, suy nghĩ rất nhanh rồi gật đầu, còn nói với Hạt Dẻ: “Hôm nay chú sẽ câu một con cá trắm đen thật to nướng cho con ăn nhé!”

Hạt dẻ tuy chỉ hơn 2 tuổi, nhưng đối với những chuyện vùng biển nhà mình câu được cái gì vẫn rất rõ, liền nói: “Anh Diêu Tự nói... ở biển... không câu được cá trắm đâu.” – Dừng một hồi, nó lại nói: “Nhưng anh Diêu Hoài... từng câu được ở sông đó... nó to, vớ đen nữa, rất ngon.” – Nói xong còn gật đầu thật mạnh, không hề để ý có người vừa xấu hổ vì câu nói của nó.

Lục Lăng Tranh có vẻ cũng không để trong lòng, anh rất nhanh làm ra vẻ thình giảo: “Hạt Dẻ giỏi quá, biết thật nhiều thứ. Vậy lát nữa ra biển, câu được con gì thì Hạt Dẻ chỉ cho chú với nhé!”

Thằng bé được người ta coi như người lớn mà thình giảo, trông có vẻ rất cao hứng, gật đầu thật mạnh, sau đó liền nghiêm vẻ mặt như muốn đi làm cái chuyện gì lớn lao lắm không bằng. Tôi cũng không thêm để ý hai người dờ dơi này, nhanh chóng đi lấy xe đạp ra, lấy cần câu, mồi, rồi lắp cái yên con nít lên.

Lần này vẫn là Lục Lăng Tranh chở, không còn cách nào khác, anh có cho tôi chở đâu cơ chứ, nhưng mà lần này có vẻ như anh đã quen tay rồi, xe đạp lướt đi như bay chứ không lạch lạch như lần trước nữa.

Trí nhớ của anh rất tốt, trước khi đi anh chỉ hỏi tôi đi hướng nào, tôi liền quen miệng mà nói: “Đi như ngày hôm qua á!” – Nói xong lại thầm mắng mình ngu, tuy hôm qua anh có chở tôi đi một lần, nhưng đường quê lấm nẻo, lại đâu đâu cũng là cây cối, vườn tược, đâu có dễ nhận ra, vì vậy mỗi khi tới khúc cua tôi liền lên tiếng chỉ anh. Thế nhưng tôi phát hiện, anh vốn không cần tôi làm điều thừa, đến khúc cua anh liền nhanh chóng quẹo đúng hướng, khiến tôi không kịp được mà hỏi:

“Anh nhớ luôn đường sao?”

“Ngày hôm qua đi rồi, đương nhiên phải nhớ chứ.”

Anh trả lời bằng một giọng rất không để ý, như thể đó là chuyện bình thường, thế nhưng tôi biết chuyện này không phải là chuyện dễ dàng, tôi cũng từng dẫn một vài người khách đi tham quan đảo, họ đi chơi đó đây nhưng nhiều khi đến lúc ra về rồi vẫn không biết đường đi đến bến tàu.

Đến đây tôi lại nghĩ tới đáng về của anh khi mới tới, dù gì tôi cũng từng sống trong thành phố, nên nhìn anh liền nghĩ ngay tới mấy người tình anh trong trường, chắc anh cũng không phải người tầm thường.

Nghĩ nghĩ mãi, rốt cuộc cũng tới nơi, ngoài tôi ra thì còn mấy cái xe đạp nữa, hôm nay là cuối tuần, chắc cũng nhiều người hứng chí đi câu. Quả nhiên khi chúng tôi vào, liền nhìn thấy người quen, đó là gia đình quản lí của nhà trẻ Hoa Hướng Dương, cùng với 2 cô gái trẻ và mấy đứa con nít, tôi tiến lên chào hỏi:

“Diêu Tự, hôm nay mọi người cũng đi câu à?”

Diêu Tự đang ngồi gần mỗi câu, nghe tôi hỏi liền nói: “Chị Kiều và bọn họ hẹn nhau đi câu, em ở nhà cũng buồn nên theo ra luôn.” – Cậu vừa nói vừa chỉ đám người Đỗ Kiều và hai cô gái.

Hai cô gái này đều là học sinh cấp 3, một người tên Tô San, là con gái ông trưởng thôn là một cô bé rất hoạt bát và năng động, một người tên Triệu Linh, cô bé này mê đọc tiểu thuyết huyền bí và đam mê, luôn muốn trở thành một tiểu thuyết gia, cô bé hay sang nhà chị Mạn Thanh để học hỏi kinh nghiệm, mặc dù tôi không biết giữa tác giả ngôn tình và một hủ nữ thì có kinh nghiệm gì mà nói.

Mấy đứa con nít cũng học ở nhà trẻ Hoa Hường Dương, thấy Hạt Dẻ đến liền tụ tập vào nhau, rủ nhau đi đào giun, tôi cũng mặc kệ bọn nó, để bọn nhóc tự chơi với nhau.

Tôi lấy cần câu chuẩn bị sẵn ra, quay sang hỏi Lục Lăng Tranh: “Anh từng đi câu bao giờ chưa?”

Anh cầm cần câu, rất thuần thục gắn giun vào, nhìn tôi mỉm cười: “Anh trước đây cũng từng đi hội sở câu vài lần, cũng coi như có kinh nghiệm.” – Nói xong, anh đưa tay vuốt đầu tôi một cái, nói: “Yên tâm, anh nhất định sẽ không để em mất mặt.”

Hai hôm nay anh cũng hay tỏ vẻ thái độ thân mật, nên tôi cũng không thêm để ý, chắc anh là một trong những người thích “Skin Ship” (nôm na là không ngại tiếp xúc da thịt), nếu tôi mà phản ứng quá thì cũng hơi kì, vì vậy liền làm lơ luôn. Thấy anh không cần giúp đỡ, tôi liền tự chuẩn bị cần câu, ngồi sang một bên, vừa câu vừa nhìn phía Hạt Dẻ.

Tô San và Triệu Linh chẳng biết từ lúc nào đã mò sang chỗ tôi, thần bí nói nhỏ vào tai tôi: “Chị Hạ này, em nghe ba em nói, anh ta là tình anh ở thành phố đấy, hôm giờ anh ở nhà chị, chị đã sơ mui được miếng nào chưa?”

Tôi quay sang, liền thấy biểu tình đáng kinh trên mặt Tô San, liền liếc xéo con bé một cái, nói: “Bậy bạ, người ta là người đảng hoàng đấy.”

Tô San tỏ vẻ không đồng ý nhìn tôi, nói: “Đương nhiên em biết anh ta là người đảng hoàng, nếu không sao ba em dám để anh ta ở nhà chị, nhưng mà chị có thể không đảng hoàng mà, hàng cao cấp như vậy, chị chỉ để ngủ chứ không ăn, thật phí quả thị mà.”

Tô San nói xong, còn nhìn xung quanh, lẩm la lẩm lét nói: “Trai tráng trên đảo này dường như chị đã gặp hết, chất lượng cao thì hiếm có, lâu lâu mới có hàng ngoại nhập như vậy, chị tranh thủ kiếm luôn cho Hạt Dẻ một người cha, chứ chị cứ không để ý, đến khi muốn tìm thì chỉ có hàng lỗi thôi.” – Khi Tô San nói tới hàng lỗi, con bé còn chỉ tay sang Diêu Hoài đang nằm ngáp ngáp ở đằng kia, cần câu đã giật mấy lần mà chẳng buồn nhắc.

Đỗ Kiều đang ngồi bên cạnh liền phản bác: “Anh Hoài cũng không tệ như em nói đâu, chị thấy anh ấy rất tốt.” – Câu nói bị Tô San và Triệu Linh liếc mắt nhìn với vẻ xem thường.

Hồng Trà: Bắt đầu đăng chương bù cho các bạn đây, gần đây thấy trong trường xuất hiện nhiều tân sinh viên, cho Trà hỏi là có bạn nào học chung BUH với Trà không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Câu cá (tt)

Triệu Linh đẩy đẩy đôi mắt kính, cũng nhìn tôi nói: “Chị à, giờ trai đẹp toàn thích nhau thôi, anh ta đẹp trai như vậy, thôi thì chị cứ mạnh dạn lên, quật anh ta ra giường, nếu mà được thì hót luôn, còn không thì chắc là... thế rồi. Dù gì thì chị cũng đâu có thiệt đâu.”

Tôi để ý thấy Diêu Tự đang ngồi câu cá lên lút chuyển ghế sang chỗ khác ngồi, còn vụng trộm đưa tay lau mồ hôi. Nhìn hai con nhóc ánh mắt lấp lánh này, tôi thật muốn hỏi dạo này trường học dạy cái gì mà trong đầu tụi nó toàn mấy thứ kì lạ.

Đúng lúc này, Lục Lăng Tranh cũng tới gần, tụi Tô San thấy vậy liền tản ra, trước khi đi còn cho tôi một ánh mắt cổ vũ, chắc trong đầu lại đang nghĩ tới mấy chuyện không đâu.

Lục Lăng Tranh bước tới, tay còn cầm một con cá mú đỏ đang cắn cần câu, tôi không ngờ mới đó mà anh đã câu được, anh tới gần hỏi tôi: “Hình như chúng ta quên đem theo xô đựng cá, em cầm cái này, bây giờ anh về lấy nhé!”

Đúng vậy ha, anh nói tôi mới nhớ, đi câu mà tôi lại quên mất cái xô đựng cá, thế nhưng tôi lại không tính về nhà lấy, mà tính đi đến nhà của người dân gần đây mượn đỡ. Người dân trên đảo cứ một tháng thì họp một lần, hầu hết đều quen nhau, mượn có cái xô cũng chẳng hề gì.

Tôi vừa nói ra ý nghĩ này, thì thấy anh hơi sừng sốt, sau đó về mặt anh liền trở nên nhu hòa hơn hẳn, còn cười nói: “Ồ nông thôn thật tốt!”

Tôi biết ý của anh là gì, nếu như là ở thành phố, dù là nhà sát bên nhau mượn mượn đồ nhiều khi cũng khó mở miệng, nhưng ở nông thôn thì khác, ở đâu

mọi người cũng là hàng xóm.

Ngay lúc tôi định đứng lên, thì Đỗ Kiều liền tới, đưa tôi một cái xô, sau đó chỉ sang Diêu Hoài đã tìm một gốc cây đánh một giấc từ lâu, nói: “Xài cái này đi, dù sao anh ấy cũng không dùng tới đâu.”

Tôi liền bật cười, sau đó nói cảm ơn với Đỗ Kiều, rồi đặt con cá mú đỏ của anh vào xô, lúc này anh cũng thuận thế ngồi cạnh tôi giương câu luôn.

Tiếp theo sau đó, mọi người cũng lục tục câu được cá, khu nước trũng này là nơi cá vào rất nhiều, nên việc câu cá cũng không quá khó, Lục Lăng Tranh liền tiếp câu được thêm một con cá hồng nữa, tôi thì nhìn thấy mấy con cua to mập, liền bỏ hẳn cần câu, chuyên tâm bắt cua.

Hạt Dẻ nhìn thấy cá trong thùng thì cũng rất hứng khởi, liền tiếp đi đào giun đưa cho Lục Lăng Tranh. Nhìn hình ảnh của hai người, bất giác tôi lại nghĩ đến chuyện Tô San nói lúc này, nếu như muốn tìm cho Hạt Dẻ một người cha, là anh thì cảm giác cũng không tệ.

Thế nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ thôi, ngày mai anh phải về thành phố rồi, hơn nữa, anh ưu tú như vậy, nhất định có rất nhiều cô gái theo đuổi, đòi nào lại thích một cô gái ở nông thôn như tôi, rồi còn đi làm cha dưỡng cho con người ta. Tôi lắc đầu, chuyên tâm mò cua cho bữa tối.

Tối trưa, mọi người cũng bắt được khá khá, tất cả tụ tập lại làm một buổi hải sản nướng tập thể tại đó luôn. Mọi người tìm một cái cây to tỏa bóng, ngồi xuống đất rồi đem gia vị mà mình đem theo ra, bắt đầu nướng, Diêu Tự bắt được mấy con tôm to tướng, nướng lên rất thơm, tôi cũng được ăn một bữa sáng khoái.

Điều khiến tôi bất ngờ là Lục Lăng Tranh cùng anh em nhà họ Diêu rất nhanh chóng làm thân với nhau, cùng nhau trò chuyện rôm rả. Diêu Tự thì tôi không nói, nhưng đáng này cả Diêu Hoài cũng vất luôn bộ dáng ngủ mãi không đủ mà đi trò chuyện với anh, đương nhiên khi tôi tới gần nghe hai người nói về cô phiêu, tài chính linh tinh thì liền chẳng buồn nghe nữa, mà lo đi chỗ khác.

Tô San và Triệu Linh thì ngoác mồm ra nói: “Không nhận ra anh Diêu Hoài luôn, trông anh ấy chém mà mình muốn tin luôn ấy chứ!”

Tôi liền nói: “Diêu Hoài vốn là dân tài chính mà, anh ấy đầu tư cũng giỏi lắm đấy, chứ không em nghĩ tiền đâu mà đi xây nhà trẻ chứ, với lại nhà trẻ ở trên đảo cũng không kiếm được bao nhiêu, nếu như không có Diêu Hoài đầu tư kiếm lợi, thì sao đủ tiền sống chứ.”

Hai cô bé liền không nhịn được mà la lớn: “Ành là dân tài chính thiệt hả, em tưởng chém chứ!”

Bữa nướng dã ngoại diễn ra rất vui vẻ, mọi người tụ lại nói chuyện với nhau rôm rả, đến khi về thì ai cũng xách một thùng chiến lợi phẩm. Lúc này tôi đã công hiến hết cá cho bữa trưa rồi nên trong thùng chỉ còn mấy con cua, tôi dự tính tối nay nấu lẩu cua, Trần Hạo bảo hôm nay về nhưng không biết là lúc nào, nếu như anh ấy về kịp bữa tối thì coi như là tiệc chúc mừng nho nhỏ luôn.

Trên đường về tôi nghe thấy Lục Lăng Tranh đột nhiên hỏi: “Em thích ăn tôm à?”

Tôi nghĩ chắc lúc này thấy tôi lo ăn tôm không ăn cá nên anh mới hỏi vậy, liền nói: “Thích, em thích tôm, cua, các loại sò ốc.”

“Còn cá thì sao?”

“Cá à, cũng không biết như thế nào, hễ cứ ăn cá là em lại mắc xương, nên em rất ít ăn cá.” – Tôi nói xong, không nghe anh hỏi thêm gì nữa, liền yên lặng cho đến khi về tới nhà.

Đến nhà thì đã 2 giờ chiều, nghĩ nghĩ cũng chẳng có chuyện gì để làm, tôi liền ôm Hạt Dẻ đến phòng chính nằm ngủ trưa, Lục Lăng Tranh cũng đi cùng, tôi nghĩ ngủ trưa chung cũng không có gì to tát nên cũng mặc kệ.

Chúng tôi đánh một giấc thoải mái đến 4 giờ chiều, khi tỉnh dậy thì thấy trên người tôi và Hạt Dẻ có một tấm chăn, tôi không khỏi nghĩ, anh thật là chu đáo.

Hồng Trà: Chương tiếp theo thì Trần Hạo về, mọi chuyện sẽ vỡ lẽ và nam chính sẽ làm như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Trần Hạo

Buổi chiều, tôi tranh thủ ra chợ mua một ít đồ ăn dùng cho món lẩu cua biển. Lục Lăng Tranh cứ đòi đi theo cho bằng được nên tôi không thể không làm gì khác là giữ nguyên đội hình buổi sáng, anh chở tôi ngồi đằng sau, còn Hạt Dẻ thì ngồi cái ghế con nít phía trước.

Một việc lạ hôm nay là khi ra chợ, ai cũng nhìn tôi với ánh mắt đầy ẩn ý. Lúc đến hàng rau của Bà Tư, bà ấy cứ nhìn tôi rồi cười đầy ẩn ý, còn thừa dịp anh không để ý mà nói nhỏ vào tai tôi: “Thằng nhóc này được đấy, bà nghe con Linh nó nói rồi, con cứ thử xem sao.”

Đến bây giờ tôi mới biết, té ra hai con bé kia nó đã đi đồn khắp thôn, chắc đến mai mà thôi, cả đảo Rùa này sẽ biết nhà tôi có một anh đẹp trai và tôi thì đang cố tia cho bằng được anh ta. Thật là, lần này hái xoài sẽ không chia cho hai đứa tụi nó nữa.

Khi trên đường về, Lục Lăng Tranh cứ mãi cười mỉm mỉm, còn có tâm tình đùa giỡn với tôi và Hạt Dẻ.

Về nhà, tôi rủ cả chị Mạn Thanh qua chơi, sẵn tiện nấu nướng chung với tôi, tôi không chỉ tính nấu mỗi món lẩu cua, mà còn tính nấu thêm vài món nữa. Chị vừa nói Trần Hạo đang trên tàu, chắc sẽ về kịp bữa tối, cũng may mà khi này tôi đã dự phòng mua rất nhiều đồ ăn, sẵn có thể làm một bàn tiệc cho anh luôn.

Hạt Dẻ biết được ăn tiệc thì cũng vui lắm, nó nhảy tung tung khắp nhà, còn giặt cả rổ rau ra đòi nhặt giùm, Lục Lăng Tranh cũng vui vẻ ra giúp nó. Anh đúng là trai thành phố, nhìn hành động của anh là biết ngay không thường xuống bếp.

Hạt Dẻ vừa nhặt rau vừa chỉ chỉ trò trò: “Cái này chú nhặt như thế này nè...Chú làm theo con nè!”

Tôi nhìn anh ngốc ngốc vụng về nhặt từng nhánh rau theo sự chỉ dẫn của Hạt Dẻ thật lòng chỉ muốn cười, tôi hỏi anh: “Anh có ăn cay được không, em muốn bỏ thêm chút ớt vào đồ ăn.”

Anh nhìn chằm chằm vào nhánh rau trước mặt, nói: “Em cứ nấu theo khẩu vị của mọi người, anh đều có thể ăn, không sao đâu.”

Khi nhặt xong một cọng rau muống, về mặt anh mới tốt hơn, anh ngửa mặt lên, cười nhìn tôi: “Em nấu ăn rất ngon, cho nên đừng bận tâm, cứ nấu theo ý thích của mình.”

Tôi gật đầu, sau đó đi ra sau bếp, kể chuyện vừa nãy cho chị Mạn Thanh nghe, quả nhiên chị ấy cũng bật cười, còn nói: “Soái ca, lâu lâu ngốc ngốc như vậy cũng đáng yêu quá chứ. Chị nghe con bé San gọi điện báo em muốn đuổi theo cậu ta hả? Cố lên nhé, chị coi trọng em lắm đấy!”

“Trời ạ, chúng nó còn gọi điện thông báo nữa sao?” – Tôi thật không biết nói sao với hai đứa này, vài bữa nữa anh về thành phố rồi thì có phải sẽ có tin đồn anh là gay cho nên mới bỏ tôi đi hay không.

Tôi bảo chị Mạn Thanh đừng có tin tụi nó nói lung tung, chúng tôi câu được câu không trò chuyện, đến khi nồi lẩu sắp sôi sùng sục tới nơi, liền thay nhau bưng ra bàn. Đúng lúc này thì tôi nghe thấy tiếng hét của Hạt Dẻ vang lên, sau đó thì có tiếng va chạm như đang có đánh nhau, tôi và chị Mạn Thanh thâm nhủ không ổn, sau đó nhanh chóng chạy ra vườn.

Ngay lúc này, Lục Lăng Tranh và Trần Hạo không biết đã về từ lúc nào, đang đứng bên cái bờ rào hoa hồng leo đánh nhau, chiêu nào chiêu nấy đều rất nhanh và chuẩn, cho thấy họ không hề nhẹ tay chút nào.

Tôi liền hét lên một tiếng: “Anh Hạo, Lục Lăng Tranh, hai người mau dừng tay!”

Tiếng kêu của tôi làm hai người dừng lại, Trần Hạo phui phui vạt áo một cái, tiến lại gần tôi, hỏi: “Gã này là ai vậy, sao giờ này lại ở nhà chúng ta?”

Lục Lăng Tranh dường như cũng hơi sững sốt, anh nhìn tôi khó hiểu hỏi: “Anh thấy người này leo rào vào, anh ta không phải ăn trộm sao?”

Tôi nghe đến đó liền liếc Trần Hạo một cái, liền hiểu ra tại sao. Tôi đã nói mà, cái tên thích leo hàng rào này cũng có ngày gặp họa, liền nhìn anh ghét bỏ nói: “Anh vào nhà mà cũng không nhìn được đi cửa chính sao, nó có đóng bao giờ đâu, còn bày đặt leo rào, giờ thì chưa chưa.”

Nói xong, tôi liền quay sang Lục Lăng Tranh, nói: “Không sao, hiểu lầm thôi, là người nhà cả, anh ta hay làm chuyện trời ơi, lần này dù sao cũng cảm ơn anh.” – Nghĩ xem, nếu như Trần Hạo thật là trộm thì Lục Lăng Tranh coi như đã không hề do dự mà ra đánh nhau với người ta, cho dù như thế nào cũng phải cảm ơn anh mới phải.

Trần Hạo lúc này tới lấy tay ôm đầu tôi vào lòng, dùng sức nhu dính đầu tôi, nói: “Nhỏ kia, em dám nói anh vậy hả, đúng là chán sống!”

“Chị Mạn Thanh, cứu em!” – Tôi vừa cười vừa hướng chị Mạn Thanh kêu cứu.

Chị Mạn Thanh chẳng thèm nhìn chúng tôi một cái, đi đến bên cạnh Lục Lăng Tranh vỗ vỗ: “Anh đẹp trai, vào nhà thôi, kệ tụi dờ hơi ấy!”

Lúc này tôi mới để ý, Lục Lăng Tranh đang nhìn chằm chằm chúng tôi, về mặt khó coi thấy rõ, ánh mắt trở nên âm trầm, thấy tôi nhìn lại thì liền đưa mắt sang chỗ khác, không nói không rằng đi vào nhà.

Tôi thâm nhủ, lại chuyện gì đây, mới lúc này còn vui vẻ mà. Trần Hạo đã buông tôi ra, anh tiến tới ôm lấy Hạt Dẻ đang đứng ngơ ngác đằng kia, nâng lên cao, hỏi: “A Hạo về rồi, Hạt Dẻ có nhớ A Hạo không?”

--

Hồng Trà: Do lại vào năm học mới, lịch post truyện của Trà cũng lại thay đổi, lịch học của Trà thay đổi linh hoạt nên các bạn nhớ like page để theo dõi lịch post nhé. Lịch post lần này là thứ 3 và thứ 7.

P/s: Chương sau, nam 9 say rượu, để coi anh sẽ làm gì nữ chính nào?

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Anh say rồi

Thằng bé cười khanh khách, còn thơm một cái lên má anh, nói: “Nhớ!”

“A, nhớ như vậy sao? Lần này A Hạo về có mua cho con bộ mô hình ngôi đền có trong siêu nhân đấy, có thích không?”

Hạt Dẻ khá thích những mô hình kiến trúc nhỏ nhỏ, tôi thậm chí còn dành riêng một khu vực cho nó bày những thứ đó. Thông thường thì chỉ là mô hình những ngôi nhà gỗ nhỏ, hay cây cầu tinh xảo do Diêu Tự với Diêu Hoài làm, lâu lâu Trần Hạo đi công tác cũng hay mua về, bây giờ chúng nó nhiều đến nỗi có thể xếp thành một thành phố nhỏ.

Quả nhiên nghe nói vậy thì Hạt Dẻ rất vui, nó sốt ruột hỏi: “Mô hình? Đâu? Đâu?”

Tôi không thêm đề ý hai người này nữa, lúc này khi tôi đi ra thì nồi lẩu đã bắt đầu sôi, giờ tôi cần tranh thủ đem nguyên liệu bỏ vào, sau đó dọn ra được rồi, nghĩ vậy, tôi liền nhanh chóng chạy vào, còn nói vọng ra với Trần Hạo: “Này, anh về lấy mấy bìa đi, em quên mua mất rồi, tối nay chúng ta nhậu một bữa.”

“Thôi đi, con nhóc một li rồi đổ như em ngoan ngoãn mà uống coca đi!”

Tôi cùng chị Mạn Thanh lật đặt dọn đồ ăn ra bàn, Lục Lăng Tranh kèm theo gương mặt khó chịu cũng giúp một tay, nhưng thật ra lúc này tôi không muốn anh phụ chút nào, cứ vác cái bản mặt lạnh lùng ấy thì ai mà thích cho nổi.

Thật chẳng hiểu nổi, chẳng phải nguyên ngày hôm nay anh vui vẻ lắm hay sao, vì sao đột nhiên lại khó chịu rồi.

Mặc kệ những thứ đó, khi nhìn đồ ăn được dọn, tâm tình của tôi cũng liền tốt lên. Bàn ăn gồm một nồi lẩu cua to tướng ngay giữa, một đĩa thịt bò tươi lát dùng làm bò né, một phần tôm hấp nước dừa lúc này đã mua ngoài chợ, cùng các vị nước chấm, tuy cũng không nhiều món, nhưng mỗi món có lượng lại nhiều, không sợ không đủ ăn.

Trần Hạo sau khi về nhà còn bung nguyên một thùng rượu mạnh qua, bảo là rượu gạo Hàn Quốc mới mua về, cũng may là anh còn cầm thêm mấy chai coca, nếu không chúng tôi và Hạt Dẻ thật chẳng biết uống gì.

Sau khi khai tiệc, Trần Hạo đã rót luôn một ly rượu cho Lục Lăng Tranh, còn nói: “Chuyện lúc này là tôi cũng có phần không đúng, ly rượu này xem như tạ lỗi vậy. Hạ nói đúng, dù thế nào thì cũng cảm ơn anh đã ra tay trong trường hợp như vậy. Đây, cạn li!”

Lục Lăng Tranh nhìn ly rượu trên tay Trần Hạo hồi lâu nhưng không tiếp, không khí trong phòng cũng trở nên kì lạ, ngay khi tôi định nói chuyện thì Lục Lăng Tranh cuối cùng cũng giật lấy ly rượu, uống liền một hơi, rồi nhìn Trần Hạo nói:

“Không cần cảm ơn, đó là việc của tôi.”

Không hiểu sao tôi lại cảm thấy được trọng giọng điệu của anh có một chút khiêu khích. Trần Hạo nhìn anh một cái, sau đó nở nụ cười: “Vậy sao? Anh thật là người tốt, thích giúp người làm niềm vui sao.”

“Còn phải tùy vào người đó là ai thôi.”

Tôi và chị Mạn Thanh nhìn nhau, không hiểu sao hai người này càng nói chuyện càng kì quái, liền nhanh chóng huých cái ly nước ngọt của mình vào ly của hai người, nhanh chóng nói:

“Được rồi, được rồi, cạn li nào. Mọi người mau ăn đi, đồ còn nóng ngon lắm.”

Chị Mạn Thanh cũng cầm lấy chai rượu bên cạnh Trần Hạo, lần lượt rót cho hai người: “Uống uống nào, thêm ly nữa nha!”

Chúng tôi gấp lấy đồ ăn ở trên bàn, bắt đầu chiến đấu, thỉnh thoảng còn tách thịt cua ra để vào trong bát của Hạt Dẻ. Thế nhưng không hiểu hai tên đàn ông kia nghĩ sao, cứ uống lấy uống để, người rót ta uống, chẳng mấy chốc mà hết hẳn mấy chai rượu Trần Hạo đem tới, cứ như muốn đo tử lượng của nhau ấy.

Đến cuối cùng, Trần Hạo nhịn không được mà gục luôn xuống bàn, chị Mạn Thanh nhìn anh mà mặt đầy vẻ đau khổ, tối nay lại bận rộn rồi đây.

Đến cuối cùng, khi chúng tôi dọn bàn ăn, rửa chén xong xuôi, trong phòng chỉ còn lại hai tên bợm nhậu say quắc cần câu, chẳng còn biết trời đất gì nữa.

Chị Mạn Thanh liếc nhìn hai người một cái, rồi bảo tôi: “Chị lo phần A Hạo, anh ta giao cho em có ổn không?”

Tôi nhìn Lục Lăng Tranh đang gục xuống bàn, nhắm mày, thế nhưng cũng nói: “Không sao đâu, em chỉ cần lôi anh ta vào phòng là ổn, dù sao thì nhà em

cũng đâu có dùng giường, cũng đỡ cái công đoạn ấy.”

Nói xong, tôi lại bảo chị: “Trần Hạo say như vậy rồi, thôi thì cho anh ấy vào cái phòng trống kia đi, chị ở đây nghỉ ngơi với em vậy, đỡ mất công.”

Chị Mạn Thanh gật đầu, sau đó chúng tôi chia ra mỗi người một tên, đỡ vào phòng, cũng may mà Hạt Dẻ là đứa bé ngoan, ăn xong đã tự đi vào phòng mở ti vi xem siêu nhân Thần Kiếm, nên tôi cũng đỡ bận tâm.

Tôi cố gắng khoát tay Lục Lăng Tranh lên vai, lẻ từng bước đưa anh trở về phòng, người anh đầy mùi rượu, dáng người lại cao lớn, đỡ lấy anh vô cùng khó khăn, cơ thể anh hầu như muốn che lấy tôi.

Vật vả lăm mới đỡ anh vào phòng, cẩn thận đưa anh nằm xuống tấm nệm đã trải sẵn, vốn tính buông anh ra, nào ngờ vừa định gỡ tay thì anh bỗng quay người lại, đè tôi xuống dưới, sau đó tôi cảm thấy môi tôi bị một thứ mềm mại chạm vào, rồi còn bị cắn cắn.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Sự thật bất ngờ

Sáng sớm, hôm nay tôi dậy sớm hơn mọi khi, lo cảm cái vòi nước tưới cây, trong đầu lại đầy suy nghĩ ngổn ngang. Thực chất là nguyên đêm hôm qua tôi đã không ngủ được, cái cảm giác mềm mềm ướt ướt ấy, còn cả cảm giác tê dại khi anh cắn vào môi tôi nữa, mỗi lần nhớ tới hôm qua là tôi lại không nhịn được đỏ mặt.

Có điều không hiểu vì sao, tôi lại cảm thấy cái cảm giác ấy có một chút quen thuộc, khi anh đưa lưỡi vào trong, tôi lại có cảm giác như chuyện này đã từng xảy ra rồi, thế nhưng từ trước tới giờ tôi đâu gặp anh lần nào, anh ưu tú như vậy, nếu như trước đây có gặp thì thế nào cũng không quên được mới đúng chứ.

Đang suy nghĩ miên man thì sau lưng tôi chợt vang lên tiếng nói: “Chào buổi sáng!”

Thật là làm tôi giật mình, anh đi đường chẳng hề có tí âm thanh nào. Tôi quay đầu lại nhìn, anh trông rất khó chịu, đang lấy tay xoa xoa đầu, có vẻ như nhức ghê lắm, lát nữa anh phải ra bến tàu rồi, liệu như vậy có ổn không, tôi liền nói:

“Anh cảm thấy khó chịu à, em có nấu một ít canh giải rượu để trong bếp ấy, anh uống một ít nha.”

Anh dùng giọng vô lực đáp lại: “Cũng được, cảm ơn em!”

Tôi buông cái ống nước ra, tắt nước, rồi đi vào trong bếp, múc một chén canh giải rượu, tính đem ra cho anh, ai ngờ vừa quay người lại thì anh đã đứng đằng sau từ lúc nào.

Tôi giật mình, cái tay cầm chén cũng không tự giác nghiêng một chút, may mà anh nhanh tay lẹ mắt đỡ giùm tôi, không thì đồ mất rồi. Cảm giác được bàn tay to lớn của anh đang bao lấy tay mình, tôi không khỏi lúng túng, vội vàng rút tay ra, đặt chén canh vào tay anh, nói:

“Anh mau uống đi, thứ này uống khi còn nóng sẽ có tác dụng hơn đấy.”

“Ừ.”

Có lẽ là do uống rượu, giọng nói của anh nghe khàn hơn thường ngày, vì vậy nó lại thêm một chút quyến rũ, dù hoặc không nói nên lời, tôi bất giác lại nhớ đến nụ hôn ngày hôm qua, không nhịn được lại đỏ mặt một phen, thậm chí chẳng lẽ do mình ế quá, không chịu được tịch mịch rồi.

Tôi nhìn đồng hồ, mới 5 giờ rưỡi sáng, vẫn còn rất sớm, liền nói: “Bây giờ còn sớm, anh vào ngủ thêm một lát đi cho khỏe, đợi 8 giờ em kêu anh dậy, ăn uống một chút chúng ta sẽ ra bến tàu.”

Lần này anh lại không nói gì, đợi một lúc lâu tôi mới nghe được tiếng anh ừ một cái, có vẻ tâm trạng lại không vui, chẳng lẽ lại nhức đầu nữa. Bỗng, tôi nghe tiếng anh hỏi:

“Trần Hạo đâu rồi?”

“Anh ấy á, đang ngủ, mỗi lần anh ấy say là sẽ ngủ đến tận trưa mới dậy, chắc lát nữa anh ấy không thể ra tiễn anh được rồi.”

Tôi thấy anh nhũn mày, dường như có chút khó chịu: “Không cần anh ta tiễn.” – Nói xong, không đợi tôi phản ứng, đã quay lưng vào phòng.

Tôi có thể cảm nhận được anh không ưa Trần Hạo, nhưng lại chẳng hiểu vì sao, hôm qua chẳng phải là lần đầu hai người gặp nhau sao. Lắc lắc đầu, tôi xoay người vào bếp, chuẩn bị làm bữa sáng.

Vì hôm qua Trần Hạo và anh đều uống rất say, nên sáng nay tôi tỉnh nẫu một nồi cháo hải sản thật to, để trưa Trần Hạo tỉnh dậy thì chia cho anh ăn luôn, nhưng lại nghĩ đến chuyện Lục Lăng Tranh lúc 10 giờ sẽ phải ra bến tàu về thành phố, liền làm thêm món mì trộn thịt bò, bỏ vào hộp cho anh mang theo.

Hôm qua ai cũng thức khuya, ngay cả Hạt Dẻ cũng thức khuya, cho nên tôi liền gọi điện cho Diêu Tự xin phép cho Hạt dẻ ở nhà hôm nay, sẵn tiện lát nữa khi anh ra bến tàu, thì dẫn nó theo tiễn anh luôn.

Khoảng gần 8 giờ, Hạt Dẻ cũng đã thức dậy, khi tôi đang cho Hạt Dẻ mặc quần áo, thì chợt nghe thấy tiếng nói đầy ngạc nhiên của Lục Lăng Tranh vang lên:

“Tại sao hai người lại ở cùng một phòng?”

“Chúng tôi ở cùng một phòng thì có vấn đề gì à?” – Đây là tiếng của chị Mạn Thanh, chị ấy dậy rồi à, mà sao lại xảy ra xung đột với Lục Lăng Tranh thế kia.

Tôi liền dắt Hạt Dẻ đi lại, thấy Lục Lăng Tranh đang dung vẻ mặt tức giận nhìn chị Mạn Thanh: “Cô sao có thể làm vậy, HẠ cô ấy...” – Anh vừa nói đến đây thì ánh mắt của chúng tôi chạm nhau, tôi nhìn thấy trong mắt anh là sự thương tiếc, tức giận, nhưng lại có chút gì đó... mừng thầm? Mừng cái gì cơ chứ?

Chẳng hiểu sao cả, tôi liền hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Chị Mạn Thanh lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết, Lục Lăng Tranh âm trầm nói: “Anh nhìn thấy cô ta đi ra từ phòng này, mà Trần Hạo thì... bên trong.”

“Phải, hôm qua hai người bọn họ ở lại đây ngủ mà!” – Nói xong, nhìn vẻ mặt khó coi của anh, cô chợt suy nghĩ, rồi nói: “Anh nói Trần Hạo làm sao, anh ấy có chuyện gì à?”

Vì khi tôi tới thì hai người đã đứng ngay trước cửa, cái cửa cũng đóng lại nên cũng không rõ tình hình cho lắm, liền định mở cửa xem bên trong là cái gì, ai ngờ chị Mạn Thanh lại cản lại, dùng tay quắp lấy cổ tôi, cười nham hiểm nói:

“Hạ à, không được, có những thứ em nên xem, có những thứ em không nên xem, kéo bản mặt à nha.”

Lục Lăng Tranh lúc này liền đưa tay gạt tôi lại, hừ một cái, tôi cũng không để ý, chỉ nhìn nhìn cái đầu tây đỏ thắm in trên cổ chị Mạn Thanh, sau đó liền hiểu ra tình hình bên trong, trong lòng thầm mắng, hai người này, dám lấy phòng mình ra làm địa điểm chiến đấu.

Nhận thấy được ánh mắt trêu tức của tôi, chị Mạn Thanh cũng không nhìn được mà xấu hổ, liền ho khan một cái, tức giận nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, bộ chưa từng thấy đầu hôn bao giờ sao?”

Tôi liền cười một cái, sau đó nắm tay Hạt Dẻ, rồi đẩy Lục Lăng Tranh đi, vừa đi vừa cười châm chọc: “Đi đi đi, lũ ki đà chúng ta nên đi, để vợ chồng người ta còn làm việc.”

“Trần Hạ, em im miệng ngay!”

Đôi lấy sự tức giận của chị Mạn Thanh là tiếng cười to của tôi. Đúng lúc này, Lục Lăng Tranh đang đưa lưng về phía tôi không nhìn được mà quay lại, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên: “Vợ chồng? Bọn họ sao?”

—

Hồng Trà: Anh Tranh tưởng chị Hạ bị cầm sừng á mà.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ở lại

Lục Lăng Tranh có vẻ khá bất ngờ vì lời nói của tôi, không phải nói là kinh hoàng mới phải, gương mặt anh dường như không thể tin được, trông rất khó coi, khiến tôi muốn ngấm lại xem mình vừa rồi có phải là nói cái gì giật gân lắm hay không.

“Anh tưởng Trần Hạo là ba của Hạt Dẻ.” – Anh nhú mày, trong giọng nói vẫn chứa một áp lực, dường như anh đang nén cái gì lại.

Tôi suy nghĩ một hồi, liền hiểu ra mọi chuyện, xấu hổ đỏ mặt một phen. Đúng là từ khi Trần Hạo về đến giờ, tôi chưa từng giới thiệu hai người đang hoàng tử tể với nhau. Mọi người nghĩ xem, tôi là một người phụ nữ đã có con, rất ít ai sẽ nghĩ theo chiều hướng tôi là một bà mẹ độc thân lắm, nên khi thấy Trần Hạo, anh hiểu nhầm cũng rất bình thường.

Hèn gì lúc sáng anh lại tỏ vẻ tức giận như vậy, thì ra là tưởng tôi bị “phản bội”, không nghĩ tới một người xa lạ như anh mà lại ra mặt giùm tôi, tuy là hiểu lầm, nhưng tôi cũng khá cảm động.

“Trần Hạo và em là anh em họ, anh ấy là anh họ em đây, chị Mạn Thanh là vợ của anh ấy, nhà của hai người bọn họ ở sát nhà em đây.”

Tôi ngại ngại giải thích. Anh dường như đang đắm chiêu suy nghĩ cái gì, cũng không chú ý tới tôi, thấy vậy, tôi liền dắt Hạt Dẻ đi phòng bếp, cho nó ăn sáng. Thế nhưng khi đi ngang qua Lục Lăng Tranh, thằng bé lại đưa tay kéo ống quần của anh, tôi thấy anh hồi thần nhìn xuống nó, ánh mắt chăm chú lạ thường.

Thằng bé nói: “Chú ơi, đi ăn sáng, không ăn sẽ bị đói đấy.”

Lục Lăng Tranh quỳ một gối trước mặt thằng bé, anh nhìn thằng bé chăm chú, trong ánh mắt ấy là một thứ cảm xúc phức tạp không nói nên lời, có nghiền ngẫm, có nghi ngờ, cũng có chút kích động.

Một lúc sau, dường như anh đã nghĩ thông cái gì đó, ánh mắt anh giờ đây chỉ còn là sự kích động và yêu thương vô hạn, anh ôm Hạt Dẻ một cái, chẳng bao lâu lại buông ra, rồi anh bế thốc nó lên, để nó ngồi trên vai anh, vừa đi vừa nói: “Được rồi, đi thôi, chúng ta đi ăn sáng nào.”

“Oa! Cao quá!” – Hạt Dẻ cười khanh khách, tôi thậm chí có thể cảm nhận được sự thích thú của nó, trẻ con mà, luôn thích mấy cái trò đó, tôi bật cười đi theo đằng sau, có vẻ như tâm trạng anh lại biến đổi một cách kì diệu.

—
“Cái gì, anh không về thành phố nữa sao?” – Tôi múc một chén cháo hải sản cho anh, sau đó lại múc một chén cho Hạt Dẻ và mình.

Anh từ từ húp cháo, động tác của anh như một quý công tử đang dùng một bữa tiệc sang trọng trong nhà hàng cao cấp vậy. Nghe thấy tôi hỏi thì anh ngước lên, nhìn tôi đầy thâm ý nói:

“Anh chợt nhận ra có một việc quan trọng nhất trong đời mà anh phải làm ở đây, nên anh chưa thể đi được.”

Tôi bị ánh nhìn của anh làm bối rối, cũng may là anh mau chóng chuyển mắt sang Hạt Dẻ. Thằng bé ngồi ngoan ngoãn trên ghế, trước ngực cột một cái khăn, ngốc ngốc ăn cháo, động tác vụng về khiến cháo dính cả vào miệng.

Tôi thấy anh mỉm cười, nụ cười rất dịu dàng và đầy cung chiều, anh cầm lấy cái khăn lau miệng tôi để kế bên, rất nhẹ nhàng mà lau chùi mép miệng của thằng bé, Hạt Dẻ cũng rất ngoan, nó thuận theo nghiêng mặt qua cho anh lau, không một chút phản kháng, điều này làm cho ánh mắt anh càng dịu dàng hơn.

Hạt Dẻ quay sang nhìn tôi, khó hiểu hỏi: “Mẹ sao vậy? Mẹ cũng muốn chú lau miệng cho sao?”

Tôi liền đỏ mặt, thằng nhóc này, nói bậy cái gì không biết, nhưng nhìn ánh mắt ngây thơ của nó, tôi lại không nổi la, chỉ có thể cúi đầu giả bộ ăn cháo. Ai ngờ anh cũng vô giúp vui:

“Nếu em muốn, anh rất sẵn lòng.”

“Anh...anh đừng đùa.” – Cái người này, còn cười nham hiểm như vậy, thật khiến cho ấn tượng của tôi về anh bị đổ bể hết mà.

Anh cười một hồi, sau đó gương mặt chợt nghiêm túc hẳn lên, nói với tôi: “Anh quyết định sẽ ở lại đây một thời gian, vì vậy...”

Tôi ngước lên, chờ câu dưới của anh.

“...Anh có thể tiếp tục thuê phòng ở đây không?”

Nhìn anh trông mong nhìn tôi, tôi mới chợt nghĩ ra, lúc đầu tôi cho anh thuê phòng một phần là do chủ trường thôn đảm bảo, một phần nữa là anh cũng sẽ không ở lâu, chứ bình thường tôi toàn cho khách nữ thuê thôi. Bây giờ anh chợt đổi ý, muốn thuê lâu dài, tôi thật không biết phải xử lí ra sao.

“Nếu là vấn đề tiền, anh sẽ trả gấp đôi tiền thuê phòng, được không?”

“Không, không phải chuyện đó.” – Tôi nhanh chóng giải thích, thế nhưng anh lại dùng ánh mắt mong chờ nhìn tôi, muống trên tay cũng để xuống, nói:

“Ở đây một hai hôm, anh rất thích hoàn cảnh nơi này, vì vậy anh thật hy vọng trong thời gian tới, vẫn có thể ở đây thuê. Hạt Dẻ có muốn ở chung với chú không?”

Hạt Dẻ đang ăn cháo, nghe anh hỏi liền ngừng đầu, mỉm cười: “Muốn ạ.”

Nhìn hai người, tôi thật không biết phải làm như thế nào, đành gật đầu đồng ý. Dù sao qua vài ngày quan sát, trông anh cũng là người tốt, tính tình cũng lịch sự tốt bụng, hơn nữa Trần Hạo cũng về rồi, anh ấy ở kế bên, có chuyện gì cũng không lo, nghĩ vậy cũng yên tâm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Hội Thấp Đền (1)

Tôi cảm vùi nước, đứng tưới cây trong sân. Nhìn vườn trái cây nhà mình thay nhau trổ quả mà trong lòng cũng vui mừng. mấy hôm trước tôi còn tính leo lên hái mấy trái xoài non chấm mắm ruốc ăn, bây giờ nhìn thấy mấy chùm xoài nho nhỏ, lúc lắc trên cây đúng là không nhận được.

Cây xoài nhà tôi to lắm, vì không chặt cành nên có những cành trĩu cả xuống đất, ở những cành đó là những chùm xoài non xanh mơn mẫm, tôi thậm chí không cần leo lên cây, mà chỉ đứng dưới đất với tay lên một chút là hái được.

Hái được cả một rổ to, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, chị Mạn Thanh, Đỗ Kiều, Tô San và Triệu Linh đều rất thích ăn xoài chua, con gái mà luôn thích ăn chua, thế nào lát nữa chúng nó cũng đánh hơi được ghé tới cho mà coi.

Hái đủ những trái sà xuống dưới, tôi lại nhắm đến những trái cao hơn, thế là để rổ xuống, kéo ống quần, tính leo lên cây, nào ngờ ngay lúc này, sau lưng tôi lại vang lên một giọng nói âm trầm

“Em đang làm gì?”

Tôi quay lại, là Lục Lăng Tranh, ngấm lại tư thế đặt một chân lên cây này của mình hơi bất nhã, liền nhanh chóng buông chân xuống, ngượng ngùng nói: “Sao anh lại ra đây?”

Mấy ngày nay Lục Lăng Tranh ở lại nhà tôi, anh bắt đầu hay nhận được đồ từ trên thành phố gửi xuống, quần áo, giày dép, văn kiện...sau đó anh thường tập trung vào cái máy tính của anh, có vẻ như anh đang làm việc, tôi đoán đoán công việc của anh cũng là dạng làm ở nhà như Trần Hạo, nên cũng không hỏi nhiều.

Trông anh có vẻ hơi tức giận, nhướn mày lên, nhìn tôi hỏi: “Nếu anh không ra, có phải là em định leo lên cây không? Em có biết như vậy là nguy hiểm không?”

Tôi gãi gãi đầu, không sao cả nói: “Em thường hay leo cây lắm, nên không sao cả, em lớn lên từ nông thôn mà, trẻ con nông thôn ai mà không biết leo cây.”

Anh bước tới, đứng trước mặt tôi, bóng dáng cao lớn che lấy tôi khiến cho tôi cảm giác thật áp lực, một loại áp lực đến từ anh: “Lúc đó khác, bây giờ khác. Em lúc này chỉ có một mình, nếu như em ngã xuống thì phải làm sao đây?”

Tôi biết là anh lo lắng cho tôi, cho nên câu nói “em leo cây chưa bao giờ té” liền ngấm ở trong miệng không nói ra. Tôi nghe thấy tiếng anh thở dài, sau đó cảm giác áp lực liền biến mất, giọng anh có chút không có cách nào vang lên:

“Vì sao không gọi anh?”

“Anh biết leo cây?” – Tôi ngạc nhiên hỏi, anh là trai thành phố mà, biết leo cây thật là hiếm thấy.

Anh lại thở dài, nói: “Biết. Cho dù anh không biết, những chuyện như vậy cũng không phải em nên làm. Có anh ở đây, em có thể dựa vào anh một chút.”

Nói xong, tôi còn chưa kịp phản ứng gì, anh không nói không rằng, liền leo tọt lên cây, động tác phải nói là thuần thục cứ như từng làm rất nhiều lần. Anh nhìn từ trên cao xuống, hỏi tôi: “Muốn cái nào?”

Tôi còn đang suy ngẫm câu nói vừa rồi của anh, nên không phản ứng, đợi khi anh nhắc lại một lần nữa, tôi mới ngây ngốc nói: “Cái kia, cái chùm to to bên trái anh á!”

Anh lập tức làm theo, quăng xuống cho tôi: “Bắt lấy!”

Tôi thuần thục đồ xoài ra hết trong rổ, sau đó lấy cái rổ không hứng lấy xoài từ trên cao.

“Chỗ đằng sau anh kia, cái chùm đó nhiều quá.”

“Leo lên cao một chút, trên đầu anh có một cái đó.”

“Đằng sau, đằng sau.”

Sau khi tôi ra hiệu là đã hái đủ xoài, anh liền nhảy xuống. Vì có anh giúp sức, nên được rất nhiều xoài. Tôi vui vẻ đi lượm từng trái một bỏ vào rổ, sau đó đứng trước mặt anh cười toe toét:

“Thật cảm ơn anh quá! Chỗ xoài này rất nhiều, dư ra em sẽ làm gỏi xoài cho anh ăn, ngon lắm đấy.”

Lục Lăng Tranh mỉm cười, anh xoa nhẹ đầu tôi một cái, rồi nhẹ nhàng nói: “Lần sau có chuyện gì, nhất định phải tìm anh biết chưa. Dù là chuyện gì, anh cũng sẽ giúp em.”

Nói xong, anh đột ngột lấy rõ xoài từ tay tôi, ôm vào nhà. Để lại tôi đờng sau ngơ ngẩn vì những gì anh nói.

“Dù là chuyện gì, anh cũng sẽ giúp em.”

Tôi cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một chút, trong lòng lại thấy rất ấm áp. Nếu như anh cứ đối xử tốt với tôi như vậy, tôi sẽ hiểu lầm mất, sẽ không giữ nổi trái tim mình mất. Anh rất tốt, anh có thể không ngại giúp tôi làm việc nhà, những lúc tôi bận, anh cũng có thể chơi cùng với Hạt Dẻ, thẳng nhóc bây giờ thường hay quần anh lắm, anh rất dịu dàng, rất tốt bụng.

Anh càng ở lâu, tôi càng thấy được nhiều điều tốt ở anh, bởi vậy tôi càng không dám buông thả trái tim mình đi thích anh. Chỉ bởi vì tôi không xứng, tôi là một người có tí vết.

Lắc lắc đầu, tôi thuyết phục mình không nghĩ nhiều nữa, đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cám On Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Hội thấp đèn (2)

Buổi tối, tiếng ếch nhái kêu vang, từng cơn gió mang theo hơi lạnh tỏa ra, báo hiệu mùa hè gần sắp kết thúc, vì đường nông thôn ít đèn điện nên chung quanh như chìm vào bóng tối.

Chúng tôi tập trung tại hành lang, trước hiên nhà có treo một bóng đèn compact chiếu sáng, một mâm xoài sống được sắt sẵn tươi ngon cùng một chén nước chấm, chung quanh đó là những con khô mực, cá khô đã được nướng thơm ngon cùng mấy chai rượu trái cây tự nhưỡng.

Loại rượu này được làm từ trái cây trên đảo, mọi nhà trồng trái cây đều tự ủ một ít sau đó đem bán cho khách du lịch, cũng có nơi tập trung lại rồi đem cho thuyền đưa lên thành phố bán.

Hồi chiều tôi hái cho một đồng xoài, quả nhiên, tối đó vừa đến giờ cơm tôi đã có người mò tới. Nhà họ Diêu đến đủ cả, hai con bé San và Linh thì lúc nào cũng ở bên nhau, còn mang theo mấy đứa con nít, bây giờ chúng nó đang chơi đùa ngoài sân.

Trần Hạo uống một ly rượu, khà một cái, khen tấm tắc: “Đúng là không nơi đâu bằng nhà, đồ nhắm tươi ngon, rượu hết sảy, mỗi lần đi ra ngoài toàn bị người ta cho uống thứ rượu giả có trộn dấm, dở chết đi được.”

Tôi thầm gật đầu, nhớ hồi đó tôi còn học đại học trên thành phố, đâu có bao giờ được uống rượu ngon đâu, toàn là loại rượu gạo rẻ tiền, mà còn pha nước nữa chứ.

Đỗ Kiều cũng uống rượu, loại rượu trái cây này có độ cồn không cao lắm, uống một ít còn tốt cho sức khỏe và đẹp da, hầu hết dân trên đảo đều có thể uống rượu, ngay cả con bé Tô San cũng đã biết uống khi vừa 10 tuổi. Tôi cầm một miếng xoài chấm mắm ruot nhai nghe tiếng giòn giòn, cảm thán nói: “Mới đó mà hết hè rồi, còn mai là đến Hội Thấp Đèn, sau đó là mùa thu.”

Tô San nhai nhai chóp chép mấy miếng khô mực, nghe vậy thì liền cùng Triệu Ling ôm nhau, gương mặt vô cùng đáng thương nói: “Xin mọi người đừng cứ mãi nhắc đến sự thật vô tình là tụi em sắp phải đi học được không?”

“Có nhắc hay không thì điều gì đến nó cũng sẽ đến!” – Chị Mạn Thanh ghét bỏ nói.

“Chị thật ác!”

Lục Lăng Tranh ngồi bên cạnh có vẻ hứng thú, liền hỏi: “Hội Thấp Đèn là gì?”

“Đó là ngày tảo mộ ấy mà, trên đảo có tập tục là tảo mộ tập trung vào hai lần trong năm, đó là giữa hè và ngày 29 âm lịch vào cuối năm. Ở cái đảo này, có nhiều lễ hội vui lắm, không giống như trên thành phố, nếu như anh ở lâu, chắc sẽ được chứng kiến hết thôi, vui lắm.”

Tôi vừa nói, vừa cười, tôi thật sự yêu nơi này, yêu con người nơi đây, yêu sự thuần phác, sự trong lành của không khí, màu xanh của cây cối, màu xanh của nước biển. Tôi thật biết ơn các vị lãnh đạo sáng suốt của đảo, đã không đi theo đô thị hóa như các thành phố như bây giờ, mà vẫn giữ nguyên mọi thứ, kể cả những tập tục ngày xưa.

Lục Lăng Tranh nhìn tôi cười, anh đưa tay vuốt tóc tôi, sau đó đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy sao: “Đến lúc đó, em phải dẫn anh xem hết mọi thứ tốt đẹp ở đây nhé!”

Tôi gật đầu, nói: “Đương nhiên rồi!” – Thế nhưng tôi cũng chỉ nói vậy thôi, anh cũng đâu phải ở lại đây suốt đời, muốn nhìn thấy cảnh sắc nơi đây vào 4

mùa cũng không phải dễ.

Diêu Hoài cười nói: “Ngày mốt là Hội Thấp Đèn rồi, lúc đó sẽ thức suốt đêm ấy, bữa đó tôi giới thiệu cho cậu gặp mấy người trong làng.” – Nói thật là tôi không nghĩ Diêu Hoài sẽ nói nhiều như vậy, hay anh ấy say rồi.

Diêu Tự không biết từ đâu moi ra bộ bài: “Này, ngày đẹp đấy, chỉ uống rượu ăn xoài không thì không được, chúng ta chơi đánh bài đi!”

Chị Mạn Thanh vô cùng hưng phấn phét cho Diêu Tự một phát: “Đúng lúc lăm nhóc con, những lúc này phải chơi đánh bài ăn tiền thì mới vui.”

—

Vì sắp đến Hội Thấp Đèn, thế nên hôm sau tôi liền đi ra chợ mua những món đồ dùng cho cúng bái, đèn cây, đèn lồng. Tôi không mua trái cây vì khi đến Hội Thấp Đèn phải dùng trái cây do chính nhà mình trồng.

Lục Lăng Tranh luôn im lặng đi theo tôi ra chợ, những lúc này anh có vẻ rảnh, chỉ thỉnh thoảng ôm laptop một chút, nhưng mỗi khi tôi ra ngoài anh đều đi theo, có nhiều lần tôi thấy ngại liền từ chối nhưng anh luôn nói:

“Chẳng phải em nói sẽ dẫn anh xem sự tốt đẹp của đảo sao, chợ hay mọi người trên đây đều rất tốt, anh muốn nhìn thấy nhiều một chút.”

Anh nói thế, tôi cũng không biết làm thế nào. Tôi ở dưới bếp loay hoay nấu nướng, anh cũng ở bên cạnh giúp đỡ, anh nhiệt tình đến nỗi, nhiều lúc tôi nghĩ là anh đang theo đuôi tôi, nếu không thì sao lại tốt với tôi như vậy, thế nhưng tôi không dám hỏi, lỡ như không phải thì ngượng chết mất.

Miên man suy nghĩ, chợt tôi thấy tay đau nhói, chưa kịp phản ứng là chuyện gì, liền thấy Lục Lăng Tranh nhanh chóng bước đến bên cạnh tôi, gương mặt căng thẳng: “Em đứt tay rồi.”

Nói rồi, liền đưa ngón tay tôi vào trong miệng, mút lấy máu. Tôi vô cùng sửng sốt, một loạt hành động của anh cô cùng lưu loát, tôi cũng chưa kịp nói cái gì. Anh lại còn dùng ánh mắt khiển trách nhìn tôi.

“Ngốc quá, phải cẩn thận một chút chứ.” – Anh vô cùng quen thuộc đi tìm hộp thuốc y tế, lấy ra miếng băng cá nhân dán cho tôi.

“Em ngoan ngoãn ngồi đó đi!”

Tôi cuối cùng cũng lấy lại tinh thần: “Em không sao mà, chỉ đứt tay một chút thôi.”

Anh đưa tay đề tôi ngồi xuống ghế, ánh mắt nghiêm khắc nhìn tôi: “Ng ngoan, nghe lời!”

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hội thấp đèn (3)

Đảo Rùa có nhiều lễ hội, thế nhưng Hội Thấp Đèn là một trong những lễ hội được mọi người coi trọng nhất. Tuy nó được tổ chức 2 lần 1 năm nhưng lại mang ý nghĩa to lớn, ở giữa năm và cuối năm đi tào mộ coi như là thông báo với những người thân đã qua đời của mình rằng cuộc sống của mình hiện tại rất tốt, người dân tin rằng vào 2 ngày này, các bị thần sẽ cho phép linh hồn của người thân đã qua đời đến thăm người nhà của họ.

Vào ngày này mọi người đều dừng hết mọi công việc hằng ngày, ngay cả những người đang xa quê, nếu như có thể về thì đều xin về. Hạng Dẻ cũng không phải đến trường.

Lục Lăng Tranh lái chiếc xe đạp cũ của tôi, chở Hạng Dẻ ở phía trước, tôi ở phía sau cùng nhau đi chợ, kế bên là chiếc xe đạp nhà Trần Hạo, anh đang chở chị Mạn Thanh.

Khu nghỉ trang ở trên đảo thường chia theo dòng họ, gia đình, cho nên hằng năm khi đến lễ thì tôi đều cùng hai người bạn họ chuẩn bị.

Gửi xe ở ngoài chợ, tôi dắt bọn họ vào, hôm nay chợ không giống thường ngày, đâu đâu cũng treo những cái đèn lồng thủ công màu trắng, bán rất nhiều giấy tiền vàng mã, đồ cúng.

Tôi và Trần Hạo chia nhau ra làm hai, anh đi mua nhang, đèn và đèn cây cùng với tiền giấy, vàng mã, tôi thì đi mua lồng đèn và đồ ăn về làm đồ cúng.

Lục Lăng Tranh sợ Hạng Dẻ đi mệt nên nhắc nó để trên vai, khiến thằng bé cười khúc khích, phần khích vô cùng, còn đưa tay chạm mấy cái lồng đèn mà người ta để ở trên cao.

Tôi không nhịn được nói: “Chúng ta còn phải đi một lúc nữa đấy, anh cứ vác nó như thế này lát nữa sẽ mệt cho mà xem!”

Lục Lăng Tranh cười, anh cúi đầu nhìn tôi: “Anh không mệt, bé Hạt Dẻ, anh mãi mãi cũng sẽ không mệt, anh còn có thể bế cả em lên.”

Biết mình bị anh trêu chọc, tôi cũng không thèm để ý đến anh, chuyên môn đi chọn đèn lồng.

Đến cửa hàng đèn lồng, tôi lựa liền 12 cái đèn tròn, 9 cái đèn hoa sen. Đèn lồng ở đây đều được làm từ giấy, làm bằng thủ công, có thể xếp gọn lại dễ dàng, nên rất dễ mang về, chỉ có điều là phải nhẹ tay, nếu không chúng sẽ hỏng.

Lục Lăng Tranh từ khi thấy đèn lồng thì rất tự giác đưa tay muốn cầm, nhưng bị tôi ngăn lại: “Cái này để em cầm cũng được, anh đang vác Hạt Dẻ, lỡ đụng hư đèn thì không tốt. Lát nữa mua đồ ăn, em nhất định sẽ để anh cầm.

Đi dạo chợ một vòng, mua hết những đồ đầy đủ, đến lúc sắp về thì không ngờ đụng phải bác trưởng thôn và Tô San, bác ấy nhìn Lục Lăng Tranh đang bế Hạt Dẻ, tay cầm đồ ăn vừa mua ở chợ, mặc áo thun quần short khá thoải mái, liền cười:

“Bác đã bảo mà, đảo Rùa là nơi cảnh đẹp hữu tình, khiến người ta đến rồi là không muốn đi đâu, đúng không tiểu Tranh.”

Lục Lăng Tranh cười cười, còn nói: “Bác nói đúng, cảnh ở đây rất đẹp, khiến cháu chỉ muốn ở luôn đây thôi.” – Khi anh nói câu này, anh lại nhìn chăm chăm vào tôi, khiến tôi thật không biết nói gì, cả gương mặt cứ ngượng hết cả lên.

“Thế thì ở luôn, cái gì chứ mấy cái chuyện này bác ủng hộ hai tay ấy chứ.”

Tô San đứng bên cạnh cũng nói: “Em đây cũng ủng hộ hết mình đây, cố lên nha.”

Lục Lăng Tranh dường như rất hài lòng, anh cứ gật đầu liên tiếp: “Cám ơn mọi người.”

Trước khi đi, bác trưởng thôn có vỗ vai anh một cái, đầy ẩn ý nói: “Tối nay để bác giới thiệu cháu với mấy người trong thôn, muốn ở lâu đây luôn là cần nhiều người giúp đấy.”

Trên đường về, tôi cứ mãi suy nghĩ về chuyện vừa rồi. Từ khi quyết định ở lại đây lâu dài, thái độ ân cần của Lục Lăng Tranh đối với tôi không phải là tôi không thấy. Mới đầu còn nghĩ là do anh tốt bụng, đối với ai cũng tốt thế thôi, thế nhưng khi anh tiếp xúc với mọi người nhiều lên, tôi cũng không thấy anh ân cần với ai.

Thái độ của anh như vậy, khiến tôi không muốn nghĩ nhiều cũng khó. Tôi không phải là cô gái nông thôn cái gì cũng không biết, tôi từng học trên thành phố, cũng từng có một người bạn trai, hiện giờ lại làm công việc dịch tiểu thuyết ngôn tình đầy tình tiết máu chó, đương nhiên có một số việc tôi cũng dần nhận ra.

Nhưng nhận ra rồi thì lại không dám nhận, lỡ như tôi nhầm thì sao, lỡ như không phải, tôi và anh cũng không thể trở thành bạn bè được nữa. Nhưng dần dần, sự ân cần, chu đáo, dịu dàng của anh khiến tôi không còn bình tĩnh được nữa, tôi biết mình đã rung động.

Tôi càng ngày càng muốn biết anh nghĩ gì về tôi. Hôm nay là Hội Thắp Đèn, nó khiến tôi nghĩ đến người thân mình, cũng xúc động hơn.

Khi về nhà, tôi cũng không nói với anh câu nào, chỉ chăm lo nấu đồ ăn cúng lễ, chị Mạn Thanh hôm nay cũng qua phụ tôi. Tôi ra vườn hái đầy xoài, quýt, ổi, bưởi, mận đầy cả rổ, xếp thành các đĩa trái cây thật đẹp, rồi đem sang nhà thờ cúng.

Trần Hạo là con trai duy nhất trong nhà, theo lý thì bài vị đều được bày bên nhà anh, thế nhưng anh lại không thích cái kiểu đối xử trọng nam khinh nữ này, nên bỏ tiền xây riêng một căn nhà thờ ở giữa hai nhà chúng tôi, trang trí thật khang trang, sau đó đem tất cả bài vị tổ tiên vào, hằng ngày cả hai đều qua đốt nhang.

Buổi trưa, chúng tôi cúng một mâm đồ cúng, rồi mới ăn cơm. Trong lúc cúng, Lục Lăng Tranh vậy mà lại đốt nén hương, vái lại bài vị nhà tôi, thái độ rất nghiêm túc, khi bài anh còn nói lầm thầm cái gì, tôi không nghe rõ, nhưng hành động này lại khiến trong lòng tôi loạn hơn.

Cả buổi trưa tôi không ngủ, mà ra ngoài vườn, leo lên cái cành thấp nhất của cây xoài, ngồi trên đó, trong đầu hình ảnh của anh cứ hiện lên, từng hành động, từng thái độ, cử chỉ của anh, liệu... tôi có thể tin vào điều đó không.

Suy nghĩ nhập thần đến nỗi, tiếng bước chân từ phía sau vang lên cũng không biết, đến khi giọng nói trầm thấp, dịu dàng của anh vang lên từ phía sau:

“Em không ngủ được sao?”

Tôi bị anh bất thành linh lên tiếng làm giật mình, thân thể vì thế mà không giữ được thăng bằng, quơ quơ liền muốn ngã. Ngay lập tức, anh đưa tay ôm tôi vào lòng, đỡ lấy tôi, đỡ được rồi, anh lại cứ ôm như vậy, không chịu buông.

Tư thế bây giờ của chúng tôi là, tôi ngồi trên cành cây cao ngang ngực anh, cả người ngã về phía sau, còn anh thì đứng dưới đất, ôm lấy tôi, cúi đầu xuống, nhìn tôi chăm chú.

Ánh mắt anh thâm trầm hơn thường ngày, nhìn tôi buồn mang mác, anh cứ như thế ôm tôi, khi tôi giãy giụa, ý bảo anh buông ra thì anh càng ôm chặt hơn, tôi nghe thấy anh nói:

“Từ lúc về đến giờ anh cứ nghĩ, liệu có phải mình đã làm sai gì đó hay không, mà em lại không để ý đến anh.”

Tôi trầm mặc, không trả lời anh, cũng không dám nhìn anh. Anh lại nói: “Em biết không Trần Hạ, sự lạnh lùng của em, khiến cho anh rất đau.”

Hồng Trà: Nhá chương sau, tỏ tình, tỏ tình!

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Hội thấp đèn (4)

Sự lạnh lùng của em, khiến cho anh rất đau.

Câu nói của anh như thể một cái búa, gõ vào lòng tôi, cả người tôi cứng ngắc, hai mắt sụp xuống, không dám đối mặt với anh.

Anh cúi đầu xuống, để mặt sát gần tôi, gần đến nỗi tôi thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của anh đang phả vào mặt mình, anh nói: “Trần Hạ, em còn trốn tránh cái gì nữa. Thời gian qua anh đã thể hiện rõ như thế, em cũng hiểu tâm ý của anh đúng không?”

Anh nói, cuối cùng anh cũng nói ra điều ấy. Tôi nhẩn mặt, muốn nói chuyện nhưng tư thế như vậy thì thật khó chịu, nên tôi lên tiếng: “Anh thả em xuống trước.”

Tôi thấy anh nhũn mảy, sau lại thở dài một cái, rồi anh chợt đưa tay bế cả người tôi xuống, khi đặt tôi xuống đất thì anh lại ép lưng tôi vào thân cây, hai tay anh để hai bên, giam tôi lại trong lòng.

“Hạ, anh thích em, không, là anh yêu em! Càng tiếp xúc với em thì anh càng muốn ở bên cạnh em, bảo vệ em, yêu thương em nhiều hơn, thậm chí... anh khao khát có được em.”

Tôi không ngờ là anh lại nói thẳng ra như vậy, anh khao khát có được tôi. Không thể phủ nhận, ngay giờ phút này, khi anh nói ra lời nói ấy, trong lòng tôi có một chút vui vẻ, trái tim bắt đầu không đập theo tiết tấu mà loạn cả lên.

“Hạ, cho anh một cơ hội được không? Anh biết trong thời gian ngắn, em khó có thể chấp nhận anh, nhưng em có thể cho anh một cơ hội để được ở gần bên em. Anh sẽ chăm sóc cho mẹ con em thật tốt.”

Đáp ứng anh, đáp ứng anh, trong lòng tôi kêu gào như thế, thế nhưng môi cứ há ra lại ngậm lại, làm vài lần như vậy, vẫn không thể thốt ra câu nói mong muốn. Anh mắt anh vẫn đang chăm chú vào tôi, chờ đợi, lo lắng, hồi hộp,...tôi đã không nghĩ anh sẽ có vẻ mặt này.

Ngay từ ngày đầu tiếp xúc, trong mắt tôi anh là người đàn ông bình tĩnh, trầm ổn, dịu dàng, anh đã nói với tôi, mọi chuyện có anh đây, em có thể dựa vào anh một chút. Anh dần dần khiến cho tôi cảm thấy, có anh bên cạnh thật là yên tâm, anh đối xử với Hạt Dẻ rất tốt, thậm chí đôi lúc tôi đã ước, anh chính là cha của con tôi, vậy thì đã không có gì phải lo cả.

Chần chờ hồi lâu, cuối cùng tôi nói: “Anh biết không, anh rất tốt, rất ưu tú. Anh tốt đến nỗi, ngay cả khi em chưa phải là một người mẹ đơn thân, em cũng không nghĩ mình sẽ gặp được một người như anh.”

Nói đến đây, tôi cảm nhận được anh đưa tay nắm lấy vòng eo tôi, cả người gần sát lại một chút. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh, chưa xốt nói tiếp:

“Bởi vì anh tốt như vậy, cho nên anh không nên thích một người có khuyết điểm như em, em có con trai, em sẽ không bao giờ rời xa Hạt Dẻ. Anh xứng đáng với một người con gái ưu tú hơn mà không phải là một bà mẹ đơn thân, đến cả cha của con trai mình là ai cũng không biết!”

Nói đến đây, hai hàng nước mắt không khống chế được rơi xuống dưới. Tôi là người phụ nữ có khuyết điểm, nếu như một nhà bình thường, không bao giờ sẽ muốn một người con dâu như tôi.

Anh dịu dàng lau nước mắt cho tôi, trong đôi mắt anh ánh lên những cảm xúc phức tạp, trông anh như muốn nói gì đó, nhưng lại không nói, cuối cùng, anh ôm siết lấy tôi, cái ôm của anh lúc nào cũng ấm áp như vậy, nhưng, nó không nên thuộc về tôi.

Tôi vùng vẫy, định giằng ra thì anh lại dùng sức mạnh hơn, ấn tôi vào lòng, bàn tay anh để sau đầu tôi, nhẹ nhàng vỗ, anh nói:

“Em không phải là người phụ nữ có khuyết điểm, đối với anh, em ưu tú hơn ai hết. Hạ, anh xin lỗi, là lỗi của anh, là anh đã khiến cho em tự ti như vậy.”

Dường như câu nói của anh còn ám chỉ điều gì, nhưng lúc này tôi lại chẳng có tâm trí đâu mà đi đoán. Nước mắt tôi càng chảy càng nhiều, cũng không vùng vẫy nữa. Anh cũng buông lỏng tay ra, môi anh hạ xuống, dịu dàng hôn tôi, cái hôn này không giống như cái hôn hôm anh say rượu, nó không có một chút dục vọng nào chỉ đơn thuần trấn an mà thôi, nhưng cũng khiến cho tôi cảm thấy bình tĩnh lại.

“Hạ, anh sẽ thương yêu Hạt Dẻ, anh sẽ là một người cha tốt, một người chồng tốt. Cho anh một cơ hội có được hay không, em không thể bởi vì anh ưu tú, mà lại chặn hết mọi đường sống của anh.”

Những cái hôn nhỏ nhặt rơi xuống trên mặt, trên mắt, trên mũi tôi. Anh dịu dàng nói: “Anh sẽ bảo vệ em thật tốt, sẽ không để em một mình nữa. Từ hôm nay, em có thể đặt xuống gánh nặng của mình, anh sẽ giúp em nâng nó lên. Anh yêu em, cũng thương Hạt Dẻ, anh sẽ cho nó một người cha thật tốt, chúng ta sẽ trở thành một gia đình hạnh phúc, có được không?”

Có lẽ do anh quá biết ẩn nói, có lẽ do viễn cảnh cuộc sống mà anh vẽ ra quá mức đẹp, có lẽ là do chưa có ai từng nói với tôi, hãy để gánh nặng xuống để anh gánh giúp, nên ngay lúc này, tôi đã không kìm được mà gật đầu.

Trời bắt đầu tối đi, tôi nấu bữa tối sớm hơn mọi ngày, từ lúc chiều Lục Lăng Tranh liền bắt đầu bám lấy tôi, tôi làm cái gì anh cũng muốn giúp một tay, khiến Trần Hạo lúc nào cũng nhìn tôi đầy thâm ý, chị Mạn Thanh còn nhân lúc không ai chú ý, nháy mắt với tôi một cái.

Ăn cơm xong, anh chủ động dọn dẹp chén đĩa, nói: “Để anh rửa cho.”

Tôi theo bản năng muốn từ chối một chút, nào ngờ Trần Hạo cũng cướp lấy chén trên tay tôi, nhếch môi nói: “Đây, để anh phụ một tay. Phụ nữ các em nấu đồ ăn rồi, bọn đàn ông bọn anh cũng phải giúp chút gì chứ!”

Nói xong, anh dẫn đầu đi về phía bếp, trước khi đi còn liếc xéo Lục Lăng Tranh một cái. Tôi cảm thấy có chuyện không ổn, cũng tính mò xuống theo, nào ngờ chị Mạn Thanh lại lôi tôi lên nhà trên: “Đàn ông nói chuyện, tốt nhất không nên xen vào.”

Nghe chị nói vậy, tôi càng lo lắng hơn, thấy vẻ mặt không yên của tôi, chị cười: “Thôi nào, lên nhà trên giúp chị đốt đèn, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu, chị cam đoan đấy. Đây chỉ là một cuộc nói chuyện giữa anh trai với người muốn theo đuổi em gái của mình thôi.”

Nghe đến đây, tôi đỏ mặt, lắp bắp nói: “Chị...chị biết sao?”

“Hừ. Cậu ta thể hiện rõ như vậy, sao mà chị không biết được. Ngay lúc này ăn cơm, ánh mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm em, giống như muốn tuyên cáo cho mọi người biết ấy, muốn làm như không thấy cũng khó.”

Chị Mạn Thanh cười rồi đẩy nhẹ tôi một cái: “Được rồi, đi thôi! Hạt Dẻ, lại giúp mợ đốt đèn nhé!”

“Ừm.”

Tôi mua tổng cộng 12 cái đèn tròn, phân chia ra đốt trước cửa nhà hai cái, trước cổng một cái, nhà Trần Hạo cũng làm tương tự, trước nhà thờ 2 cái, còn lại 4 cái, chúng tôi sẽ đem đốt tại khu mộ.

Việc đốt đèn trước cửa nhà, để khi linh hồn người thân có về thì cũng thấy ánh đèn soi sáng đường đi.

Khi chúng tôi vừa đốt đèn xong, hai người Lục Lăng Tranh cũng đi lên, có vẻ như buổi nói chuyện cũng khá tốt đẹp. Đồng hồ đã điểm 7 giờ tối, chúng tôi bắt đầu chuẩn bị đồ cúng, giấy tiền, vàng mã, xếp đầy 2 mâm, mâm giấy tiền, một mâm đồ cúng, chuẩn bị xong, chúng tôi liền ra khỏi nhà.

Hồng Trà: Việc Hạt Dẻ là con trai của nam9, sau này nu9 cũng sẽ biết, biết sớm thôi. Tại Trà thấy lúc này mà vỡ lẽ ra, thì nu9 sẽ cho rằng anh muốn quen với mình vì con thì mắc công nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Hội Thắp Đèn (5)

Lục Lăng Tranh và Trần Hạo mỗi người bê một mâm đồ cúng, đồ cúng gồm xôi đậu xanh, 4 con cua rang me, một đĩa tôm hấp nước dứa, một bình trà hoa cúc và một mâm trái cây đủ loại và một giỏ hoa tươi. Hoa tươi nhà tôi vẫn luôn rất đắt hàng, từ sáng sớm đã có người qua xin, tôi đều vui vẻ hái cho họ một ít.

Chị Mạn Thanh ôm một rổ giấy tiền vàng mã, còn tôi thì cầm mấy cái đèn, riêng Hạt Dẻ thì đang vui vẻ cầm một cái đèn tròn sáng trưng, tung tăng đi đằng trước, rọi đường.

Thằng nhỏ trông có vẻ rất vui, hồi năm ngoái nó cũng đã muốn nhận nhiệm vụ “dẫn đường” này, nhưng không chịu được bản thân vẫn chưa đi được vững, cho nên Trần Hạo liền công nó trên lưng.

Năm nay nó cũng phải đòi mãi, mới được cho cầm đèn. Con đường làng ban đêm tối thui, không phải do trên đảo không có đèn điện, ngược lại còn được thấp vài cái đèn trắng, đặt rất xa nhau, hầu như chẳng có tác dụng rọi đường, chỉ có thể khiến cho người ta đoán hướng vào ban đêm.

Hôm nay là Hội Thắp Đèn, nên ban quản lý liền tắt đèn đi, chỉ để lại một không gian tối tăm. Phải nói là tắt đèn đi vào ngày này rất là tốt, chúng ta có thể thấy được ánh đèn lay lắt phát ra từ 2 chiếc đèn tròn trước cổng mỗi nhà, đi trên đường cũng liên tục gặp người đi theo đoàn ra cúng lễ, trên tay một người trong đoàn đều cầm một chiếc đèn dẫn đường.

“Hạt Dẻ, Hạt Dẻ, năm nay tớ cũng được cầm đèn này!” – một thằng nhóc đầu đinh, dáng vẻ nghịch ngợm rồi đội ngũ, chạy đến trước mặt Hạt Dẻ quơ cái đèn trên tay.

Hạt Dẻ cũng vui vẻ cười lại: “Hạt Dẻ cũng có đèn.”

“Đúng vậy, năm rồi bị chị San cướp lấy đèn, năm nay tớ thế nào cũng không cho chị ấy như ý.”

Thằng nhóc này là em trai Tô San, Tô Kiệt, cũng là con trai út của bác trưởng thôn, lớn hơn Hạt Dẻ một tuổi, ngày thường rất nghịch ngợm, nhưng cũng khá đáng yêu. Có điều khi tôi vừa nghe lời thằng nhóc nói, liền biết ngay nhóc sắp gặp xui xẻo.

Quả nhiên, chớp một cái, Tô San liền xuất hiện đằng sau, cho thằng nhóc một cú, hung tợn nói: “Nhóc kia, chị mày năm nay nhường đèn cho mày chơi, mày còn không biết điều, có tin lát nữa cho dù cây đèn cây mày cũng không được động không?”

Tô Kiệt còn nhỏ, bị cốc liền nể mào, nhìn về hướng xa tỏ cáo: “Ba, ba, chị bắt nạt con.”

“Cho mày mét.” – Tô San làm mặt quỷ với Tô Kiệt, sau đó nhìn tôi, đôi mắt cứ lảo liên nhìn hết tôi cho đến Lục Lăng Tranh, bồm cọt nói:

“Chị Hạ này, em nói, chị không phải không biết, hôm nay là ngày gì chứ. Hai người tiến triển nhanh quá đấy, tính ra mất cả đảo luôn rồi.”

Tôi ngượng ngùng một chút, nhưng nghĩ tới chuyện hồi chiều, hai người coi như quan hệ xác định, cho anh ấy đi tham gia cúng, chắc cũng không sao.

Tôi thì nghĩ vậy, ngược lại Lục Lăng Tranh lại rất hiếu kì hỏi lại: “Ra mất đảo?”

Tô San nhanh chóng nói: “Anh không biết sao, ngày này là ngày mà cả đảo xuất động, chẳng có ai ở nhà đâu. Lát nữa cúng xong là nửa đêm, mọi người sẽ đem đồ cúng ra mà tụ tập lại nhậu, cho nên hôm nay anh tham gia, là coi như ra mất hết tất cả mọi người trên đảo rồi. Anh nên biết, ngoại trừ Hội Thắp Đèn, cũng chỉ có mừng năm mới mới tụ đông đủ không thiếu một ai như vậy thôi đó.”

Lục Lăng Tranh nghe xong thì nhướn mày, cười như không cười nhìn tôi: “Vậy coi ra anh chọn đúng thời điểm quá.”

Gương mặt anh trông hơi đáng ghét, tôi liền quay qua một bên, làm như không thấy. Trên đường tình cờ gặp nhà Triệu Linh và nhà Diêu Tự, Tô San liền nhanh nhẩu mà làm “tiên sinh kể chuyện”, mập mờ nói cho mọi người Lục Lăng Tranh tham gia cúng gia đình tôi.

Triệu Linh đẩy cái mắt kính, nhìn Lục Lăng Tranh, hơi mang vẻ tiếc nuối nói: “Vốn em còn lo lắng, nếu hai người không đến với nhau, em liền thúc đẩy anh và Diêu Tự, haiz, chúc mừng.”

“Trông cậu có vẻ thất vọng.” – Diêu Tự giật giật miệng nói.

Trên đường đến khu nghĩa trang, càng lúc càng gặp nhiều người. Nhờ cái miệng của Tô San, ai cũng đều nhìn tôi lẫn Lục Lăng Tranh đầy ắp ý, còn cười cười, cười cái mông.

Nghĩa địa của đảo là một khu đất rất rộng, nằm dựa trên sườn núi, nó có một cái tên rất hay, Lạc Trần Viên, nghe nói là do các bậc trưởng bối đời trước đặt. Lạc Trần Viên được xây dựng rất đẹp, sạch sẽ do thường xuyên có người đến dọn dẹp. Nơi đây không chôn xác mà chôn tro cốt, là do mọi người quan niệm, thay vì chôn xác để còn trùng, con kiến trong đất cắn, thà đốt thành tro, sau đó hòa mình vào bụi đất của quê hương.

Đến nơi, chúng tôi bắt đầu đốt đèn, tôi tính treo mấy cái đèn lên hai cây cột làm cổng trước mộ, Lục Lăng Tranh liền chạy đến, lấy đèn trong tay tôi: “Đề anh.”

Anh nói vậy, tôi cũng buồn ra, đợi anh treo xong 4 cái đèn, Trần Hạo và chị Mạn Thanh cũng bày đồ xong, chín cái đèn hoa sen được bày đều ở bên trên, chúng tôi đốt nhang và cúng vái.

Trần Hạo chủ động đưa cho Lục Lăng Tranh một nén nhang, anh cũng rất nghiêm túc tiếp nhận. Nhìn anh chân thành cầu khấn, không biết đang nói gì trước bài vị của nhà tôi, trong lòng tôi bỗng dưng mềm mại, anh như vậy, tôi có thể tin tưởng anh, phải không.

Lễ cúng phải đợi đến 12 giờ khuya mới kết thúc, trong lúc đó mọi người liền ngồi trò chuyện với nhau, Trần Hạo dẫn Lục Lăng Tranh đến chỗ mấy đàn ông trong thôn đang nhậu để nói chuyện, Hạt Dẻ cũng đi tìm các đồng bọn nhỏ của mình.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên cao, giờ này, chắc bà và ba mẹ đã về, mọi người, con sống rất tốt, Hạt Dẻ rất ngoan, Trần Hạo và chị Mạn Thanh cũng rất tốt, xin mọi người phù hộ, để nhiều năm về sau, con cũng có thể cùng anh và mọi người đến tham dự cúng lễ.

“Em yên tâm, em đâu có một mình, nếu như cậu ấy dám làm gì em, còn có tất cả mọi người cho em làm chỗ dựa mà.” – Giọng chị Mạn Thanh vang lên bên cạnh, chị ấy vừa nói vừa liếc nhìn về đám đàn ông đang tụ tập đằng xa.

“Phải.” – Tôi mỉm cười, tôi không còn là cô gái ngu ngốc một mình giã gạo trong thành phố nữa, tôi đang ở nhà mình, tôi không có gì phải sợ cả. Đúng lúc này, ánh mắt của tôi và anh chạm nhau, anh mỉm cười, nụ cười rất dịu dàng.

12 giờ, lễ kết thúc, mọi người bắt đầu chia nhau đồ cúng để ăn, Lạc Trần Viên có riêng một cái đình cho mọi người tụ tập, người người nói chuyện rôm rả, vui như hội, mấy bác già trong làng ngồi nói chuyện đã qua, bọn người trẻ chúng tôi thì chia nhau một bàn, đám con nít thì chạy ủa khắp nơi, không khí vui vẻ còn hơn cả lễ mừng năm mới.

Mọi người còn nhậu và trò chuyện rất khuya, mấy đứa trẻ đã sớm không nhìn được con buồn ngủ, Hạt Dẻ còn trực tiếp hơn, nó lò mò lại gần chỗ tôi, lúi cuội chui vào trong lòng tôi, rồi chớp mắt ngủ mất.

Thấy vậy, tôi liền tạm biệt mọi người, chuẩn bị về. Lạc Lăng Tranh dường như cũng để ý bên này, anh liền đứng lên, hướng mọi người xin lỗi, sau đó đến bên cạnh tôi, nhận lấy Hạt Dẻ vác lên lưng: “Anh và em cùng về.”

Mọi người cũng không giữ, vui vẻ tạm biệt.

Trên đường về nhà, con đường bây giờ vắng vẻ hơn lúc này rất nhiều, tôi nhìn anh hỏi: “Anh không uống rượu à, phải biết là rượu trái cây ở đảo Rùa không phải lúc nào cũng có đâu.”

Lạc Lăng Tranh cõng Hạt Dẻ trên lưng, cười nói: “Anh đã nghĩ lát nữa thể nào nhóc này cũng ngủ, nên anh chỉ nhấp vài li, để còn đưa hai mẹ con em về.”

Trong lòng tôi chợt cảm thấy ấm áp, nhận ra được, có anh bên cạnh cảm giác thật tốt. Năm ngoái, Hạt Dẻ cũng ngủ quên, thế nhưng Trần Hạo đã có hơi say, tôi lại không muốn phá vỡ cuộc vui của mọi người, nên chỉ một mình cõng Hạt Dẻ đi về. Lúc đó còn không có cảm thấy gì, nhưng bây giờ, tôi lại thấy rất hạnh phúc, chợt nghĩ, có lẽ hôm đó, mình cũng có cảm giác cô đơn đi.

Lạc Lăng Tranh chợt nắm lấy tay tôi, siết chặt, anh nhìn tôi, trong mắt là sự thương tiếc, có lẽ anh cũng đã nghĩ đến tình cảnh của tôi năm ngoái, anh nói: “Hạ, anh đã bỏ lỡ khoảng thời gian quá khứ của em và con, nhưng từ hôm nay, cho dù là vui, buồn, khổ đau, anh đều sẽ ở bên cạnh em, cùng nhau trải qua.”

Có lẽ tôi đang xúc động trước câu nói của anh, nên cũng không quá chú ý đến xưng hô của anh đối với Hạt Dẻ, chỉ mỉm cười, nắm lại tay anh, đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Cám On Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cúp điện (1)

Chúng tôi đón mùa thu bằng những cơn mưa nhẹ mang theo hơi lạnh của gió, những cơn mưa nhỏ, lác đác, mưa nhiều lần trong ngày, có khi rơi một ít rồi thôi, nhưng cũng đủ khiến cho không khí xung quanh đã hoàn toàn thay đổi. Không còn cái nóng nực của mùa hè nữa, mà là sự ẩm ướt, se se lạnh của gió thu.

Chiều hôm nay, Lạc Lăng Tranh lại ngồi trên chiếc xe đạp cũ, chở tôi đi chợ, sau đó ghé nhà trẻ Hương Dương đón Hạt Dẻ về. Anh bây giờ chạy xe đạp vững lắm rồi, lần lúc gặp chướng ngại vật anh còn có thể bẻ tay lái, lượn một cách điêu luyện để né nó, chỉ tội cho tôi ở phía sau được một phen hét hồn, không thể không ôm chặt lấy hông anh.

Nghe thấy tiếng anh cười sảng khoái mỗi khi tôi làm vậy, tôi liền biết là người này cố ý mà, thế nhưng thấy anh tìm mọi cách để “thân thiết” với tôi như vậy, trong lòng tôi cũng có một chút ngọt ngào.

Hạt Dẻ càng ngày càng thân với anh hơn, bây giờ tôi mới nhận thấy, một đứa trẻ không thể không có cha. Tôi không thể để thằng bé ngồi trên vai, không thể cùng chơi đá banh với nó, không thể bế nó lên cao rồi thả diều, cũng không thể giúp nó sửa mô hình kiến trúc khi nó hư,... có rất nhiều việc, khi thấy anh và Hạt Dẻ cùng làm với nhau, tôi mới biết mình không thể thay thế cha nó.

Hạt Dẻ dường như chấp nhận anh còn nhanh hơn tôi tưởng, như hôm trước bên nhà trẻ đưa cho mỗi đứa một tờ giấy mời đi cắm trại tập thể cùng cha mẹ, nó liền hưng khởi chạy về nhà nói:

“Mẹ, Hạt Dẻ và chú cùng đi nha, cùng đi nha, đi cắm trại, cả nhà chúng ta cùng đi nha.” – Thú thật, ít khi tôi thấy thằng bé nói nhiều như vậy, đủ biết nó muốn đi như thế nào. Trong mắt nó, tôi, nó và anh đã là “cả nhà”.

Chiều nay, trời lại đầy mây, đen kịt, tôi liền nghĩ, tối nay chắc chắn sẽ có một trận mưa lớn đây. Vừa về đến nhà, tôi liền nhanh chóng lấy quần áo ngoài sân vào, còn anh cũng rất tự giác và quen thuộc bê một đồng cùi vào, anh đi nhiều lần, muốn vác hết cùi vào nhà, bởi nếu chạm, lát trời mưa nó sẽ ướt hết, sáng mai lại phải lấy ra phơi.

Anh cho củi vào lò tắm, đun lên, thật không thể nhận ra anh chàng thành phố mấy hôm trước, bây giờ anh đã có thể giúp tôi giặt đồ, chế củi, nấu cơm, anh thậm chí còn biết sửa đồ điện.

Ngay từ đầu là lòng ngóng cho đến bây giờ đã thành thực, anh đã cố gắng rất nhiều. Cũng bởi vì anh như vậy, mà tôi càng tin tưởng vào tình cảm của anh.

Một người đàn ông, ngay từ đầu không biết làm việc nhà, nhưng lại chịu học để giúp đỡ người phụ nữ của mình, thì đó là người đàn ông tốt.

Hôm nay tôi làm món mì trộn ăn với canh tôm chua, mì trộn chung với sốt, tôm, thịt nạc, nấm thái, rau cải luộc, hành phi và tỏi chua, vừa ăn vừa húp bát canh tôm chua nóng hổi thì thật hợp với thời tiết bây giờ.

Vừa nấu xong thì trời cũng bắt đầu mưa lớn, hôm nay mưa nặng hạt hơn mọi khi, gió lốc thổi bay cả những cái xô tôi để ngoài sân.

Tôi kéo phần cửa kính lại, nhưng gió vẫn đập vào khiến cửa kính kêu kinh kịch. Cả nhà quây quần ăn tối, trước mắt mỗi người là một tô mì trộn và một chén canh nóng, vừa ăn vừa xem tivi, trên tivi là chương trình tin tức thời sự, trước đây tôi không hay coi cái này, nhưng từ khi có anh, chúng tôi thường xem nó.

Ăn xong, anh tự giác nhận phần rửa chén, sau đó lãnh luôn nhiệm vụ tắm cho Hạt Dẻ. Thằng nhóc này cũng lạ, trước đây tôi luôn là người tắm cùng nó, thế nhưng không biết anh nói gì, bây giờ hề tôi muốn ôm nó đi tắm hay thoa phấn là nó chạy ngay tới chỗ anh, nghiêm túc nói:

“Hạt Dẻ là con trai, Hạt Dẻ chỉ tắm với chú thôi.”

Anh cởi sạch quần áo của Hạt Dẻ, nước bây giờ cũng đã đủ nóng, hai người liền hi hi ha ha tắm. Khi tắm xong, anh chỉ có một cái khăn tắm quấn quanh hông, còn Hạt Dẻ được bọc trong một cái khăn tắm khác, khi đi ngang qua tôi, anh còn sát đến gần, nói khẽ:

“Em hài lòng về anh chứ?”

Tôi liếc anh một cái, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, gật đầu: “Cũng được, cơ thể săn chắc, anh cứ giữ vững phong độ.”

Phản ứng của tôi làm anh bật cười, hừ, anh nghĩ tôi sẽ đỏ mặt ngượng ngùng rồi trốn đi sao. Tôi đây dù sao cũng từng phiên dịch mấy cuốn tiểu thuyết H, miễn cưỡng coi như có chút kinh nghiệm.

Anh tắm xong rồi, liền tới tôi, trời mưa khiến cho thời tiết càng thêm lạnh, những lúc như thế này, tôi đều thích ngâm mình trong bồn tắm ấm áp. Phải nói, đây là nguyên do mà tôi vẫn giữ nguyên cái nhà tắm kiểu cũ này, thời tiết càng về cuối năm sẽ càng lạnh hơn, nếu như tôi mà đổi bồn tắm thì phải đầu tư thêm khoảng cái máy tắm nóng lạnh, mà nước cũng không ấm được lâu.

Tôi đang ngâm mình thì nghe tiếng anh ở bên ngoài: “Nước đủ ấm không, anh cho thêm củi nhé?”

“Không cần đâu, anh vừa tắm xong, coi chừng lại ra một thân mồ hôi đấy!”

“Không sao đâu, trời lạnh thế này, anh ở đây sẽ ấm hơn ấy chứ? Đúng không Hạt Dẻ?”

“Ừm.” – Có cả thằng bé ở bên nữa à, hai người này, dạo này làm gì cũng gần bên nhau, đôi lúc thật khiến tôi ghen tị.

Anh ở bên ngoài, thỉnh thoảng lại câu được câu không trò chuyện với tôi, tôi biết là anh sợ tôi ở một mình buồn, nên kéo cả Hạt Dẻ đến đây. Ngâm mình trong bồn nước ấm áp, ấm đến cả trong lòng.

Chợt, “phụt” một cái, mọi thứ xung quanh tôi thui, tôi thảm nhũ, không ổn, cúp điện rồi, có lẽ là do trời mưa đã làm hỏng đường dây ở đâu đó. Thường thì sự cố cúp điện trên đảo sẽ không được xử lý nhanh, trời đang mưa thì càng không có người đi sửa, chỉ có thể để trời tạnh, theo tình hình này thì có khi sáng mai mới có điện.

Tiếng anh dồn dập ngoài cửa: “Hạ, Hạ, em có sao không? Sao không nói tiếng nào vậy?”

Tôi nhận ra mình vừa ngây người một hồi, cho nên liền đáp: “Em không sao?”

“Không sao thì được, giờ em ra đi, anh và Hạt Dẻ đều ở ngoài đây đợi, không đi đâu đâu.”

Thú thật thì tôi không sợ bóng tối lắm, thế nhưng bây giờ cúp điện, cả nhà chỉ có ở trước cái lò mới thấy được chút nhớ ánh lửa, anh lại không biết đèn cây để ở đâu, nên không thể nhờ anh đi lấy. Thế nhưng xung quanh tôi thui như vậy, tôi cũng không thấy đường để lấy quần áo, thì làm sao ra được đây.

Nếu như bảo anh cầm cây củi vào soi cho tôi, thì chắc chắn sẽ bị anh thấy hết. Đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cúp điện (2)

Có lẽ là chưa thấy tôi ra ngoài, nên anh liền hỏi: “Hạ? Sao vậy? Sao em không ra?”

Tiếng nói non nớt của Hạt Dẻ cũng vang lên: “Mẹ...đừng sợ. Hạt Dẻ...ở đây.”

Con yêu, con còn nhỏ mà biết an ủi mẹ như vậy, mẹ rất vui mừng, nhưng mà bây giờ mẹ thật sự không ra được aaa, phải làm sao đây.

“Hạ, là có chuyện gì sao? Em nói với anh đi, đừng im lặng như vậy, anh rất lo lắng!”

Giọng Lục Lăng Tranh có phần nôn nóng hơn hồi nãy, chắc anh lo lắng lắm. Bản thân không thể cứ ở mãi trong này được, bình thường thì khi cúp điện vào giờ này, cũng phải sáng mai mới có, giờ mà tôi còn làm ở trong này, chẳng nhẽ tôi nay ngủ ở đây luôn sao. Nghĩ nghĩ, tôi liền nói:

“Ở trong này...tôi quá. Em không thấy chỗ...để quần áo.”

“Hả?...À! Anh hiểu rồi!” – Giọng anh có vẻ mang theo ý cười, chắc chắn anh đã biết bản khoăn trong lòng tôi, ôi xấu hổ quá.

“Thế này nhé, anh cầm một cây củi, sau đó mở cửa soi cho em, em mặc quần áo xong thì ra. Em yên tâm, dù anh rất muốn, nhưng anh sẽ không nhìn.”

Nhiệt độ trên mặt tôi lại tăng cao, anh thật không cần thêm câu cuối đâu, thật đấy. Áp úng ừ một cái, tôi liền nghe thấy tiếng lục đục, sau đó là tiếng cửa bị đẩy ra. Tôi không khỏi may mắn là cái cửa nhà tắm mấy hôm trước vừa bị hư, chỉ được chặn lại bằng một gốc củi to bên trong, cho nên anh chỉ việc đẩy cửa để cây gỗ đổ ngã xuống là xong.

Tôi nhìn thấy ánh sáng yếu ớt từ que củi, ánh sáng rất mờ, vì nó chỉ là tàn lửa, thế nhưng nhiều đó cũng đủ để tôi nhìn thấy móc treo quần áo. Tôi đứng lên, loay hoay bước lại chỗ treo quần áo, cứ nghĩ anh đang đứng đó thì tôi lại không thể hết khản trương.

Lóng ngóng bước đi, chỉ lo chăm chăm nhìn chỗ treo quần áo, tôi liền giẫm phải một cái gì đó, la lên một tiếng, cả người tôi ngã ra sao, khi nghe thấy tiếng kêu khản trương của anh, trong lòng tôi chỉ có mấy chữ, không xong, lần này bị thấy là cái chắc.

Mà đâu chỉ bị thấy chứ, Lục Lăng Tranh phản ứng quá nhanh, tôi chưa ngã xuống thì anh đã nhanh tay ôm lấy được eo tôi, cùng với đó là tiếng cây củi rơi xuống sàn, tôi thậm chí còn cảm thấy bàn tay đang nắm lấy eo tôi siết chặt trong một thoáng.

“Có sao không?”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, vì trời tối nên gương mặt anh không được rõ lắm, chỉ thấy ánh mắt anh lúc này sáng kinh người.

“Mẹ, mẹ ơi!” – Tiếng của Hạt Dẻ vang lên, sau đó tôi thấy sáng hơn một chút. Tề ra là thằng nhỏ nghe thấy tiếng động, lo lắng nên liền mở hần cánh cửa ra, lửa từ bếp lò hắt ra soi sáng cả một vùng, sáng luôn cả tình cảnh éo le này của tôi.

Hạt Dẻ ngốc ngốc nhìn chúng tôi, sau đó nó che mắt lại: “Xấu hổ, Hạt Dẻ không nên nhìn mẹ và chú đang tạo em bé.”

“Không có.” – Tôi sốt ruột kêu lên, nhất định là đám Tô San ngày thường dạy bậy cho thằng nhỏ rồi, tức chết tôi. Thế nhưng khi cảm nhận được sự nóng rực ở eo, hơi thở của người trước mặt càng thêm dồn dập, tôi liền bỏ qua chuyện này, giờ không phải là lúc truy cứu.

“Lăng Tranh, anh buông em ra được rồi!”

Anh không nói gì, nhưng cánh tay ôm eo tôi thì lại siết mạnh hơn, có vẻ như không muốn buông, nhờ ánh lửa, tôi có thể nhìn thấy ánh mắt anh bây giờ, đó là ánh mắt đầy dục vọng. Thế nhưng Hạt Dẻ còn ngồi đằng kia, tôi không thể không nói:

“Em muốn mặc quần áo, Hạt Dẻ còn ngồi ở đây kìa.”

Quả nhiên, nghe vậy anh liền buông tôi ra, sau đó ho nhẹ một cái: “Khụ, thật xin lỗi!”

Anh xin lỗi mà còn nhìn chăm chăm vào người ta làm gì. Tôi vừa giận vừa thẹn, quát: “Anh còn không mau quay sang chỗ khác!”

“Khụ, đúng vậy, thật xin lỗi!” – anh nói xong, liền đi lại chỗ Hạt Dẻ đang ngồi bịt mắt, ngồi xuống.

Tôi liền nhân lúc này, nhanh chóng thay quần áo, mặc xong mới nói: “Anh quay lại được rồi.”

Hạt Dẻ vẫn còn ngồi bịt mắt, Lục Lăng Tranh thấy vậy thì bỏ hai tay bé xuống, nói: “Hạt Dẻ không cần bịt mắt nữa nha, chú và mẹ không có làm gì?”

Thằng nhỏ ngoan ngoan bỏ hai tay xuống, nhìn tôi, rồi nhìn anh, ngây thơ hỏi: “Vậy chừng nào thì có em bé?”

“Không có em bé đâu.” – tôi quả quyết trả lời.

Hạt Dẻ có vẻ khó hiểu, nó nghiêng đầu sang một bên, suy nghĩ, rồi nói: “Nhưng chị San bảo, khi thấy mẹ và chú ôm nhau, nghĩa là hai người đang tạo em bé, không được làm phiền, lúc đó Hạt Dẻ phải ngoan ngoãn đi xem phim hoạt hình mà.”

Quả nhiên là con bé Tô San, ngày mai phải mắng cho nó một trận mới được. Tôi đang suy nghĩ xem nên nói cái gì để dỗ con, thì Lục Lăng Tranh đã ôm nó vào lòng, nói:

“Lần này tạo chưa thành công, lần sau chú sẽ cố gắng hơn, để nhanh chóng tạo ra một em bé chơi với Hạt Dẻ, có được không?”

“Ừm.” – Hạt Dẻ gật đầu cái rụp, có vẻ như đồng ý với quyết định này.

Tôi thì ngượng chín cả mặt: “Anh... nói cái gì với con nít thế hả?”

Lục Lăng Tranh nhìn tôi đầy vô tội, được rồi, anh là tội lỗi chồng chất đấy, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó: “Anh nói sự thật mà, sau này anh nhất định sẽ cố gắng cây, thêm một đứn con nữa.”

Cái người này, cái vẻ lịch sự nhã nhặn của anh đi đâu rồi hả. Tôi không thêm để ý đến anh nữa, liền lo đi tìm đèn cầy, châm hai cây xong, tôi đi lên nhà trên, hai người cũng đi theo.

Tôi cắt chiếc bàn gỗ đi, trải ra 3 tấm nệm, chần, tối nay trời lạnh như vậy, tốt nhất là 3 chúng tôi nên ngủ ở căn phòng thông với nhà bếp, để bếp lửa có thể sưởi ấm.

Nhân lúc tôi châm đèn, Lục Lăng Tranh cũng cầm một cây đèn cầy, dẫn Hạt Dẻ đi thay đồ, thay xong liền ôm nó ngồi vào trong nệm, lấy chăn bọc hai người lại. Anh còn nói với tôi: “Lại đây.”

“Không.” – Tôi quả quyết trả lời.

Anh bật cười một cái, nói: “Ngoan, lại đây, trời lạnh như vậy, chúng ta ôm nhau cho ấm, em yên tâm, có Hạt Dẻ ở đây, anh sẽ không làm gì em đâu.”

Tôi nghĩ nghĩ một hồi, thấy cũng đúng, dù sao cũng còn Hạt Dẻ ở đây, liền ngoan ngoan đi lại, vừa lại gần thì anh đã kéo mạnh một cái, lôi tôi vào trong chăn, nhưng thấy anh chỉ ôm mà không làm gì, cũng liền không giãy giụa, ngoan ngoãn dựa vào anh.

Cả 3 người yên lặng ngắm mưa một hồi cũng chán, nhưng bây giờ cũng chỉ mới 8 giờ, bình thường cũng không ngủ sớm như vậy, nên ai cũng rất tỉnh táo.

Lục Lăng Tranh thấy vậy, liền đi lấy cái ipad của anh lại, bật 3G lên, cũng may mà tín hiệu mạng cũng còn tốt, anh mở hoạt hình cho Hạt Dẻ coi, thằng bé bình thường giờ này cũng coi hoạt hình. Tôi thấy cũng không có gì làm, liền coi chung với thằng nhóc, không ngờ bộ phim cũng khá có ý tứ, liền đầu nhập vào coi luôn.

Ngoài trời mưa lớn, gió thổi từng cơn lạnh ngắt, ở trong phòng, 3 người chúng tôi nằm trong nệm mềm mại, quấn chặt thật dày, dựa vào nhau coi phim hoạt hình, cũng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cẩm trại

Bốn mùa ở đảo Rùa đều có một màu sắc riêng, màu thu cũng vậy. Vào gần giữa mùa thu, mưa bắt đầu ít hơn, lá cây dần dần chuyển sang màu vàng, ở trên núi có rất nhiều cây phong, lá của chúng thì chuyển sang màu đỏ, màu cam, rất đẹp.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Hạt Dẻ không xem phim hoạt hình như thường ngày mà rất vui vẻ chuẩn bị hành lý, xếp vào ba lô nhỏ của nó. Ngày mai là ngày “Cắm trại gia đình” của trường mầm non Hoa Hướng Dương, vào ngày này, các bé và cha mẹ sẽ cùng nhau tập hợp, đi lên núi, tiến hành một buổi cắm trại dã ngoại.

Tất cả sẽ không mang đồ ăn nước uống, mọi thứ sẽ đều được lấy từ trong khu rừng trên núi, đối với những đứa nhỏ mà nói, đây là ngày chúng nó “gánh vác trách nhiệm lớn lao” vì chính bọn chúng sẽ phải đi tìm thức ăn cùng với ba mẹ.

Thế nhưng buổi cắm trại chỉ dành cho các bé từ 3 tuổi trở lên, cho nên năm ngoái Hạt Dẻ chỉ có thể ngậm ngùi mếu máo mà xem Tô Kiệt được đi, rồi về nhà khoe đủ thứ với nó.

Năm nay Hạt Dẻ cuối cùng cũng tới lượt, cứ nhớ đến từ ba ngày trước nó đã cười khúc kha khúc khích, ăn cơm cũng cứ lăm bầm: “Chủ Nhật này Hạt Dẻ đi cắm trại nha! Mẹ cũng phải đi nha!” là tôi lại buồn cười. Nhưng cũng nhờ thế mà kẻ nào đó cũng biết đến cuộc cắm trại và cũng đang lật đật chuẩn bị hành lý, nhìn hai kẻ dở hơi đang nghiêm túc bàn bạc với nhau ngày mai có nên mang thêm

Sáng hôm sau, bởi vì hai kẻ nào đó hôm qua quá hưng phấn, nên đều ngủ quên chưa dậy. Tôi làm xong bữa sáng là bánh mì kẹp thịt và sữa bò tươi xong rồi mà hai tên kia còn chưa dậy, nên tôi liền lên kêu cả hai.

Hôm nay phải lên đường sớm, vì nhà mọi người cách xa nhau nên liền hẹn nhau tập trung ở dưới núi. Lục Lăng Tranh và Hạt Dẻ ăn sáng xong liền tỉnh hẳn, hưng phấn vác ba lô lên đường.

Hạt Dẻ còn hưng phấn tới nổi, nhiều lần tôi ngỏ ý muốn cầm ba lô giữ nó nó cũng không cho, còn bập bẹ đáp lại tôi: “Hạt Dẻ có thể mà, mẹ đừng lo.”

Cũng may nhà tôi cũng khá gần núi, cho nên cũng không đi bộ lâu lắm, mọi người đều là người quen, cho nên thấy nhau liền cùng nhau chào hỏi. Ngai nhất là mấy bác đã gặp Lục Lăng Tranh trong lễ hội Thấp đèn, nhìn thấy chúng tôi liền reo hò:

“Nhìn này, chúng nó giống một nhà 3 người chưa!”

Lục Lăng Tranh nghe vậy còn nhìn tôi cười một cái, ánh mắt đặc ý không thôi.

Từ từ người cũng tới đủ, mọi người liền cùng nhau đi lên trên núi, đích đến là một thác nước thiên nhiên ở phía Tây ngọn núi, tới đó mọi người vừa có nước xài mà cảnh cũng rất đẹp.

Lần này cuối cùng Hạt Dẻ cũng không đi nổi, Lục Lăng Tranh liền vác nó trên lưng, ba lô thì chuyển sang trước ngực, tôi không ngờ sức lực anh lại khỏe như vậy, khác hẳn với trai thành phố mà tôi biết, lần này là leo núi chứ không phải đi trên đất bằng như hôm trước, như bước chân của anh lại khá vững vàng, trên đường còn câu có câu không trò chuyện với tôi.

Tôi không nhận được cảm thán một câu, anh liền nói: “Hồi anh còn nhỏ, rất là búng bình, cho nên cha anh đã quăng anh vô quân đội, nhờ chú anh thao luyện một thời gian, nói là tu thân dưỡng tính.”

“Nhà anh thật là nghiêm khắc, chỉ là búng bình thôi mà mà lại cho vào quân đội chịu khổ.” – Tôi lúc đó chỉ nghĩ, con trai thì ai mà chẳng có một khoảng thời gian nghịch ngợm, nhưng quân đội là nơi nào chứ, hồi mới vào đại học, tham gia có một tháng huấn luyện quân sự mà tôi đã không chịu nổi, mà chúng tôi cũng không phải hoàn toàn chấp hành theo quân đội, cho nên việc cha anh cho anh vào quân đội chứng tỏ ông rất khó và nghiêm khắc.

Hồi ấy tôi đâu biết rằng, anh ngang tàng tới mức cho dù có vào quân đội thì tính tình cũng không sửa, mau chóng trở thành lão đại ở trong đó, sau này ra ngoài rồi thì còn hung hăng hơn nữa, khiến cha anh hối hận không thôi.

Chỉ là từ cái đêm anh vô tình làm tổn thương cô, anh mới bắt đầu thay đổi, nghiêm túc làm việc, cũng không còn ăn chơi, đánh lộn nữa. Những chuyện này, mãi về sau khi hai người lấy nhau, mẹ chồng mới nói cho cô biết.

Tôi khu thác nước, mỗi người tự chọn cho mình một khu đất, sau đó bắt đầu dựng lều, Lục Lăng Tranh đều rất thành thạo, anh lo liệu mọi thứ, giờ thì tôi biết, anh rành những thứ này là đều do cuộc sống quân đội hun đúc.

Đỗ Kiều chỉ huy mọi người, sau khi dựng lều xong thì chia nhau ra đi tìm thực vật, Tô Kiệt nhà bác trưởng thôn cùng mấy đứa nhỏ nữa, chạy tới rủ Hạt Dẻ đi hái nấm, thằng nhỏ hùng hồn nói:

“Năm ngoái anh đi rồi, nên anh biết chỗ nào tìm được nấm, Hạt Dẻ cứ đi theo anh.”

Bởi vì tụi nhóc đều là con nít, cho nên tuy nói là chia nhau ra nhưng các gia đình cũng chỉ ở gần đó, để quan sát con mình, vì vậy khi Hạt Dẻ đi chung với tụi Tô Kiệt, tôi liền kéo Lục Lăng Tranh loanh quanh gần đó.

Trong rừng vào mùa thu có rất nhiều thứ tốt, hạt dẻ, hạt thông, nấm, tôi còn tìm được một dây khoai lang. Đâu đâu cũng là cảnh những chiếc lá úa vàng, tôi nhìn mà mê mẩn không thôi.

Đảo Rùa thật đẹp, đó là quê hương của tôi, là nơi mà mùa xuân thì có hoa đào nở, mùa hè thì hoa phượng vĩ đỏ rực một vùng, lại có rất nhiều trái cây, hải sản để ăn, mùa thu lá cây ngả sang màu vàng, rơi lác đác trong sân, lại có lễ hội thu hoạch vô cùng náo nhiệt, mùa đông tuyết trắng tinh khôi, bếp lửa bập bùng ấm áp cả người. Còn có những người hàng xóm niềm nở, người thân luôn quan tâm lẫn nhau, cứ gặp nhau là chào hỏi, hỏi thăm nhau, ấm áp tình người.

Quê tôi xinh đẹp như vậy, nhưng hồi đó tôi lại rời bỏ nó đi lên thành phố, lúc quay về thì đã mình đầy thương tích. Giờ nhìn cảnh mọi người cười nói, mấy đứa con nít tinh nghịch chọc phá lẫn nhau, tiếng la của trưởng bối, tiếng cười của người trẻ, tôi vừa thương cảm nhưng cũng vừa thấy may mắn, may mà tôi còn có nơi này để trở về.

Bỗng, bên cạnh lóe sáng một cái làm tôi giật mình, quay đầu nhìn lại, Lục Lăng Tranh đang cầm cái máy chụp ảnh chụp tôi, không biết là anh mang nó hồi nào. Cái người này, trong ba lô của anh đã đầy những thứ nào là chăn, gối, lều, vậy mà anh vẫn còn nhét thứ này vào được.

“Anh làm gì vậy?” – tôi đến gần hỏi.

Anh giơ cái máy ảnh, bảo tôi xem, rồi cười nói: “Đang tạo nên hồi ức.”

Tôi xem trong máy ảnh, có cảnh Hạt Dẻ đang nghiêm túc cầm một con sâu, có cảnh Tô Kiệt đo kéo củ khoai lang lên mà làm vấy bùn đất sang người xung quanh, bị la một trận, cũng có cả tấm tôi đang ngẩn ngơ nhìn ngắm lá vàng.

Giọng nói của anh lại vang bên tai: “Anh nghĩ, quá khứ của hai người anh tham gia không được, cho nên từ bây giờ, mỗi một việc, mỗi một dịp kỉ niệm, anh đều sẽ lưu giữ, làm hồi ức cho ngày sau. Sau này khi Hạt Dẻ lớn lên, chúng ta sẽ mở ra xem, lúc đó chắc sẽ thú vị lắm.”

Tôi nở nụ cười, trong lòng tràn đầy ấm áp. Đúng vậy, quá khứ đau buồn chúng ta không cần nhớ đến nữa, từ hôm nay, chúng ta sẽ tận lực lưu giữ những hồi ức hạnh phúc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nhớ anh

Tôi quét mấy cái lá rơi ngoài sân, mùa thu tới, những lá cây úa vàng và rơi rụng nhiều vô kể, ngay cả mấy giàn hoa giấy và hoa hồng của tôi nay cũng khô héo.

Hạt Dẻ ngồi trên hành lang, thằng bé đang say mê với bộ ghép hình mô hình lâu đài mà lần trước Trần Hạo đã mua cho, thế nhưng lâu lâu vẫn ngẩng đầu lên, nhìn vào trước cổng như ngóng trông sẽ nhìn thấy gì đó.

Từ hai hôm trước Lục Lăng Tranh phải về thành phố, nó đều như vậy. Hai hôm trước, anh nhận được điện thoại từ công ty, có một hợp đồng mà phải có anh thì mới kí được, cho nên anh phải về thành phố mấy ngày.

Thế là từ khi anh đi, Hạt Dẻ vẫn luôn ngóng trông anh về, luôn nhìn chăm chăm ra cổng không nói, còn thường thường hỏi tôi: “Mẹ ơi, bao giờ chú về?”

Bây giờ tôi mới nhận ra thằng bé đã để ý anh như vậy. Không nói gì thằng bé, đến tôi cũng rất nhớ anh, anh đi rồi nhưng hình ảnh của anh lại luôn hiện lên trong đầu tôi.

Cũng may là mỗi lúc rảnh rỗi anh luôn gọi điện cho tôi, có khi chỉ nói chuyện được 1, 2 câu rồi cúp, có khi lại nói hàng giờ đồng hồ, nhất là vào buổi tối, anh và Hạt Dẻ nói chuyện cả tiếng, sau đó lại tiếp tục tám với tôi.

Thì ra anh cũng để ý chúng tôi đúng không.

“Hạ, Hạ!” – Có tiếng gọi, tôi nhìn ra ngoài sân, bà Hai bà của Triệu Linh đang bước vào, trong tay còn cầm một cái rô to, miệng cười nói:

“Này là hạt dẻ và hạt thông, hôm nay học sinh trong trường con bé Linh lên núi, chúng nó vậy mà hái nhiều quá, nên bác mang qua cho một ít. Cái này mà ngào đường cho Hạt Dẻ ăn là thằng bé thích lắm.”

Tôi nhanh chóng nhận lấy cái rô trong tay bà: “Ôi, con cảm ơn bà!” – Sau đó quay sang Hạt Dẻ: “Mau cảm ơn bà đi con!”

Hạt Dẻ cũng mắt sáng nhìn vào cái rô trong tay, hai tay vòng lại, cúi đầu rất dễ thương nói: “Hạt Dẻ cảm ơn!”

Bộ dạng nhỏ bé ấy đáng yêu vô cùng, bà Hai quả nhiên không chịu được, cúi xuống ôm lấy Hạt Dẻ, hôn lấy hôn để một phen xong mới buông ra: “Hạt Dẻ ngoan quá, lần sau mà làm nứt dâu sẽ mang cho Hạt Dẻ có được không? Hạt Dẻ có thích dâu không?”

Thằng bé cũng không vậy mà ngoan ngoãn để cho bà Hai ôm, trả lời: “Thích ạ!”

Bà Hai còn đứng trò chuyện với tôi hồi lâu, rồi mới về nhà. Tôi gom đồng lá vào trong hố rác chuẩn bị đốt, lại nhìn rô hạt dẻ ở bên cạnh liền nhìn Hạt Dẻ, nói:

“Hạt Dẻ có muốn ăn bây giờ không, mẹ nướng cho con nhé?”

Thằng bé gật gù đầu, thế nhưng dường như nghĩ tới cái gì, nó tiến lên kéo áo tôi, mong chờ nói: “Mình đợi chú về, rồi nướng. Hạt Dẻ muốn ăn cùng mẹ và chú.”

Phải nói là từ khi có Lục Lăng Tranh, không biết là do trưởng thành hay là lí do khác, Hạt Dẻ nói chuyện cũng nhiều hơn, trước đây thằng nhóc chỉ ú ớ được một hai chữ, còn bây giờ thì nói được một câu hoàn chỉnh.

Đối với yêu cầu này của con trai, tôi đương nhiên sẽ không phản đối: “Được rồi, vậy Hạt Dẻ đem cái rô này cất trong bếp giúp mẹ nhé, để dành khi nào chú về rồi mẹ sẽ nướng cho hai người ăn.”

Hạt Dẻ vui sướng gật đầu, sau đó liền cầm lấy cái rô, từng bước cẩn thận tiến vào trong bếp, tôi nhìn nhìn đám lá, cũng quyết định để lần sau đốt luôn.

Thế nhưng không ngờ buổi tối trời lại đổ mưa lớn. Những cơn mưa mùa thu thường hay nặng hạt, mà đảo Rùa lại nằm ven biển, đôi khi chịu ảnh hưởng của bão rất lớn, vào thời gian này, mọi người cũng ít khi ra khơi.

Ăn cơm xong, tôi tự làm cho mình và Hạt Dẻ một ly sinh tố nho, nho này được hái tại vườn nho của bác trưởng thôn, hôm trước bác vừa mang sang. Ở đây là như vậy, nhà ai có cái gì đều đem chia sẻ với mọi người, để mọi người cùng nhau chung hưởng niềm vui.

Nhà tôi mùa này thì cây bưởi và ổi cũng đã kha khá rồi, vài hôm nữa tôi sẽ hái tặng mọi người.

Hạt Dẻ đang xem phim hoạt hình chợt quay đầu lại hỏi tôi: “Mẹ ơi, hôm nay không nói chuyện với chú hả?”

Ngày thường anh đều gọi rất nhiều cuộc, nhưng hôm nay ngoại trừ cuộc gọi vào lúc sáng sớm, anh lại không gọi cuộc nào. Nhiều lúc tôi muốn thử gọi cho anh nhưng lại sợ anh bận nên không dám, bây giờ nghe con hỏi, tôi liền lấy điện thoại ra, bây giờ là 8 giờ tối, chắc anh cũng bận xong rồi nhỉ.

Tiếng đò đò từ điện thoại vang lên, sau đó là giọng nói lạnh lùng của cô gái tổng đài rằng điện thoại đang tạm khóa. Anh khóa máy ư, vì sao, hiện tại anh đang bận không thể nghe máy hay điện thoại hết pin, hoặc chỉ đơn giản là anh không muốn nghe máy.

Từng bị vứt bỏ một lần, nên trong tôi lúc nào cũng đầy sự tự ti và nghi ngờ, hơn nữa lại là yêu đương với một người ưu tú như anh.

Trong đầu tôi đầy những suy nghĩ ngổn ngang, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mong đợi của con trai, tôi liền cười nói: “Hiện giờ chú đang bận, không thể nói chuyện với Hạt Dẻ, đợi khi nào chú hết bận rồi, sẽ gọi điện nói chuyện với Hạt Dẻ có được không?”

“Ừm.” – Thăng bé ngoan ngoãn gật đầu, thế nhưng cảm xúc hụt hẫng thể hiện rõ ràng trên gương mặt nó, ngay cả bộ phim thám tử Conan mà nó yêu thích nhất cũng không thể thu hút sự chú ý của nó.

Nhìn con như vậy, tôi rất đau lòng. Nếu như lần này lại bị vứt bỏ một lần nữa, người bị tổn thương sẽ không chỉ là tôi.

Con mưa ngoài trời càng lúc càng lớn, gió va đập vào cánh cửa gây ra những tiếng động lớn, bầu trời nổi lên tia chớp, sấm đánh đùng đoàng.

Hạt dẻ cũng bị hoảng sợ mà nhảy vào lòng tôi, tiếng sấm không ngừng vang lên bên tai, đánh vào trong lòng tôi. Tôi cũng sợ không kém, nhưng chỉ có thể ôm lấy con không ngừng trấn an, không ngừng sưởi ấm.

Rồi đột nhiên phụt một cái, xung quanh tối thui, lại mất điện. Có lẽ là do mưa lớn làm hỏng đường dây. Tôi và Hạt Dẻ ngồi trong phòng khách, chỉ có thể ôm nhau, không ngừng trấn an, không ngừng sưởi ấm.

—

Hồng Trà: bé nhà ta tuy 3 tuổi nhưng mà đã coi hoạt hình là phải coi hoạt hình trí tuệ, cỡ Conan mới xứng tầm. Nhá chương sau: “Anh đã trở lại”.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Anh đã về

Bóng tối đột nhiên tối làm tôi giật mình, cũng làm Hạt Dẻ hoảng sợ, thăng bé co rút trong lòng tôi, hai bàn tay nhỏ bé níu lấy áo tôi, mếu máo kêu: “Mẹ ơi!”

Tôi nhanh chóng ôm chặt lấy nó, không gian xung quanh tối thui, tuy nói ở nông thôn thường thì ánh sáng không được tốt, mọi người luôn đi trong bóng tối, nhưng ít nhất những lúc bình thường còn có thể thấy những nánh đèn lấp ló đằng xa từ những ngôi nhà gần đó, khác với bây giờ, cả không gian như chìm vào bóng đêm.

Trần Hạo và chị Mạn Thanh sáng nay cũng đã lên thành phố thăm bố mẹ của chị ấy, thế nên bây giờ dù sợ hãi nhưng tôi cũng không biết kêu ai. Có nên sự lo lắng trong lòng, tôi nhẹ giọng trấn an Hạt Dẻ:

“Hạt Dẻ ngoan, đừng sợ, mẹ ở đây, không có chuyện gì đâu, mẹ đang ở ngay đây.”

Thăng bé thút thít, rúc vào lòng tôi, cũng may mà Hạt Dẻ luôn là đứa bé ngoan, trong trường hợp này chỉ mếu máo mà không khóc. Tôi ôm nó một hồi, liền tỉnh đứng dậy, bật điện thoại lên để có ánh sáng tìm nền, lại nghe Hạt Dẻ trong lòng tôi nỉ non: “Chú ơi, chú ơi! Hạt Dẻ sợ, hix.”

Phải rồi, lần trước cũng mưa to như thế này, cũng mất điện, nhưng lúc đó tôi không hề cảm thấy sợ hãi, tuy là ở trong phòng tắm tối thui, nhưng tôi luôn biết có anh đứng ở ngoài.

Tôi lại nhớ tới khung cảnh đêm đó, tuy mưa to gió lớn, nhưng cả 3 lại vây quần bên nhau xem phim hoạt hình, chẳng để ý gì xung quanh, lại cảm thấy ấm áp vô cùng, còn bây giờ, tôi chỉ cảm thấy cái gió lạnh của mùa thu làm rét cả lòng, những cơn sấm đùng đoàng như đập vào lòng tôi.

Tôi ôm siết lấy con trai, trong lòng chợt cảm thấy tủi thân hơn bao giờ hết, đã từ lâu tôi không có cảm giác này, có lẽ người ta chỉ thấy ủy khuất, khi mà bản thân có chỗ dựa.

Lục Lăng Tranh, em nhớ anh, vì sao anh không bắt máy, vì sao anh không ở bên mẹ con em lúc này, em sợ lắm, Hạt Dẻ cũng sợ lắm, anh đang ở đâu.

Những cảm xúc ngổn ngang trong lòng khiến tôi quên luôn chuyện đi lấy nển, chỉ ngồi đó ôm lấy Hạt Dẻ, như ôm lấy thứ duy nhất tôi có, tôi chìm đắm vào suy nghĩ của mình, đến nỗi điện thoại reo mà cũng không để ý, cho đến khi Hạt Dẻ lay tôi, nhắc nhở:

“Mẹ ơi, nhạc vang lên kia!”

Tôi định thần lại, mở điện thoại lên, là anh, tôi nhanh chóng bắt máy, chưa đợi anh nói gì, đã méo máo: “Lục Lăng Tranh, Lục Lăng Tranh, bây giờ anh đang ở đâu, anh về ngay đi, em sợ lắm!”

“Hạ?” – Giọng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai như thê cầu thần chú, khiến biểu cảm trấn định của tôi từ nãy đến giờ đều vỡ tan, chỉ biết khóc lóc kể lể: “Vì sao cả ngày nay anh không nghe máy, cũng không gọi điện cho em, trời mưa rồi, lại cúp điện nữa, mẹ con em sợ lắm!”

Có lẽ là biết tôi đang nói chuyện với anh, Hạt Dẻ lúc này cũng khóc lên: “Chú ơi, chú ơi, Hạt Dẻ sợ lắm, chú về nhà với con đi, hu hu hu!”

Hai mẹ con tôi lúc ấy chẳng nghĩ gì, liền khóc ngon lành trước điện thoại. Sau này nghĩ lại, lúc ấy chúng tôi cứ như một đứa trẻ bị hết ỳ khuất, sau đó lại tìm người lớn cáo trạng, bởi vì lúc ấy chúng tôi biết, chúng tôi có chỗ dựa vào.

Bên điện thoại vang lên tiếng cười của anh, anh nói: “Hạ, anh đang ở ngoài cửa.”

Anh đang ở ngoài cửa, tôi chỉ nghe được câu đó, liền bế Hạt Dẻ lên, nương theo ánh đèn điện thoại đi thẳng ra cửa, không chờ được mở then cửa ra, sau đó hai hàng nước mắt liền lăn dài.

Anh đứng đó, nhưng lại vẫn đang mỉm cười nhìn chúng tôi. Hạt Dẻ thấy anh liền với tay đòi anh, thế nhưng anh lại lùi ra một bước, anh tránh cánh tay nó xong, liền cúi đầu, hôn lên trán nó, nói:

“Chú xin lỗi, tuy chú rất muốn ôm lấy Hạt Dẻ, nhưng bây giờ cả người chú ướt đầm như thế này, nếu ôm thì mai Hạt Dẻ sẽ bệnh mất.”

Bây giờ tôi mới để ý là cả người anh ướt nhẹp, chẳng lẽ anh đợi mưa về, trời lại lạnh như vậy: “Anh mau mau vào tắm thay đồ đi, nếu không sẽ cảm mất.”

Anh nhìn tôi, mỉm cười, chọt anh lại cúi đầu, hôn lên môi tôi, đôi môi anh lạnh cóng, lại mang theo nước, thế nhưng tôi lại không từ chối, mà cứ để đó, tôi lúc này thậm chí còn không để ý Hạt Dẻ đang ở đây, tôi chỉ muốn cảm nhận rõ ràng nhất là anh đang ở ngay trước mặt tôi, không phải ảo giác. Anh nói:

“Anh xin lỗi, vốn chỉ muốn cho em một sự bất ngờ, không ngờ trời lại đổ mưa, anh về trễ rồi.”

Tôi nhìn anh, như nghĩ tới cái gì, tôi hỏi: “Bây giờ mưa lớn như vậy, ngoài kia nhất định không có xe cho anh đi kè, anh lại ướt như vậy, anh từ bến tàu đi bộ vào đây sao.”

Anh không trả lời, chỉ đứng đó mỉm cười nhìn tôi, tôi liền hiểu ngay, buông Hạt Dẻ xuống, tìm nển đốt lên, quay đầu lấy cho anh cái khăn, lau lau đầu tóc anh một chút, sau đó đẩy anh vào phòng tắm.

Tôi ở bên ngoài nhanh chóng đốt củi cho nước nóng, cũng may là tôi vừa tắm không lâu, trong lò còn ít tàn lửa, chỉ cần quạt quạt là bùng cháy ngay, Hạt Dẻ cũng ở một bên phụ tôi phụ lui, còn luôn miệng trò chuyện với anh.

Tôi lại tranh thủ nấu cho anh một bát trà gừng, vừa trách cứ: “Sao anh lại có thể như vậy chứ, trời mưa to như vậy, bây giờ lại đang thu, anh có biết trời lạnh như thế nào không, lỡ anh bị cảm thì sao, anh chờ cho tạnh mưa rồi về cũng được mà, sao lại không để ý đến sức khỏe của mình như vậy.”

Bên trong vang lên tiếng cười của anh, tôi càng cáu: “Cười cái gì mà cười, mai anh mà ốm, anh sẽ biết tay.”

“Anh xin lỗi, chỉ là lúc đó anh nghĩ, trời đang mưa như vậy, hai mẹ con nhất định hoảng sợ, nên anh chỉ muốn nhanh nhất về đến nhà, chẳng nghĩ gì cả.”

Tôi trầm mặc một hồi, mới nói: “Cho dù anh nói vậy, mai anh mà ốm em cũng không tha cho anh.”

Anh bật cười, liên tục xin tha. Hạt Dẻ cũng lú lú nói chuyện với anh, cùng anh xin tôi tha thứ, bên ngoài vẫn mưa to, sấm chớp đùng đoàng, nhưng không khí trong này đã không còn lạnh lẽo, yên tĩnh như lúc nãy nữa, mà ấm áp, rộn ràng. Tôi vừa khuấy nôi trà gừng, vừa căn nhắc, nhưng trên môi lại không tắt được nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Người đàn ông năm đó

Bởi vì ngày hôm qua dầm mưa cả một buổi tối, cho nên Lục Lăng Tranh rất cuộc bị bệnh. Anh lên cơn sốt vào lúc nửa đêm, cũng may là khoảng thời gian qua anh không có nhà, nên hôm qua Hạt Dẻ cứ nhất quyết muốn mọi người cùng ngủ chung, nếu không thì khi anh lên cơn sốt, sẽ không ai biết, như vậy thì rất là nguy hiểm.

Vì tình thế cấp bách, tôi liền gọi cho bác sĩ Lâm Thừa nhà ở đầu thôn tới thăm bệnh. Lâm Thừa là một bác sĩ tốt, nghe nói anh ấy tốt nghiệp ở Mỹ, nếu như làm ở thành phố, đãi ngộ chắc chắn rất cao, nhưng không hiểu sao lại về quê mở một phòng khám nhỏ.

Vừa nhận được điện thoại của tôi, anh ấy liền cùng trợ thủ của mình Hoắc Linh, không ngại mưa gió đi đến. Nếu như là ở thành phố, cho dù là người bị bệnh sắp chết đi chăng nữa cũng phải lết lên bệnh viện, mà nhiều khi bác sĩ còn ngại chữa ấy chứ, đằng này Lâm Thừa không ngại nửa đêm mưa gió, chạy ngay đến nhà tôi, năm xưa mỗi khi Hạt Dẻ có chuyện, cũng đều nhờ anh giúp đỡ.

Lâm Thừa tiêm cho Lục Lăng Tranh một mũi thuốc, lúc này anh đã sốt đến hôn mê, sau đó dặn: “Anh đã tiêm cho cậu ta một mũi thuốc hạ sốt. lát nữa em lấy rượu lau người cho anh ấy, như vậy thì sẽ nhanh khỏi hơn, nhà em có túi chườm đá chứ, nếu không có thì chườm khăn lạnh cũng được, nhưng có túi chườm thì tốt hơn.”

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, Hoắc Linh đang loay hoay lấy thuốc ở bên kia liền quay lại, nhìn tôi cười đầy ẩn ý:

“Nếu như bình thường, thì việc lau người thường để cho người nhà, trừ phi là trường hợp bất đắc dĩ, em với bác sĩ Lâm mới ra tay. Nay đã có chị ở đây rồi, đương nhiên là chị lau.”

Lâm Thừa cười, nói: “Khi lau người nhớ lau cho kĩ nhé, nhất là những nơi như mông, hông, những nơi đó thường nóng hơn các nơi khác, không được qua loa đâu.”

Cho dù không soi gương, tôi cũng biết là gương mặt mình lúc này đỏ ghê lắm, lung tung gật đầu, Lâm Thừa khẽ ho một cái, ngập ngừng nói: “Thôi, bọn anh về đây!”

Cho dù đang ngượng ngùng, nhưng khi vừa nghe Lâm Thừa muốn về, tôi liền ngăn cản: “Bây giờ đã trễ lắm rồi, ngoài kia lại đang mưa, nhà em vẫn còn phòng trống, hay là tôi nay hai người cứ ở lại đây đi, sáng mai ăn sáng với em rồi hãy về.”

Việc ngủ lại nhà hàng xóm ở quê cũng không phải là chuyện mới lạ gì, hơn nữa nhà tôi dù sao cũng là dân túc, cũng có chừng 3,4 phòng trống, lại đầy đủ đồ dùng. Hơn nữa trước đây có khi vì khám bệnh cho Hạt Dẻ, hai người họ cũng ở lại vài lần, nên Lâm Thừa nhanh chóng đồng ý.

Sắp xếp cho Lâm Thừa và Hoắc Linh nghỉ ngơi xong, tôi liền ra sau bếp, lấy cái túi chườm đá và rượu gạo ra, gương mặt lại đỏ lên, nhanh chóng lấy lại tinh thần, tôi cầm đồ bước vào phòng Lục Lăng Tranh.

Hạt Dẻ thì tôi đã ôm nó sang phòng khác ngủ từ trước khi Lâm Thừa tới.

Cầm khăn, tôi run run cởi áo anh ra, nhẹ nhàng chà lau người anh. Phải nói đáng người Lục Lăng Tranh khá tốt, trước đây anh lại từng đi lính, cho nên chỗ nào cũng có cơ bắp rắn chắc, gương mặt anh ửng đỏ vì sốt cao, nhìn anh bây giờ như một quý công tử quyền rũ bước ra từ tranh vẽ.

Tôi khẽ nuốt một ngụm nước miếng, thắm nhũ trong lòng bây giờ anh là người bệnh, không được nghĩ lung tung.

Lau xong phần trên, tôi run run cầm thắt lưng quần của anh, mãi vẫn không xuống tay được, dù sao thì ngoài tranh vẽ và hình ảnh trên tạp chí, kinh nghiệm tiếp xúc cơ thể đàn ông thực tế của tôi cũng chỉ có lần đó, mà lần đó tôi cũng mơ mơ màng màng, đâu có nhớ gì. Đánh một tiếng trống tinh thần, ngay khi tôi định nhắm mắt xuống tay, thì anh khẽ mở hờ đôi mắt, sau đó sét đánh không kịp bưng tay, anh kéo tôi vào lòng, lật người lại, đè lên tôi.

“Em, em không... không có ý gì hết. Bác sĩ... bảo... bảo em... lau thì em mới lau.” – Tôi có cảm giác như mình vừa làm chuyện xấu bị bắt quả tang, tim đập thình thịch.

“Hạ, em yêu em!” – Anh khàn khàn nói. Đột nhiên bị lộ lộ trong hoàn cảnh này, tôi cũng ngượng ngùng một phen.

“Anh yêu em, nên anh không dám nói ra sự thật, sợ em hận anh.” – anh vẫn đang thì thầm nói, mặt anh đặt gần sát vào mặt tôi.

Bây giờ thì tôi mới nhận ra, đôi mắt anh lơ lơ, không có tiêu cự, rõ ràng là anh sốt cao nên nói mê sảng. Tôi vốn tính khuyên anh nằm xuống nghỉ ngơi, thế nhưng câu nói tiếp theo của anh lại làm tôi sững sờ:

“Nếu như em biết anh là cha của Hạt Dẻ, em sẽ không hận anh chứ.”

“Cái gì?” – Tôi tròn tròn mắt, khó có thể tin vào những gì mà mình vừa nghe được.

“Anh yêu em, đừng hận anh.” – Anh nói xong câu này, thì hoàn toàn gục xuống, khiến cho tôi có muốn hỏi thêm cũng không được.

Tôi đã nhiều lần suy nghĩ, rốt cuộc cha của Hạt Dẻ là người như thế nào. Năm đó, tôi là người bị hại, bị bạn thân thiết kể ngủ với người khác, sáng hôm sau thức dậy, thì chỉ còn bản thân, đồng quần áo dưới sàn và tấm ga giường đầy dấu vết hoan ái, ngay sau đó thì bạn thân và bạn trai ập vào.

Lúc đầu tôi đã nghĩ anh là đồng bọn với bọn họ, thế nhưng sau này tôi mới tỉnh cờ biết được, cô ta vốn sắp xếp cho tôi bị luân gian, nhưng không ngờ có sự cố xảy ra, tôi đi nhầm vào phòng anh.

So với bị nhiều người cưỡng hiếp, kết quả như vậy đã tính là rất tốt đúng không. Vì biết anh cũng không phải cố tình, nên cho dù sau này có mang thai Hạt Dẻ, tôi cũng chưa từng có suy nghĩ đi tìm anh.

Thế nhưng mỗi khi nhìn gương mặt của con, tôi đều suy nghĩ, anh sẽ là người như thế nào. Anh là người đàn ông đầu tiên của tôi, cũng là người đàn ông duy nhất cho tới bây giờ.

Lục Lăng Tranh là một người đàn ông rất tốt, anh điển trai, có tài, có tiền, lại tốt bụng, một người đàn ông như anh vậy mà lại chịu ở dưới quê với tôi trong thời gian dài, còn hòa nhập vào cuộc sống ở nơi đây.

Anh sắp xếp công việc trên thành phố, mang hành lý xuống đây, ngoại trừ khi có chuyện quan trọng không thể không về một chuyến, anh sẽ không đi. Nếu như tất cả những gì anh làm chỉ là đóng kịch, thì chỉ có thể nói anh đóng kịch quá giỏi, đến nỗi lừa được tất cả mọi người ở đây.

Một người như anh, vậy mà lại là cha của Hạt Dẻ, nếu như không có chuyện hôm nay, thì anh định giấu tôi cho đến bao giờ đây.

Bạn đang đọc truyện *Cám On Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Anh

Càng về cuối thu, các con mưa ít dần, lá cây vàng úa và bắt đầu rơi rụng thật nhiều. Đây cũng là lúc các hộ gia đình thu hoạch cây trồng mùa xuân và gieo cây trồng mùa đông.

Tôi và chị Mạn Thanh ướp thịt, tôm, và các loại rau củ, Đỗ Kiều làm các loại nước ép, ngoài sân là Lục Lăng Tranh và Trần Hạo chặt vật chiến đấu với đồng thịt nướng trên vỉ. Thực chất thì chỉ có Lục Lăng Tranh là chặt vật thôi, còn Trần Hạo thì từ nhỏ lớn lên ở đảo, những chuyện như lên núi bắn chim, xuống biển bắt cá đều quá quen thuộc rồi, cho nên mấy việc nướng thịt này dễ như trở bàn tay, anh còn vừa nướng vừa kiêu ngạo nói:

“Chắc, đúng là dân phố, chẳng có việc gì là được cả. Cậu mà cứ như vậy, muốn làm con rể ở đảo này không phải là chuyện dễ đâu.”

Chị Mạn Thanh nghe vậy thì cười, nói vọng ra: “Trần Hạo, anh đừng chỉ lo kiêu ngạo, nếu như anh không chỉ cậu ta nướng thịt, lát nữa có xâu nào không ăn được thì anh tự xử đi.”

Bên ngoài, Trần Hạo liếc héo, tôi còn nghe được Lục Lăng Tranh trêu tức nói: “Anh nghe thấy rồi đó, xin hãy giúp đỡ nhiều hơn, anh vợ.”

Tôi thất thần trong giây lát, từ lần trước biết được anh chính là người đàn ông đêm đó, tôi cũng không nói gì, chẳng biết là anh không nhớ gì hay là do anh muốn thăm dò tôi, mà anh cũng im lặng.

Tôi nghĩ là do anh quên, dù sao hôm đó anh sốt cao như vậy, lại mê man, làm sao nhớ rõ mình nói gì chứ. Thế nhưng từ ngày hôm đó, trong lòng tôi liền luôn suy nghĩ, liệu việc anh theo đuổi tôi thật sự là do anh yêu tôi hay là vì Hạt Dẻ.

Tuy nói anh là một người đàn ông tốt, nếu như lúc đầu anh đưa ra ý kiến ở chung với nhau vì Hạt Dẻ thì tôi cũng đồng ý. Nhưng trải qua thời gian, tình cảm của tôi giành cho anh đã không còn là ít, thế nên nếu như anh thật sự tiếp cận tôi chỉ vì muốn gần con thì thật tôi cũng cảm thấy thật khó chịu.

Tôi tự an ủi mình, ít nhất thì anh chưa bao giờ có suy nghĩ muốn cướp con của tôi không phải sao. Tôi khá là chắc điều này, vì dựa theo tài lực của anh, anh hoàn toàn có thể giành lấy quyền nuôi dưỡng Hạt Dẻ, tòa đương nhiên sẽ để đứa bé ở với người cha có điều kiện tốt hơn là một người mẹ ở tại nông thôn.

Tôi lại chợt nhớ đến lời thì thầm của anh vào tối đó, “Anh yêu em, đừng hận anh”. Có lẽ anh thật sự có tình cảm với tôi, nếu không anh sẽ không làm nhiều chuyện đến vậy, thế nhưng việc anh giấu diếm mình là cha Hạt Dẻ cứ khiến suy nghĩ tất cả những gì anh làm là vì con làm tôi khó chịu.

“Em làm sao vậy?” – Giọng chị Mạn Thanh làm tôi giật mình.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của chị, tôi gượng cười, lắc lắc đầu: “Em không sao, chỉ là suy nghĩ chút chuyện.”

Chị Mạn Thanh nhìn tôi một cái, dường như đang suy nghĩ cái gì, sau đó chị nói: “Em và cậu ta cãi nhau sao, từ hôm chị về đến giờ, thấy không khí giữa hai người cứ gượng gạo làm sao ấy. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Tôi trốn tránh ánh mắt của chị, đang tính nói chuyện qua loa cho qua chuyện thì chị lại nói: “Đừng hòng nói dối chị, chị đây tuy kinh nghiệm yêu đương không nhiều, nhưng ít nhất chị cũng thấy nhiều, cũng viết nhiều truyện cầu huyết, nên em không lừa được chị đâu.”

Tôi ngập ngừng một hồi, không biết có nên nói cho chị biết sự thực hay không, thế nhưng nếu như chị ấy biết, Trần Hạo đương nhiên cũng biết, lúc đó thì không xong.

Năm xưa khi đưa tôi với cái bụng bầu về đảo, Trần Hạo có bao nhiêu chán ghét cha của Hạt Dẻ, nhìn là biết, anh ấy mắng chửi không tiếc lời, còn nói nếu như thật sự gặp được, nhất định là cho người đó một trận. Ai bảo tuy anh ta không tham gia vào âm mưu đó, nhưng do cú nhát nhát cho tôi là “tiểu thư” mà đẻ ra làm đâu.

Suy nghĩ một hồi, tôi quyết định nói một nửa giấu một nửa: “Chị này, nếu như...em nói là nếu như, chị phát hiện Trần Hạo tiếp cận chị, gài vờ yêu chị chỉ vì một mục đích nào đó, thì chị sẽ làm thế nào?”

“Em phát hiện Lục Lăng Tranh có gì giấu em à!”

Tôi cắn môi, gật đầu một cái. Chị Mạn Thanh nói: “Chị không biết là giữa hai người có chuyện gì, nhưng chị nhận ra cậu ta thật lòng yêu em và Hạt Dẻ, chỉ cần nhìn ánh mắt mà cậu ấy nhìn hai người, thì sẽ không ai cho rằng cậu ấy lừa dối tình cảm của em. Có lẽ em không biết, Lục Lăng Tranh là một người có máu mặt ở thành phố, trước đây lại có tiếng là bá vương, chẳng ai quản nổi, nếu như cậu ấy muốn cái gì đó, đầu nhất thiết phải tốn nhiều công sức về cái nơi như thế này để chịu khổ chứ.

Lần này lên thành phố, chị mới nghe tin Lục Lăng Tranh đang tiến hành việc giao lại chức tổng giám trong tập đoàn tài chính Sky cho người bạn cùng xây dựng với mình, còn cậu ấy chỉ làm đại cổ đông mà thôi. Nhìn là biết ngay là vì cậu ta muốn có thêm nhiều thời gian ở bên em và Hạt Dẻ, cậu ấy đã làm tới như vậy vì em, thì làm sao cậu ấy lại lừa dối tình cảm của em được.”

Cái gì, Lục Lăng Tranh chuyển giao quyền quản lý cho người khác, vậy đó là lí do vừa rồi anh phải về thành phố sao, tôi không nghĩ là anh lại làm như vậy. Chị Mạn Thanh chưa để cho tôi bình tĩnh, lại nói tiếp:

“Nói thật, cho dù cậu ta có muốn cái gì đó ở em, thì việc cậu ta yêu em sâu đậm là thật, người ta sẽ không bao giờ làm thương tổn người mà mình yêu đâu. Lục Lăng Tranh là một người đàn ông tốt, cậu ấy lại có thể vì em mà làm những chuyện người khác không làm được, vậy nên em không nên vì mấy cái suy nghĩ linh tinh mà làm mất cậu ấy.”

Nói xong, chị bung cái rổ ra ngoài, tôi nhìn theo hướng chị đi, thì thấy ngoài sân Lục Lăng Tranh đang dứt một ít thịt nướng cho Hạt Dẻ ăn, anh vì sợ nó nóng mà cầm xôi thịt nướng thổi rất lâu, như cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh liền nhìn về phía này, sau đó mỉm cười, ánh mắt của anh vẫn dịu dàng, chứa đầy tình cảm như vậy.

Chị Mạn Thanh nói đúng, anh đã vì tôi và con mà chịu về vùng nông thôn lạc hậu này sinh sống, còn bỏ qua quyền quản lý công ty, như vậy, tôi không nên vì những suy nghĩ lung tung mà tránh xa anh, có lẽ, tôi nên nói chuyện nghiêm túc với anh, dù sao, anh cũng là người đàn ông tôi yêu và là cha của con trai tôi.

—

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chỗ dựa

Chúng tôi ngồi ăn thịt nướng, mùa thu thì có rất nhiều thứ có thể đem ra nướng kèm thịt như bắp, khoai lang, hạt thông, hạt dẻ và cả các loại rau củ. Thường thì những buổi tụ tập như thế này sẽ không thiếu Tô San và Triệu Linh, hai đứa nó còn kéo theo mấy đứa nhóc trong thôn, chạy nhảy nô đùa nhốn nháo cả sân.

“Năm nay ba em tính sẽ đem hũ rượu mơ mà ông ử cả năm ra, còn cả rượu nho, rượu táo và rượu gạo đấy, đến lúc đó, mọi người nhớ mua ủng hộ nhé!”

Tô San đang nói đến thứ mà nhà cô sẽ bán vào Lễ Thu Hoạch sắp tới. Ở đảo Rùa thì sẽ không bao giờ lo hết lễ hội, mọi người đều cố giữ những phong tục truyền thống từ xưa lại, hầu như 4 mùa trên đảo đều sẽ có một buổi lễ lớn.

Lễ Thu Hoạch là buổi lễ diễn ra vào ngày 1 tháng 10, gần cuối thu. Vì thời gian này cũng là thời gian mọi người kết thúc vụ mùa xuân và thu hoạch cây trái nhà mình, nên mới có lễ Thu Hoạch.

Vào ngày lễ, mọi người sẽ bày bán các sản phẩm mà nhà mình trồng được, chế biến được, nói chung là những thứ đặc sắc có thể tạo ra từ những nguyên liệu mà nhà mình có. Ví dụ như nhà bác trưởng thôn là nhà làm rượu trái cây, nên ngày lễ bác sẽ bán rượu nhà mình, nhà nào trồng trà thì bán trà, làm bánh thì bán bánh, đương nhiên giá cả sẽ rẻ hơn giá bán bình thường rất nhiều và hình thức cũng đơn giản hơn.

Cũng nhờ vào lễ thu hoạch này mà các mặt hàng đặc sản của đảo cũng được nhiều người biết đến và ưa chuộng, hơn nữa nó cũng là một trong những nét đặc sắc giúp thu hút khách du lịch đến đảo, vì khi du khách đến đúng vào dịp này, họ sẽ được thưởng thức các đặc sản trên đảo với giá rẻ bất ngờ.

Tôi ngồi ăn thịt nướng, nhìn nhìn khắp vườn nhà, mấy cây ăn trái đến mùa thu là héo úa cả, thế nhưng may mà nhà tôi trồng nhiều hoa, nên năm nào lễ thu hoạch tôi cũng hái hoa ra bán.

“Lễ Thu Hoạch năm nay em vẫn bán hoa như mọi khi thôi.”

Chị Mạn Thanh chán chường nói: “Sương thế, nhà ai cũng có cái để bán, nhà chị lại chẳng có gì bán cả, khắp cả vườn chỉ toàn cỏ là cỏ thôi.”

TRần Hạo nhìn qua, nói: “Hay năm nay anh trồng cây gì trong vườn nhé, sang năm đem ra bán.”

Thắm Mạn Thanh ghét bỏ nhìn anh một cái: “Anh tính trồng cây gì, anh ngay cả trồng xương rồng cây còn chết huống chi là trồng cây khác, vẫn là năm nay đi bán hoa với Hạ thôi.”

Đỗ Kiều thấy vậy liền chen vào: “Chị còn được bán hoa, tôi đây mới là chẳng có gì để bán nè, đến Lễ thì cứ toàn mang bóp tiền theo mà tiêu thôi.”

Chủ đề cứ thế mà được chuyển sang Lễ Thu Hoạch, mọi người đều nói xem năm nay mình sẽ bán những gì, sẽ trang trí gian hàng của mình như thế nào, bản thân sẽ mua được gì trong lễ, cả Lục Lăng Tranh cũng vô cùng hứng thú, anh chăm chú nghe, thỉnh thoảng còn thêm một chút ý kiến cho gian hàng hoa của tôi, có vẻ như anh rất nôn được tham gia lễ. Mà cũng phải, dân thành phố đâu phải lúc nào cũng náo nhiệt được như ở đây, ngay cả tết âm lịch mà cả thành phố cũng chẳng có chút không khí tết gì cả.

Thế nhưng cho dù anh có hào hứng đến cỡ nào, năm nay anh cũng không thể tham gia Lễ Thu Hoạch được, bởi vì gần sát ngày lễ, tôi lại nhận được một cuộc gọi từ nhà xuất bản, nơi tôi đang cộng tác làm việc.

Chuyện là hợp đồng lao động tôi kí với nhà xuất bản cũng đã đến hạn rồi, họ muốn hẹn gặp tôi để bàn chuyện có gia hạn thêm hợp đồng không và các điều khoản trong hợp đồng, chuyện này không thể chỉ nói qua loa trong điện thoại nên cần tôi đi một chuyến.

Thú thật, cứ nghĩ đến chuyện sẽ đến thành phố thì tôi chẳng mấy vui vẻ gì, từ khi mang thai Hạt Dẻ, tôi đã không hề rời đảo nửa bước và cũng muốn suốt đời ở lại đây. Trên thành phố có những kỉ niệm tôi không muốn nhớ lại và những con người mà tôi không muốn gặp.

Có lẽ là thấy tâm trạng của tôi không được tốt, Lục Lăng Tranh lúc ấy đã nắm lấy tay tôi, anh kéo tôi vào lòng, vỗ nhẹ lưng tôi, trầm giọng nói: “Đừng lo, anh sẽ luôn bên cạnh em, anh sẽ đi với em.”

Dựa vào lòng anh, tôi chợt nhớ đến, anh cũng là một phần trong những kỉ ức năm xưa. Nếu như là kỉ ức có anh, thì cũng không hẳn chỉ là những kỉ ức xấu nhĩ, nghĩ như vậy, tôi lại bật cười, sau đó cũng vòng tay ôm lấy hông anh, vui mặt vào lòng anh.

Hành động của tôi có vẻ như làm anh bất ngờ, vì từ hôm anh bị bệnh đến giờ tôi luôn tránh anh, vậy mà giờ lại chủ động như vậy. Có vẻ như anh cũng hiểu hành động này của tôi có nghĩa là gì, nên anh đã hôn lên đỉnh đầu tôi, nhẹ giọng nói: “Cám ơn em, Hạ.”

Tôi không biết là anh có biết lí do mà tôi giận anh hay không, nhưng tôi biết anh cảm ơn tôi vì tôi đã không xa lánh anh nữa, giọng nói của anh nhu hòa và mang một chút vui vẻ khó nhận ra.

Đây là người tôi yêu, là người đàn ông của tôi, là cha của con tôi và là chỗ dựa của chúng tôi, có anh ở bên cạnh, tôi không cần phải sợ gì cả. Lần đầu tiên từ khi có Hạt Dẻ đến giờ, tôi mới cảm nhận được, cảm giác khi có chỗ dựa là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cám On Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cha ơi

Sau buổi nói chuyện tối hôm đó, tôi đã không còn xa cách anh nữa, ngược lại, tôi càng lúc càng dựa vào anh hơn. Tuy rằng tôi cũng không có chút nào nhắc đến chuyện tôi biết anh là cha của Hạt Dẻ, nhưng với thái độ của anh, tôi nghĩ là anh không ngu như tôi đã tưởng, có lẽ lúc đó anh muốn thử tôi chẳng.

Tôi càng chắc chắn chuyện này hơn khi một lần đi câu cá tập thể, thằng nhóc Tô Kiệt vô tình nói: “Hạt Dẻ này, anh nghe chị San nói, chú Lăng Tranh là bạn trai của cô Hạ, mà bạn trai nghĩa là chồng phải không, vậy Hạt Dẻ phải gọi chú Lăng Tranh là cha đúng không?”

Lúc đó, cả người tôi đều cứng ngắc, tôi nhìn sang anh, thấy anh cũng đang nhìn tôi một cách chăm chú. Hạt Dẻ ngơ ngác trước câu nói của Tô Kiệt, có lẽ thằng bé chưa phản ứng được.

Một hồi, nó mới đi đến bên tôi, đôi mắt ánh lên vẻ mong chờ, khát khao, tay nó níu lấy ống quần tôi, ngập ngừng hỏi: “Hạt Dẻ được gọi chú là cha đúng không mẹ?”

Tôi cúi xuống, xoa đầu con, tôi biết lâu nay nó khát khao một người cha như thế nào, tôi lại nhìn anh, ánh mắt anh vẫn đang nhìn vào tôi, như thể một kẻ tội đồ đang chờ đợi xét xử, bản án có thể là khoan hồng hoặc là tù chung thân.

Tôi không trả lời mà chỉ nói: “Điều này con phải hỏi chú Lăng Tranh mới đúng.”

Hạt Dẻ có vẻ không chờ được, nó lập tức quay sang Lục Lăng Tranh, nhưng có người còn nóng lòng hơn nó, anh bỏ cả cần câu xuống, chạy đến bế Hạt Dẻ lên, không đợi nó mở lời, anh đã nói: “Đương nhiên là được rồi, con gọi ta là cha, ta sẽ rất vui.”

Hạt Dẻ cười khúc khích, tiếng của nó phát ra rõ to cái từ mà bấy lâu nay nó không được kêu: “Cha ơi!”

Anh cũng kích động đáp: “Ôi, cha đây!” – trong mắt anh là niềm hạnh phúc không nói nên lời, anh bước đến gần tôi, một tay bế Hạt Dẻ, một tay nắm lấy tay tôi, nhìn tôi mỉm cười, nụ cười này rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Mọi người xung quanh đều vỗ tay chúc mừng, còn nói anh phải câu được thật nhiều để mở tiệc chúc mừng, vì cuối cùng tôi đã đồng ý chấp nhận anh. Ai cũng không biết ý nghĩa của từ cha ấy là như thế nào, chỉ có Trần Hạo và chị Mạn Thanh là phức tạp nhìn chúng tôi.

Tôi đó về nhà, Trần Hạo đã hẹn anh ra nói chuyện riêng. Tôi vốn lo lắng, định đi theo xem sao, vì Trần Hạo từng nói, nếu tìm được cha của Hạt Dẻ thì sẽ cho anh ta một trận toi bời.

Thế nhưng chị Mạn Thanh lại cản tôi lại, chị ấy nói: “Đàn ông bọn họ nói chuyện, chúng ta tốt nhất không nên xen vào. Hơn nữa, chuyện này Lục Lăng Tranh sẽ phải trải qua nếu như muốn ở bên cạnh em. A Hạo muốn nói cho cậu ta biết, em cũng là có chỗ dựa.”

Nghe vậy, tôi không đi theo nữa, trong lòng vừa lo lắng cho Lục Lăng Tranh, vừa cảm động, tôi biết Trần Hạo cũng chỉ vì lo lắng cho tôi, anh không muốn tôi phải chịu những uất ức như 3 năm trước nữa. Đến khi hai người quay về, thì má phải của Lục Lăng Tranh hơi sưng, môi cũng nứt ra, rướm máu.

Tôi chạy lại súc thuốc cho anh, Hạt Dẻ cũng lo lắng ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm vào chỗ vết thương, còn luôn miệng hỏi: “Cha có đau không cha?”

Từ khi được gọi anh là cha, có vẻ như thằng bé rất thích thú với từ này, khi nói gì cũng thích thêm từ đó vào.

Anh giả bộ nhăn mặt, nói với Hạt Dẻ: “Cha đau lắm, nhưng nếu như con thôi thì cha sẽ không đau nữa.”

Hạt Dẻ nói: “Thiệt không? Vậy con thôi thôi cho cha nha.” – Nói xong, thằng bé phồng má lên thôi y như thật, bộ dạng đáng yêu vô cùng.

“Cám ơn con nha, Hạt Dẻ thật là giỏi, cha đã không đau nữa rồi.”

Nghe anh khen và nói hết đau, Hạt Dẻ rất vui mừng, nó bẽn lẽn cười, có lẽ nó cảm thấy vui vì mình đã giúp anh hết đau.

Tôi thì không tin như vậy, lo lắng nhìn những vết thương trên người anh, Trần Hạo trước đây đã từng học võ, nên anh ra tay nhất định không nhẹ, khẳng định không chỉ trên mặt, mà trên người cũng có vết thương.

Lục Lăng Tranh nhìn tôi, mỉm cười, anh nắm lấy tay tôi, đưa lên môi hôn một cái, rồi cười nói: “Anh không sao, đã cướp đi em gái nhà người ta, thì phải chịu thôi. Hơn nữa, là anh có lỗi với mẹ con em, anh xứng đáng.”

Tôi biết, anh đang gián tiếp thừa nhận anh là cha Hạt Dẻ. Tôi cúi đầu, không nói gì, chỉ lo xức thuốc.

Anh chợt đưa tay ôm cả tôi và Hạt Dẻ vào lòng, dịu dàng nói: “Anh đã bỏ lỡ một khoảng thời gian của hai người, từ hôm nay, cho dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ luôn luôn bên cạnh hai người, làm chỗ dựa cho em và con.”

Tôi nghe thấy Hạt Dẻ thì thảo gọi: “Cha ơi.”

Riêng tôi, tôi đã không nói gì, chỉ dựa vào lòng anh gạt đầu. Chúng tôi sẽ không bao giờ đánh mất nhau nữa.

—

Hồng Trà: Chương sau bắt đầu có tui pháo hôi.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cậu em út

Vài ngày sau, 3 người chúng tôi đều thu xếp một ít hành lý, lên thuyền rời đảo. Bởi vì cũng chỉ là đi gia hạn học đồng, không định ở lại lâu, nên tôi cũng chỉ mang 2,3 bộ quần áo.

Lần đầu tiên ngồi thuyền rời đảo, Hạt Dẻ có vẻ rất hứng thú, nó đi dạo khắp nơi trên thuyền, Lục Lăng Tranh cũng cùng nó đi. Hầu hết mọi người trên tàu đều là người ở đảo, có một vài việc liên quan đến làm ăn mới lên thành phố nên hầu hết đều quen nhau, tôi và mấy giáo viên trên đảo, ngồi vây quanh bên nhau nói chuyện phím, lần này họ lên thành phố để mua thêm dụng cụ học tập, văn phòng phẩm cho trường.

Tàu đi nửa ngày trời liền đến đất liền, chúng tôi nhanh chóng lên xe taxi đến sân bay, nơi chúng tôi đến là thành phố H, 1 trong 3 trung tâm kinh tế của đất nước, cách nơi đây khá xa. Trên đảo không có sân bay nên chúng tôi chỉ có thể ngồi thuyền lên đất liền rồi mua vé máy bay.

Lục Lăng Tranh bế Hạt Dẻ trên tay, một tay kéo va li, đi rất vững vàng. Dáng anh cao ráo lại anh tuấn, thế nên trên đường không biết bao nhiêu thiếu nữ

quay đầu lại nhìn, lại thấy trên tay anh là Hạt Dẻ với 8 phần giống anh, đang hưng phấn hỏi cái này cái nọ, lại có tôi đang đi sát bên cạnh, nhìn liền biết là một nhà 3 người, cũng không dám đến gần.

Hai người giống nhau đến vậy, thế nhưng tôi lại chẳng để ý, có lẽ trong tiềm thức, tôi không thể tin được người đó là anh đi.

Đến thành phố H trời cũng trễ lắm rồi, người Lục Lăng Tranh gọi đến đã chờ sẵn từ lâu, người đó vừa nhìn thấy chúng tôi đã hưng phấn gọi:

“Anh hai, chắc đây là chị hai với cháu nhỏ của em phải không? Xin chào chị hai, em là Lục Lăng Thiên.”

“A. Xin chào.” – Cậu ấy không có vẻ gì là bất ngờ trước thân phận của chúng tôi hết, rất nhiệt tình chào hỏi, còn đòi xách va li giùm tôi.

Lục Lăng Tranh nói với Hạt Dẻ: “Đây là chú út, chào chú út đi con.”

Hạt Dẻ rất ngoan ngoãn đáp lời: “Chào chú út!”

“Ha Ha, ngoan ngoan.”

Lục Lăng Thiên cho tôi ấn tượng là một thanh niên hoạt bát, rất giỏi bắt chuyện, từ khi lên xe đến giờ máy hát mở liên tục, còn chọc cho Hạt Dẻ mới đó mà đã thân thiết, hai người còn hẹn nhau đi khu vui chơi nữa. Lục Lăng Thiên vừa lái xe vừa nói:

“Chị hai, chị không biết là khi anh hai báo tin của chị và Hạt Dẻ cho ba mẹ nghe, họ đã ngạc nhiên và vui mừng đến thế nào đâu. Mẹ em còn muốn từ Anh bay về đây để gặp hai người cơ. Anh hai từ nhỏ đã ngang tàng, ai nói gì cũng không nghe, chẳng biết đã làm ba mẹ em đau đầu đến thế nào đâu, trước giờ mẹ em luôn muốn anh lấy vợ để bớt lông bông, nhưng anh lại không chịu quen bạn gái, đi coi mắt thì chọc khóc con gái nhà người ta, đến giờ mỗi khi mẹ em muốn giới thiệu anh với nhà nào, họ đều tránh xa hết. Ai ngờ bây giờ không cần mẹ lo, anh cả con trai cũng có rồi.”

Tôi ngạc nhiên nghe Lục Lăng Thiên kể về một Lục Lăng Tranh xa lạ mà tôi không hề biết, nhìn anh bình thường luôn hiền hòa và trầm tĩnh, thật không dám liên hệ anh với chữ “ngang tàng”.

Có lẽ bị chọc ra chuyện xấu, Lục Lăng Tranh nhanh chóng quát: “Thằng nhóc, em không nói chuyện không ai bảo em câm đâu.”

Lục Lăng Thiên chẳng những không sợ, còn nói: “Anh à, em không sợ anh nữa đâu, có cháu nhỏ và chị hai ở đây, e cũng không tin anh dám làm gì em. Nếu có chuyện gì xảy ra, Hạt Dẻ sẽ bảo vệ chú út, đúng không Hạt Dẻ.”

Hạt Dẻ vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghe câu đầu không hiểu câu đuôi, nghe hỏi cũng chỉ ngoan ngoãn gật đầu: “Uhm, bảo vệ nha!”

Lục Lăng Tranh thấy vậy mặt càng đen hơn, tôi nghĩ chắc anh đang nghĩ cách trừng trị Lục Lăng Thiên.

Xe đi một hồi, liền đi tới khu chung cư Vinhome, tôi biết đây là khu chung cư cao cấp nhất ở thành phố H. Lục Lăng Thiên phụ giúp xách hành lý lên phòng rồi đi về. Thế nên tôi mới biết, đây không phải là nhà họ Lục, đây chỉ là căn hộ riêng của Lục Lăng Tranh mà thôi.

Theo như lời Lục Lăng Thiên, nhà họ Lục có tổng cộng 5 người, ông bà Lục và 3 đứa con trai, con cả Lục Lăng Khiêm tiếp nhận công ty phần mềm của nhà họ Lục, đang ở trụ sở chính bên New York, Lục Lăng Tranh thì tốt nghiệp đại học xong, liền mở công ty tài chính Sky ở trong nước, nhưng nay lại quăng lại cho Lục Lăng Thiên vẫn còn đang học đại học năm 4. Ông bà Lục thì đang ở Anh, ở ngoại ô ông bà có một vườn nho, vì vậy bây giờ về đó an hưởng tuổi già.

Di chuyển cả một ngày, ai cũng mệt mỏi, liền ăn qua loa mấy cái bánh trứng mua trên đường rồi chuẩn bị đi ngủ. Lục Lăng Tranh bế Hạt Dẻ vào căn phòng đã chuẩn bị trước, sau đó lại nắm tay tôi kéo vào phòng ngủ chính.

Chẳng lẽ anh định để hai chúng tôi ngủ chung sao, tuy rằng tôi cũng tiếp nhận anh, cũng biết chúng tôi từng có một đêm, thế nhưng như vậy thì đột ngột quá, tôi chưa chuẩn bị tâm lý gì cả, vì vậy ấp úng nói:

“Em...em qua ngủ với Hạt Dẻ cũng được.”

“Phòng của Hạt Dẻ chỉ có giường đơn con nít, em làm sao nằm được, bên này rộng rãi thoáng mát hơn.

Tôi chẳng dám nhìn vào mắt anh, nói: “Vậy nhà anh còn phòng trống nào không?”

“Đây cũng là nhà em.” – Anh đột nhiên nhấn mạnh, sau đó nói: “Nhà chỉ có hai phòng ngủ, phòng còn lại anh dùng làm thư phòng, không có giường.”

Nói rồi, anh chợt đến gần, ôm tôi vào lòng, trong giọng nói còn mang ý cười: “Yên tâm, hôm nay ai cũng mệt mỏi, anh sẽ không làm gì em đâu. Em cứ xem như lúc còn ở nhà, 3 chúng ta ngủ với nhau vào lúc trời lạnh ấy.”

Làm sao mà xem như lúc ấy được, ít nhất lúc đó còn có Hạt Dẻ, em cũng không tin anh dám làm gì trước mặt con nít, nhưng bây giờ chỉ có hai người. Thế nhưng anh đã nói không làm gì tôi, tôi còn kiếm chuyện nữa thì thật không phải, ngoan ngoãn tắm rửa, lên giường.

Vừa nằm xuống, anh liền ôm tôi vào lòng, hôn lên trán tôi một cái, nói: “Ngủ đi.”

Thấy anh nhắm mắt lại, tôi cũng yên tâm, cảm giác hồi hộp này giờ cũng biến mất. Nhanh chóng tìm một tư thế thoải mái, rồi cũng nhắm mắt ngủ say,

ngày mai tôi còn có hẹn với biên tập viên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tình cờ Gặp

Sáng hôm sau, ai cũng ngủ nướng một chút, đến 8 giờ mới chịu dậy. Tôi nhanh chóng thay đồ, trang điểm, còn Hạt Dẻ thì để Lục Lăng Tranh lo, từ khi ở trên đảo, tôi đã quen với việc này.

Lục Lăng Tranh lái xe chở chúng tôi đi ăn sáng, rồi chở tôi tới nhà xuất bản. Biên tập viên tên Chu Tinh, là bạn học của Trần Hạo, lại là biên tập của Chị Mạn Thanh nên cũng quen biết với tôi. Lúc đầu cũng là do chị ấy giúp đỡ nên tôi không có gì phải lo, chị ấy cũng tranh thủ cho tôi những điều tốt nên tôi chỉ đọc hợp đồng một lần rồi kí luôn.

Khi ra tới nơi thì vẫn còn rất sớm, Lục Lăng Tranh liền đưa chúng tôi đến khu công viên vui chơi. Hạt Dẻ từ khi ra đời đến nay chưa từng rời đảo, hiển nhiên là chưa từng thấy mấy thứ này, liền thích thú vô cùng. Tiếc là tuổi nó còn nhỏ, không chơi được các trò cảm giác mạnh, nếu không sẽ thú vị hơn nhiều.

Đi một buổi chỉ toàn ngồi bắp bên, thú nhún, Hạt Dẻ nhanh chóng chán. So với ở trên đảo được đi bơi, bắt cá, leo núi, trèo cây, bắt chim, nơi đây cũng không thú vị mấy.

Đến giữa trưa, anh liền đưa chúng tôi đi ăn, anh dẫn chúng tôi đến một nhà hàng Trung Quốc, ăn đã đặt phòng trước ở đó, nhà hàng này trước đây đi học tôi cũng biết đến, trước đây còn nói chờ tốt nghiệp rồi nhất định sẽ để dành tiền, vào đây ăn một bữa cho biết, nào ngờ hôm nay được đi vào thật.

Lục Lăng Thiên không biết đánh hơi ở đâu, cũng đến. Thật ra thì tôi cũng khá là có thiện cảm với cậu ấy. Cậu ấy dù sao cũng là em trai của anh, đương nhiên là tôi muốn người nhà của anh có ấn tượng tốt với mình. Hơn nữa từ khi gặp đến giờ, Lục Lăng Thiên luôn dành cho tôi sự chào đón, nên tôi càng cảm thấy thân thiết hơn.

Ăn được một ít thì Hạt Dẻ mắc đi vệ sinh, thế là tôi liền dẫn thằng nhóc đi.

Thằng nhóc giải quyết xong, chúng tôi liền nắm tay đi về. Nhà hàng này lớn thật, nhà vệ sinh cũng cách phòng chúng tôi ăn một khoảng.

Khi đang đi ngang qua một phòng riêng thì cửa phòng đột nhiên mở ra, va vào tôi một chút, người bên trong nhanh chóng nói: “Xin lỗi!”

Giọng nói có một chút quen thuộc, tôi ngược lên nhìn, người kia cũng nhìn lại tôi, đó là một cô gái trẻ xinh đẹp, ăn mặc thời thượng, cô ấy nhìn tôi nghi ngờ hỏi: “Trần Hạ? Là Trần Hạ phải không?”

Tôi cuối cùng cũng nhận ra người này là ai, liền lạnh nhạt nói: “Là cậu à, Trương Hân.”

Đôi lúc tôi cứ nghĩ những kỉ ức kia đã chìm vào quá khứ, nó sẽ không còn có thể làm tôi khó chịu nữa, thế nhưng khi nhìn thấy Trương Hân, những chuyện năm xưa lại hiện lên rõ ràng trong đầu tôi.

Hoàng sợ, kinh hoàng khi bị cưỡng hiếp, đau đớn khi người mình yêu phải phàng chia tay, thất vọng khi mọi người vui sướng khi mình bị hại, những lời dèm pha, nói ra nói vào và cảm giác không thể tin được bởi sự phản bội. Tôi khi đó, dường như đã ném đủ đắng cay của một cuộc đời, mà tất cả, đều là do người trước mặt, “bạn thân” của tôi ban cho.

Tôi thật chẳng muốn nhìn mặt cô ta, vì vậy định ôm con quay đầu bước đi, thế nhưng Trương Hân đã nhanh tay nắm lấy tay tôi, sức của cô ta thật mạnh, tôi nghĩ cánh tay tôi hẳn đã in dấu, giọng nói vui mừng giả tạo của cô ta vang lên:

“Trời ơi, Hạ Hạ, gặp được cậu ở đây thật là mừng quá, bấy lâu nay cậu đã đi đâu, mình tìm cậu suốt. Vào đây, vào đây, đúng lúc lớp chúng ta đang tổ chức họp mặt trong này, mọi người thấy cậu chắc sẽ vui lắm.”

Trương Hân dùng sức lôi tôi vào phòng, hướng bên trong nói: “Mọi người ơi, coi ai đến nè!”

Đến khi tôi gỡ tay ra khỏi Trương Hân, thì tôi đã đứng trong phòng. Hạt Dẻ hoảng sợ nép vào người tôi.

Bên trong rất đông, những người trong đó đều là những người bạn mà tôi quen thuộc, tôi có thể thấy rõ vẻ ngạc nhiên trên mặt họ. Lớp trưởng cũ của tôi, Kim Minh Viễn vui vẻ đến gần, nói:

“Trần Hạ, là cậu à, tôi đã cố liên lạc với cậu mà không được, không ngờ lại có thể gặp nhau ở đây.”

Kim Minh Viễn là một thanh niên hoạt bát, có tài lãnh đạo và là người nhiệt tình, năm xưa, cậu ta là một trong số ít những người không châm chọc tôi, vì vậy đối với cậu ấy, tôi cũng có thiện cảm, dù sao trước đó cũng là bạn.

“Ừm, mình đi ăn với bạn, tình cờ thôi.”

Kim Minh Viễn kéo tôi đến bàn ăn: “Nào, nào lại đây. Gặp cậu lúc này trùng hợp quá, nhân lúc mọi người đang họp mặt, cậu cũng vào chung vui.”

Tôi đang định lên tiếng từ chối, dù sao thì hai anh em Lục Lăng Tranh cũng còn đang đợi tôi, thế nhưng tôi bất chợt đối diện với một đôi mắt đầy phức tạp.

Nếu như ai từng học tại đại học T, hẳn là biết Lý Dương. Anh là hot boy của trường, vừa đẹp trai, học giỏi, lại là sinh viên tiêu biểu của khoa tài chính. Năm ấy khi tôi và anh quen nhau, không biết bao nhiêu nữ sinh ghen tị trong lòng, ngoài sáng trong tối chăm chọc tôi.

Anh là một người bạn trai khá hoàn hảo, dịu dàng, biết chăm sóc, lại có điều kiện tốt như vậy, năm đó tôi cũng thích anh biết bao, còn rất hạnh phúc khi được quen với anh.

Thế nhưng người bạn trai này, năm đó khi thấy tôi quần áo không chỉnh trong khách sạn, đã chẳng có một lời an ủi, thay vào đó là sự thất vọng, chỉ trích. Tôi còn nhớ anh hện tôi ra, nói với tôi:

“TRẦN HẠ, anh xin lỗi, tuy anh biết em là người bị hại, thế nhưng anh không thể tiếp tục quen với một cô gái có vết nhơ như em.” – Anh ta nói như vậy xong, chưa đầy một tháng đã quen với Trương Hân.

Nay gặp lại, tuy nói tôi không trách anh chuyện năm xưa, nhưng cũng chẳng muốn nhiều lời. Khẽ gật đầu chào hỏi, liền định tạm biệt: “Được gặp mọi người ở đây cũng thật vui, thế nhưng tôi...”

“Ai da, đây là con của cậu phải không? Đứa bé là kết quả của năm đó sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ai vừa gọi con trai tôi là Con hoang vậy

Trương Hân đưa tay định kéo Hạt Dẻ, làm thằng bé hoảng sợ níu lấy quần của tôi, kinh hoàng gọi: “Mẹ ơi!”

Tôi đưa tay đẩy tay Trương Hân ra, ôm Hạt Dẻ lên, tức giận nói: “Cô định làm gì?”

Trương Hân ra vẻ ủy khuất, nhìn Lý Dương, nói: “Mình chẳng có ý gì hết, chỉ là thấy thằng bé dễ thương quá nên định ôm một chút thôi.”

Tôi thấy Lý Dương đưa ánh mắt không đồng ý về phía tôi, trong lòng cười lạnh, nói: “Con tôi sợ người lạ, mong là cô đừng làm vậy nữa.”

Thấy không khí có chút không đúng, Kim Minh Viễn liền lên tiếng: “Ày dà, đây là con trai của cậu sao, cháu bé dễ thương quá, nhóc ơi, cháu tên gì vậy?”

Hạt Dẻ thấy Kim Minh Viễn hỏi mình, có lẽ cảm nhận được thiện ý của anh ta, liền ngoan ngoãn trả lời như được dạy: “Hạt Dẻ tên là Trần Thừa Hy, năm nay 3 tuổi.”

Hạt Dẻ vừa nói xong, Trương Hân đã ra vẻ kinh ngạc: “3 tuổi, vậy là đúng rồi sao. Thằng bé khá khinh quá, không biết ba của nó là ai trong những người đó nhỉ.”

Nói xong, cô ta ra vẻ nhận ra mình đã nói điều sai trái, liền cúi đầu: “Xin lỗi, mình không có ý đó, mình hay lạnh mồm lạnh miệng, cậu biết đó. Mà đứa bé vẫn mang họ của cậu, vậy bấy lâu nay cậu ở vậy nuôi con sao, chắc vất vả lắm.”

Mọi người trong phòng bắt đầu xì xào, ghé đầu nói nhỏ:

“Nè, chuyện năm đó cậu biết chứ.”

“Biết, mình còn đến tận khách sạn chứng kiến cơ.”

“Đáng thương quá nhỉ.”

“Thằng bé dễ thương quá, nhưng nhiều khi cha nó là ai cô ta cũng không biết ấy chứ.”

Kim Minh Viễn thấy vậy, liền quát lên: “Đủ rồi, đừng nhắc đến chuyện cũ nữa, hôm nay không phải là gặp nhau họp mặt sao?”

Trương Hân nhanh chóng đáp lời: “Kìa lớp trưởng, cậu nói gì vậy, họp mặt đương nhiên phải nhắc đến chuyện cũ rồi, phải không Hạ Hạ?”

Lý Dương im lặng này giờ cuối cùng cũng lên tiếng, anh nhìn Trương Hân, nói: “Đủ rồi, em im miệng đi.”

Thế nhưng câu nói của anh chẳng làm Trương Hân im miệng, mà còn khiến cho cô ta tức giận hơn, quay sang nhìn tôi nói:

“Làm sao em có thể im miệng, Hạ Hạ năm đó bị người ta cưỡng hiếp tập thể đã đáng thương lắm rồi, bây giờ còn phải ở vậy nuôi một đứa con hoang không biết của ai, em không nhịn được thôi.”

Vốn không muốn nói chuyện, thế nhưng khi nghe Trương Hân nói Hạt Dẻ là con hoang, tôi liền không nhịn được, tức giận nói: “Trương Hân, cô ăn nói cho cẩn thận, cô gọi ai là con hoang đó!”

Trương Hân ra vẻ hoảng sợ, cô ta lại gần Lý Dương, ôm lấy cánh tay anh ta: “Hạ Hạ, là mình lỡ lời thôi, không có ý xấu đâu, anh, anh nói gì đi.”

Lý Dương nhìn tôi, lại nhìn Hạt Dẻ trong lòng tôi, phức tạp nói: “Cô ấy không có ý, em cũng đừng làm quá lên như vậy?”

Tôi nghe như vậy thì giận run người, nhìn thẳng vào Lý Dương, nói: “Làm quá lên, không phải con anh đương nhiên anh nói vậy, nếu như tôi nói mẹ anh là điên thì anh có làm quá lên không?”

Nghe tôi nói vậy, Lý Dương cũng tức giận lên, anh quát: “Trần Hạ, em đừng có quá đáng!”

“Quá đáng ư, tôi nói cho anh biết, thử đựng đến con tôi sao, tôi còn có thể quá đáng hơn nữa. Còn Trương Hân, cô đừng có ở đây gài bộ làm người tốt, cô dám nhìn vào lương tâm của mình mà nói rằng chuyện năm xưa không phải sắp xếp của cô sao. Cô vì Lý Dương mà chuyện gì cũng dám làm, đừng cho rằng mọi người đều là mù, người làm, trời đang nhìn, cô chờ có ngày cũng bị quá báo.”

Trương Hân đến giờ phút này còn đóng kịch, cô ta làm bộ đáng thương, nói: “Hạ Hạ, mình biết cậu bị shock về chuyện năm xưa, mà mình thừa lúc hai người chia tay ở bên anh Dương là không phải với cậu, thế nhưng cậu cũng không cần ngậm máu phun người như vậy chứ.”

Lý Dương nhìn tôi đầy chán ghét, nói: “Trần Hạ, em đúng là hết thuốc chữa.”

Một cô gái ngồi trong bàn cũng lên tiếng: “Phải đó, không nhìn lại mình đi, bị người ta chơi tập thể, còn có mặt mũi mà bám lấy anh Lý Dương, Hân Hân cũng không có lỗi gì với cô, đừng tưởng là người ta nhường mình thì muốn làm gì thì làm. Con của cô bộ không phải là con hoang sao, người ta cũng đâu có nói sai.”

Tôi biết cô gái này, cô ta là Đỗ Đại Lợi, bạn thân của Trương Hân, năm xưa chính cô ta góp phần lan tin khắp trường, khiến cô không thể nào mà ở đại học T được nữa.

Tình cảnh này cũng giống như 3 năm trước, mọi người đều đứng chỉ trích cô, còn Trương Hân thì đứng đằng kia cười đắc ý. Trong lòng cô dâng lên một cỗ phẫn nộ và uất ức, ngực phập phồng, muốn lên tiếng mắng lại mà lại chẳng biết nói gì.

Đúng lúc này, đằng sau cô vang lên một giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “ Là ai vừa mới gọi, con trai của tôi là con hoang vậy?”

Mọi người lập tức nhìn ra cửa, thì ra lúc Trương Hân kéo tôi vào, cô ấy đã không đóng cửa, Lục Lăng Tranh thấy chúng tôi lâu quá không về, đương nhiên là sẽ ra tìm.

Lục Lăng Tranh là một người đàn ông đầy mị lực, cho dù anh chỉ đứng yên không nói gì, cũng có thể khiến người khác như say như dại. Thế nhưng lúc này cả người anh toát ra bầu không khí lạnh lẽo, ánh mắt đầy sát khí quét tất cả mọi người trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cám On Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vợ và Con trai của Lục chủ tịch

Trương Hân là một người biết đóng kịch, thậm chí cả tôi cũng từng bị lừa, coi cô ta là bạn thân suốt mấy năm, đợi tới khi mất tất cả, mới nhận ra thì đã muộn.

Giờ đây, sau sự cố năm đó, tôi lại một lần nữa rơi vào tình cảnh chật vật, mà Trương Hân cũng là thủ phạm. Tôi ôm con đứng giữa những người này, nhìn Trương Hân cười đắc ý núp trong lòng của Lý Dương, trong lòng là sự uất ức và không cam tâm, thế nhưng tôi biết, mình không đấu lại cô ta, lúc này mang Hạt Dẻ rời đi là lựa chọn sáng suốt.

Thế nhưng ngay lúc tôi chuẩn bị không cam tâm tình nguyện rời đi, thì anh xuất hiện. Anh lạnh lẽo hỏi một câu, trong phòng lại không một ai trả lời.

Tôi thấy anh bước đến gần tôi, nhận lấy Hạt Dẻ trên tay tôi, ánh mắt hiện lên sự đau lòng, anh nói: “Đừng sợ, anh ở đây!”

Anh nói, anh ở đây, anh đang đứng ngay đây, bảo vệ cho mẹ con tôi, anh là chỗ dựa của chúng tôi, anh đã từng nói, sẽ không bao giờ rời khỏi chúng tôi.

Lý Dương nhíu mày một cái, có vẻ không vui, nói: “Anh là ai, nơi này là phòng riêng anh có biết không?”

Lục Lăng Tranh chẳng hề để ý đến Lý Dương, anh đang dỗ Hạt Dẻ nằm trong lòng. Trường hợp lớn tiếng lúc này đã dọa nó sợ, giờ đây nó cúi đầu vào vai anh, hai cánh tay ngăn ngực ghì chặt lấy cổ anh, thút thút nói:

“Cha ơi, con sợ, bọn họ bắt nạt mẹ!”

Ánh mắt Lục Lăng Tranh đang dịu dàng nhìn Hạt Dẻ nay lại tiếp tục lạnh xuống, thế nhưng giọng nói lại vẫn dịu dàng như trước: “Yên tâm, cha ở đây, sẽ không ai làm được gì mẹ con đâu.”

Nghe thấy tiếng Hạt Dẻ gọi anh là cha, Trương Tinh hơi nhíu mày một chút, cũng chẳng biết cô ta nghĩ gì, thế nhưng lại hướng Lục Lăng Tranh nói:

“Anh là chồng của Hạ Hạ sao? Thật tốt quá Hạ Hạ, cậu cuối cùng cũng tìm được người không để ý cậu từng bị cưỡng hiếp tập thể, còn lo cho mẹ con cậu như vậy, mình thật sự mừng cho cậu.”

Tôi nghe vậy, liền hừ một cái. Chắc cô ta nghĩ Lục Lăng Tranh là người chồng tôi lấy sau này, nên mới dùng lời nói vạch trần như vậy, thế nhưng thật đáng tiếc, cô ta đã nhầm.

Chỉ thấy Lục Lăng Tranh bắn ngay ánh mắt lạnh lùng vào Trương Hân, nhếch mép một cái, nói: “Trên đời này có một số người có thể đựng, có một số người không thể đựng, nếu không, có một ngày, cho dù là muốn sống ở thành phố này cũng không có chỗ đặt chân.”

Trương Hân còn chưa kịp phản ứng, Lý Dương đã tiến lên một bước, nói: “Anh có ý gì?”

Lục Lăng Tranh không trả lời, chỉ nhếch mép cười nhìn bọn họ. Lục Lăng Thiên không biết đã đứng ở cửa từ khi nào, liền tốt bụng giải thích giùm:

“Ý của anh ấy là, các người dám ức hiếp con trai ruột và vợ của anh ấy, vậy thì tốt nhất mau rời khỏi thành phố này đi, nếu không, sau này khó sống.”

Lý Dương nghe vậy, chẳng những không sợ mà còn cười: “Các người cho rằng mình là ai chứ, thật đúng là dám nói.”

Thế nhưng ngay lúc này, lớp trưởng Kim Minh Viễn từ nãy giờ im lặng lại bỗng hướng về phía Lục Lăng Thiên cúi đầu, nói: “Tổng giám đốc, không ngờ ngài lại có mặt ở đây, tiếp đón không chu đáo, thật có lỗi.”

Hành động của Kim Minh Viễn khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều bất ngờ.

Tất cả những người ngồi ở đây, tốt nghiệp sớm nhất cũng chỉ mới 4 năm, chưa thể có thành tựu gì đáng kể, thế nhưng nếu như nói người xông xáo có thành tựu nhất, chính là Lý Dương và Kim Minh Viễn.

Lý Dương thì được nhận vào làm nhân viên phần mềm lớn ở thành phố, làm một nhân viên kinh doanh, nay đã lên được chức trưởng phòng. Kim Minh Viễn thì còn hơn nữa, cậu ta học ngành ngoại ngữ, lại xin vào làm thư kí cho bộ phận đối ngoại của tập đoàn Sky, nay hiển nhiên đã làm thư kí riêng của phó tổng giám, tiếp xúc với lãnh đạo, tiền đồ vô lượng.

Thế nhưng một người như Kim Minh Viễn vậy mà lại cúi đầu trước một cậu thanh niên, hơn nữa Kim Minh Viễn vừa gọi người này là “tổng giám”, như vậy, người thanh niên trước mắt này lại chính là tổng giám đốc của công ty tài chính lớn nhất thành phố H sao.

Như để chứng thật suy đoán của mọi người, Lục Lăng Tranh nói: “À, cậu là thư kí cho anh Kiên đúng không, thì ra cậu là bạn học của chị dâu tôi à!”

Kim Minh Viễn nhìn Trần Hạ, gương mặt không thể nào hết ngạc nhiên, anh khó khăn nói: “Thật là trùng hợp, không ngờ Trần Hạ lại là chị dâu của tổng giám.”

Lục Lăng Tranh đột nhiên cười lớn, anh nhìn khắp cả phòng, rồi nói lớn: “Đâu chỉ là chị dâu của tổng giám, anh á, phải gọi cô ấy là chủ tịch phu nhân cơ.”

“Chủ tịch...” – Kim Minh Viễn lắp bắp nói.

“Đúng vậy, anh không biết chủ tịch của công ty ta chính là anh ấy sao? Mà anh hai thường hay ra nước ngoài đầu tư, nên không biết cũng phải.”

Thật ra thì Kim Minh Viễn chỉ mới lên chức cách đây 1 năm thôi, trước đó thì anh không có cơ hội tiếp xúc với lãnh đạo, Lục Lăng Tranh lại giành phần lớn thời gian ở phố Wall, nên không biết cũng phải.

Lục Lăng Tranh dường như cũng chẳng nhiều lời, một tay bế Hạt Dẻ, một tay nắm lấy tay tôi, rồi đi, trước khi đi còn nói: “Tất cả các người, tôi đều sẽ nhớ kĩ.”

Người trong phòng bây giờ mới từ thân phận của anh phản ứng lại, vừa nãy anh đã nói là sẽ khiến cho bọn họ không thể sống yên ổn ở thành phố H, nhưng với thực lực của Sky, đâu phải chỉ đơn giản như vậy, nó còn có tập đoàn phần mềm ở New York chống lưng, từ nay về sau, bọn họ có muốn tìm công việc cũng không dễ dàng gì rồi.

Chương 30: Kết

Trương Hân oán hận nhìn tôi, chắc chắn cô ta đang không cam lòng, thế nhưng bây giờ tôi lại thấy rất thoải mái, quay lại nhìn cô ta cười đắc ý, như trả lại những lần tính kế của cô ta với tôi.

Trương Hân nhìn thấy nụ cười của tôi thì càng tức điên lên, cô ta liền hướng Lục Lăng Tranh, hô to: “Lục chủ tịch, liệu anh có biết hay không, Trần Hạ từng bị rất nhiều người đàn ông chơi, đứa con của cô ta cũng không biết có phải là lừa anh nói là con của anh hay không, một người đàn bà dơ bẩn như vậy, anh còn có thể ở bên cô ta sao?”

Lục Lăng Tranh nghe thấy câu nói này thì dừng bước, khi tôi còn chưa phản ứng được, anh đã giao Hạt Dẻ vào tay Lục Lăng Thiên, dặn: “Che mắt nó lại.”

Sau đó bước thẳng đến Trương Hân, nắm lấy cổ áo cô ta nhấc lên, gần từng tiếng nói: “Vốn tôi còn nghĩ chuyện năm đó cho dù là cô gây ra, nhưng nhờ đó mà tôi đã có được Hạ, còn có con của chúng tôi, vậy thì tha cho cô cũng chẳng sao. Thế nhưng bây giờ nghe cô nói vậy, có vẻ như ban đầu cô muốn để vợ tôi phải gặp chuyện tệ hơn nữa thì phải.”

Lý Dương thấy Trương Hân mặt trắng bệch, liền chạy tới, thế nhưng Lục Lăng Tranh lại phản ứng nhanh hơn, chỉ thấy anh đá một cái, Lý Dương liền văng ra, những người còn lại trong phòng càng không dám động đậy, bọn họ cũng không muốn kiếm chuyện với chủ tịch của Sky.

Lục Lăng Tranh vút Trương Hân xuống, khiến cô ta va vào bàn ăn, đập mạnh một cái, cả người chật vật không chịu nổi, anh nói: “Lục Lăng Tranh tôi từ trước đến giờ chưa từng ngại việc đánh phụ nữ. Bây giờ tôi đổi ý rồi, chẳng những cô không thể sống được yên ổn, tôi còn muốn cả nhà cô cũng không được yên, ai bảo họ lại dạy ra một cô con gái như cô chứ.”

Nói xong, anh liền quay lưng, bước đến gần nắm tay tôi, kéo đi, trước khi đi tôi còn nghe được tiếng Trương Hân ở phía sau la lên: “Không, anh không thể làm như vậy!”

Lục Lăng Tranh kéo tôi đi ra ngoài, Lục Lăng Thiên thì bế Hạt Dẻ theo sau, thế nhưng khi đến gara, anh liền quay sang nói với Lục Lăng Thiên: “Em đưa nó đi chơi công viên nước hết ngày hôm nay đi, buổi tối đưa nó về nhà anh là được.”

Lục Lăng Thiên nhìn qua chúng tôi một chút, sau đó cười nói: “Được thôi, Hạt Dẻ ngoan, chủ đưa con đi chơi nha!”

Hạt Dẻ còn quay lại khẽ gọi chúng tôi một cái: “Cha, mẹ!”

Lục Lăng Tranh liền tiến lên, hôn cái trán của thằng bé, nói: “Ng ngoan, Hạt Dẻ ngoan ngoan đi chơi với chủ nhé, một lát cha mẹ sẽ đến đón con.”

Hạt Dẻ có vẻ vẫn còn nghi hoặc, thế nhưng lại rất nghe lời hôn lại má của anh, rồi vẫy vẫy tay với chúng tôi: “VẬY Hạt Dẻ đi chơi, cha mẹ xong chuyện rồi, nhớ đón con nha.”

Ở nông thôn, khi gia đình bận rộn, người ta cũng thường gửi con cho hàng xóm, nên Hạt Dẻ cũng không lạ gì, thằng bé cũng rất ngoan ngoãn, liền để cho Lục Lăng Thiên bế nó đi.

Đợi cho xe bọn họ hoàn toàn khuất đi đằng sau, Lục Lăng Tranh mới lái xe chở tôi đi.

Trên đường đi, không ai nói với nhau câu gì, khiến cho không khí khá là ngột ngạt. Ngay khi tôi định ngủ một chút cho qua thời gian, thì anh lại mở miệng:

“Khi đó anh vào nhầm phòng, nhìn thấy em nằm trên giường, anh còn tưởng em cũng giống như những người phụ nữ muốn quyến rũ anh trước đây. Lúc em vùng vẫy, anh lại nghĩ rằng em đang dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, càng ra sức. Giờ nghĩ lại, lúc đó anh chẳng khác nào tên khốn. Rõ ràng em đã rất hoảng sợ, xin anh tha nhiều lần, nhưng anh lại không nghe.”

Không ngờ rằng anh lại nhắc lại chuyện này. Khi anh nhắc đến, tôi cũng nhớ lại ngày hôm đó.

Lúc đó là tiệc chúc mừng tốt nghiệp, mấy đứa chúng tôi quyết định gom góp với nhau, xài sang một bữa, suy nghĩ giải thoát 4 năm đại học làm chúng tôi hưng phấn, gan cũng lớn rất nhiều, uống không chút cố kỵ.

Riêng tôi vì từ nhỏ hay uống rượu trái cây trên đảo, nên tư lượng rất khá, cũng uống vài li, nhưng ngày hôm đó, không hiểu sao lại choáng rất nhanh, cả người lại nóng lên khó chịu, giờ nghĩ lại, chắc do Trương Hân giờ trò quỷ đi.

Cô ta lúc đó đã nói, cô đã đặt sẵn một phòng tại khách sạn này, để lỡ chúng tôi có say thì lên ngủ luôn, nên đã khuyên tôi lên ngủ, còn đưa chìa khóa cho tôi. Vào phòng một hồi thì nhận ra có người mở cửa, sau đó áp lên người tôi.

Sáng hôm sau, khi tôi còn chưa tỉnh táo, thì Trương Hân lại mang một đồng người bước vào, lúc đó tôi còn không mặc quần áo, cả người đều là dấu vết hoan ái, chật vật không chịu nổi. Trương Hân bắt đầu huyền thuyên chuyện tôi bị một đám người cưỡng hiếp, còn ra về tội nghiệp tôi.

Thế nhưng đầu óc tôi cũng khá thanh tỉnh, tôi nhớ đêm qua chỉ có một người, nhưng Trương Hân lại chắc chắn là nhiều người, khiến tôi cảm thấy nghi ngờ. Quả nhiên không lâu sau, tôi nghe thấy Trương Hân nói chuyện điện thoại với đám côn đồ về việc trả thù lao cho sắp xếp cưỡng hiếp tôi, tôi mới biết sự thật. Nhưng lúc này, chuyện tôi bị cưỡng hiếp tập thể đã lan khắp trường, lời ra tiếng vào khiến tôi khó chịu, huống chi, khi đó tôi còn nhận ra mình mang thai.

Thời gian sau này, mỗi khi nhìn thấy Hạt Dẻ, tôi đều cảm ơn trời cao, đã khiến anh là người bước vào căn phòng đó mà không phải lũ côn đồ kia.

Tôi vừa kết thúc hồi tưởng, thì Lục Lăng Tranh lại nói tiếp: “Thế nhưng anh không hề hối hận về chuyện đã cưỡng hiếp em. Cho dù thời gian có quay trở lại, anh cũng vẫn sẽ khiến cho chuyện đó xảy ra, chỉ là, anh sẽ nhẹ nhàng một chút.”

Tôi nghe vậy, lập tức bật cười, đây là lời của một người nên nói khi sám hối sao. Tôi lại hỏi: “Mà khi đó, làm sao anh có chìa khóa vào phòng em thế, em từng nghe Trương Hân nói, cô ta đưa một chìa khác cho lũ côn đồ mà.”

Anh như nghĩ tới cái gì, bật cười, nói: “Em cũng nghe hôm giờ Lăng Thiên nói rồi đó. Hồi đó, anh rất ngang tàng, có chịu nghe ai đâu. Hôm đó anh uống hơi say, trên đường về phòng thì đụng phải lũ côn đồ. Lúc đó cảm thấy bọn đó trong thang máy nói chuyện bậy bạ về chuyện sắp làm, anh lại thấy ồn, liền không nói không rằng, xông lên cho chúng một trận, giờ nghĩ lại, chắc lúc không cẩn thận, anh đã đánh rơi chìa khóa, rồi cầm nhầm của chúng.”

Tôi nghe vậy thì ngạc nhiên: “Chỉ thấy ồn mà anh đánh người à?”

Anh khẽ ho một cái, nhọt nhọt nói: “Còn trẻ không hiểu chuyện, đặc biệt nóng tính.”

Tôi cười, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, một hồi đột nhiên nói: “Anh biết không, em đã luôn nghĩ, may mắn năm đó người đó là anh. Trước đây thì em cảm thấy may mắn, vì em chỉ trao thân cho một người mà không phải là một lũ côn đồ. Rồi khi nhìn Hạt Dẻ, em lại đoán anh nhất định rất tuần tú. Còn bây giờ, em rất may mắn, vì người em trai thân là người mà em yêu.”

Anh đưa một tay sang nắm lấy tay tôi, tôi quay đầu lại, thấy anh đang nhìn phía trước, nhưng khóe miệng lại nhếch lên, anh nói:

“Hạ, hay hôm nay chúng ta đi cục dân chính nhé!”

Anh đột nhiên nói vậy khiến tôi hơi bất ngờ, vì tiện cho việc làm hợp đồng, làm giấy tờ, đương nhiên là tôi có mang đầy đủ giấy tờ. Nhưng anh câu hôn bất ngờ như vậy vẫn khiến tôi giật mình.

Một tay anh cầm vô lăng, tay kia nắm lấy tay tôi đưa lên môi hôn một cái, anh nói: “Bây giờ đi đăng kí, ngày mai chúng ta về nhà được không? Sau này, mỗi ngày anh đều sẽ đối tốt với em.”

Nhà mà anh nói đương nhiên không phải là căn hộ chung cư Vinhomes, anh đang nhắc đến đảo Rùa. Đối với tôi, cũng chỉ có nơi đó được xưng là nhà.

Tôi thấy anh không nhìn tôi, thế nhưng bàn tay nắm vô lăng của anh lại siết chặt, tiết lộ tâm tình của anh. Tôi chẳng phải một người thích làm giá, hơn nữa giữa chúng tôi ngay cả con cũng có rồi, nên chẳng có gì phải do dự, liền nói:

“Được, để khi tham gia Hội Tháp Đèn cuối năm nay, anh có thể lên chức con rể mà bá tể rồi.”

Lục Lăng Tranh nghe vậy thì cười to, sau đó giẫm ga thật mạnh, xe liền lao đi như gió.

Trời trong xanh, mây trắng bay bồng bềnh, đẹp hơn bao giờ hết. Chúng tôi sẽ kết hôn, rồi trở về đảo, sau này sẽ luôn ở bên nhau. Cùng nhau trồng hoa, câu cá, mùa xuân thì đi hái trái cây, mừng năm mới, mùa hè đi tắm biển, câu cá, cắm trại, mùa thu tham gia lễ thu hoạch, lên núi đào khoai, mùa đông thì cùng nhau áp trong chăn sưởi ấm, còn tham gia những lễ hội cùng với mọi người trên đảo. Chúng tôi sẽ chẳng bao giờ tách ra nữa.

Cảm ơn trời, cảm ơn đất.

Cảm ơn ánh mặt trời chiếu xuống nhân gian.

Cảm ơn gió, cảm ơn mưa.

Cảm ơn vận mệnh, đã cho anh gặp được em.

(Trích Mãi mãi là bao xa – Diệp Lạc Vô Tâm, vốn là đã cho chúng ta gặp nhau, nhưng Trà sửa một chút cho hợp tên truyện luôn.)

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Vận Mệnh Đã Cho Anh Gặp Được Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

